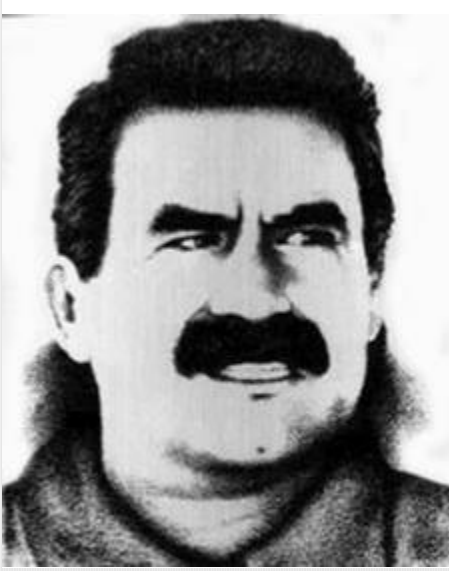

İÇİNDEKİLER...

**İnsanlık
var oldukça
sosyalizm ütopyası
çalışma zevkiyle
hayat bulacaktır.**

Komünardan.....	2
PKK'de Yürütülen Savaş, Sınıf Savaşımının da Ötesinde Temel Bir İnsanlık Savaşımıdır.....	3
Şehit Mücadele Ve Başarımın Gerekçesidir..	13
6 Mayıs'ta Bitirilmek İstenen Türkiye Devriminin Baharı En Coşkulu Şekliyle PKK'de Yaşıyor.....	25
Meşru Savunma Çizgisinde Aktif Savunma Savaşı Gelişecek Ve Kürt Demokrasisi Böyle Bir Savaş İçerisinde Örgütlenip Yürütülecektir.....	33
Kürtler Açısından Sosyalizm Bir Zorunluluk Olduğu Kadar Sosyalizmi Savunmamak da Büyük Bir Gaflettir.....	45
İdeoloji Ve Özgürlük.....	61
Toplumsal Tarihin İnkâr Edilemez Bir Gerçeği Olarak Antagonizm.....	69
Yarıda Kalmış Sesimiz.....	75
Toprak Kokuyor Çiçekler.....	78
Güneşi İçenlerin Türküsü.....	81

KOMÜNARDAN...

Mayıs; devrim, sosyalizm; sosyalizm ve devrim uğruna emek kahramanlığının yeryüzü denen vatanında ki ortak adı. İnsanı insan yapan emeğin, her türlü sınırları yerle bir ederek yeryüzünü vatan haline getirdiği kutsal kızıl ay!.. Kavganın, isyanın, serhıldanın rengi kızıl, en çok da Mayıs ayına yakışır bu yönüyle. Çünkü kavganın en iyileri kanlarıyla boyamışlardır Mayıs'ı.

Mayıs'ın Kürdistan'da ki adıdır şehitler ay'ı. İnsana ve insanlığa dair olan tüm güzelliklerle hiç de tesadüfö olmayan buluşmasıdır hareketimizin Mayıs ayını şehitler ay'ı ilan etmesi. Yeryüzü denen insanlık vatanının sosyalizmin güzellikleriyle insanileştirilmesi istemi, çabası ve de hayaliyle en çok buluşmanın, böylesi bir buluşma için amansız kavgayı vermenin sonucudur Mayıs ayının Kürdistan'da ki rengini şehitler ayı kılan.

Mayıs kavgasında kazandık rengimizi. Öyle ki; Mayıs kavgasında verdiğimiz şahadetlerin her biri sosyalizmin yaşayan- yenilmez damarı Apocu sosyalizminin karakteristik özelliklerini can pahasına, kanla yazmışlardır adeta. Haki ile halkların kardeşliği temelinde ki sosyalizm kararlılığımızdır. Halil ile yükselen feodal gericiliğe karşı kadının, köylünün, işçinin, gençliğin demokrasi bayrağıdır. M. Karasungur ve İ. Bilgin ile dün olduğu kadar bugün ve tabi ki yarın da en büyük düşmanımız, belamız, dünya imparatorluğuna soyunanların ülkemizde ki lejyonerleri olan illet ve de ilkel milliyetçilikle daha ilk günden buluşmayan ideolojik genimizdir. Amed zindanlarında dörtler ile sosyalizme, sosyalist demokrasiye sahip çıkmanın ve bunun önünde engel olan her türden gericiliğe, zulme ve baskıya karşı kararlılığımızın göstergesi olarak direnişçiliğimizdir. Apocu sosyalizmi anlamak ve de öğrenmek isteyenlerin okuyacağı tek ve doğru kaynak olarak biliriz şehitlerimizi ve de özellikle de Mayıs şehitlerimizi. Bu nedenledir ki PKK'yi ve PKK tarihinin en iyi anlatımı, **şehitlerin zincirlenmesi** biçimindeki bir tarih anlatımı olabilir di ancak.

Devrim ve devrimcilik, son yıllarda içimizde ve de dışımızda boy veren kimi sapkın ideolojik etkilenme ve teorilerin(post- modern, post- yapısalcı, liberal- milliyetçi vb.) sıkça dillendirdiği gibi salt akılcı, gerçekçi ya da bilimsel olmak değildir elbette ki. Bu tümünden sapkın ideoloji ve teorilerin bulunduğu günöbirlik veya pragmatist politik bataklıkların çok çok ötesinde, bu sığ kafalıların göremeyeceği, anlamayacağı kadar da hayalcilik, macera ve romantizm demektir. Romantizm ve devrimcilik biri olmadan diğerrinin olmayacağı bir bütönlüğü ifade ederler. O nedenledir ki "devrimciden romantizmini al, geriye bir katil kalır" denir. Türkiye de ve Kürdistan da devrimci romantizmin halen hareketimizde ve önderliğimizde yaşayan sembolleri Deniz, Hüseyin ve Yusuf da Mayıs'ı canlarıyla kutsallaştıranlardan. Devrimin dinmeyen heyecanı, "ilk yüz metre koşucuları" onlar. Ve hemen yanı başlarında devrimci direnişçiliğin önderlerinden İ. Kaypakaya tabi ki.

Devrim ikliminin beşinci mevsimi Mayıs ayını, tam da beşinci mevsim karakterinde karşıladık. Ve devrimin bu beşinci mevsiminde tüm dile getirdiklerimiz özellikle son yıllarda unutturulmaya çalışılan bizlerin toplumsal hafızasını oluşturmakta. Tüm bu nedenlerden dolayı bu sayımızı daha çok devrimin, sosyalizmin Mayıs rengine ayırdık doğal olarak. 1 Mayıs vesilesiyle PKK'de yaşayan sosyalizm idealine, 18 Mayıs ve 6 Mayıs vesilesiyle Kürdistan ve Türkiye devrim şehitlerine yer verdik yazılarımızın çoğunluğunda. İlginizi çekecek kimi farklı konularla da tamamlamaya çalıştık.

Sosyalizm ve devrimin dinmeyen coşkun ve de inatçı kararlılığı ile bir daha ki sayıda buluşmak üzere; serkeftün!...

PKK'de Yürütülen Savaş, Sınıf Savaşının da Ötesinde Temel Bir İnsanlık Savaşımıdır

Reber APO

1 Mayıs 1996, uluslararası işçi sınıfının ve tüm emekçilerin direniş ve mücadele gününde PKK, her zamankinden daha fazla sosyalizmde ısrarın ve başarının partisidir. Bugün, emekçilerin bayramını bir kez daha anarken, üzerinde durulması gereken en temel husus; işçi sınıfının dünya

makta, bunun sorumlusu kapitalist-emperyalist sistem ise en hoyrat, en gözü kara ve önüne geçilemez bir hakimiyet dönemini tüm insanlığa sınırsız dayatmaya çalışmaktadır.

İnsanlık tarihinin birçok döneminde olduğu gibi, özellikle çağın ve son dönemini, çürümüş dönemini yaşayan, köleci, feodal dönem-

görüşü olan sosyalizmin durumu ve bu duruma ilişkin ne umut vaat ettiğini bir kez daha değerlendirmek, daha da önemlisi, partimizin bu gerçeklik içerisindeki yerini doğru ortaya koymak büyük önem taşımaktadır.

İnsanlık üzerinde emperyalizmin tek yanlı egemenliğindeki, sömürsündeki gelişme, iki bin yılına doğru giderken, giderek daha da tehlikeli bir hal almakta, özellikle reel-sosyalizmin çözümlüşünün ortaya çıkardığı sorunların halen doğru, köklü cevaplandırılmamaktan ötürü; emekçi sınıflarda büyük bir kargaşa, güvensizlik, inkarcılık hüküm sürmekte, dünya halkları neredeyse en yoz, çürümüş kapitalizmi tek yaşam yoluymuş gibi benimsemeye zorlanmakta, sadece toplumun kirlenmesi değil, yeryüzü doğası bile denilebilir ki en tehlikeli bir kirlenmeyle karşı karşıya bulun-

lerin aşınma süreçlerinde gösterdikleri gericiliğin daha kapsamlı ve tüm doğanın tahribini de kapsamına alarak ilerleyen egemenler, sömürücüler, insanlık üzerinde en gelişmiş yöntemleri uygulayarak ve dolayısıyla tahribatını tarihin hiçbir döneminde kıyaslanmaz bir biçimde geliştirerek yürüten bu kapitalist-emperyalizme eğer sosyalizm cevap olmazsa, hemen belirtelim ki; sadece işçiler, emekçiler için değil, insanlık için de dünyanın sonu gelmiş demektir. Her zamankinden daha fazla söyleyebiliriz ki, bu kapitalist-emperyalist tahribata karşı sosyalizm tek seçenektir. İnsanlığın kurtuluşuyla ilgilenen birçok ideoloji her zaman ortaya çıkmıştır. Sosyal mücadeleler, insanlık tarihiyle başlar, günümüze kadar gelir. Özellikle her sistemin kendine özgü birçok sosyal mücadelesi vardır. Tarih bunların binlercesine tanıktır.

Bizi bugün için daha çok ilgilendiren, emekçilerin dünya görüşü olarak şekillenen sosyalizmin içinde bulunduğu durumdur. Sosyalist ideoloji geçen bir yüzyıl içinde büyük bir gelişme gösterdi ve neredeyse dünyanın üçte birine yakın kısmında da uygulanma imkanı buldu. Fakat bağrında taşıdığı eski toplumun sömürücü, baskıcı toplumsal özelliklerinin ağır basan etkileri ve yine oldukça dogmatik yaklaşımları nedeniyle bu deneyimin zaman zaman çözülmeye gittiğini görmekteyiz. Oldukça zikzaklı bir gelişmeyi yaşamaktadır. Bu geçen yüzyılın birçok deneyimi, hatta kapitalizme karşıtlık temelinde söylersek; emekçilerin iki yüz yıllık savaşım tecrübesi, sosyalizmden vazgeçilemeyeceğini, ama geliştirilmesi için, giderek toplumun tam bir bilimsel ifadesi olması için de, hayli yaratıcı yaklaşılması gerektiğini, bu pratik gelişmelerin özellikle de başarısız sonuçları açıkça ortaya koymaktadır.

**Tarihin bütün önemli devrimlerinde
Az-çok sosyalizm vardır.**

Çok önemli süreçleri yaşadı sosyalizm. Tarihin bütün önemli devrimlerinde az-çok sosyalizm vardır. İlkel komünal dönem aynı zamanda ilkel sosyalizmi ifade eder. Kölecilik dönemlerindeki Spartaküs hareketlerinden tutalım, yine iyi tanıdığımız İslam Devrimi'nin harici hareketi, hatta Alevi hareketinde sosyalist özelliklerden söz edilebilir. Fransız burjuva devriminde bile Baneuf hareketi, tam bir komünist hareket olarak kendini ortaya koymaktadır. Ve zaten bu devrimlerle birlikte giderek bilimsel sosyalizme yakın gelişmelerin de peşi sıra geliştiğini görüyoruz. 'Komünist Manifesto', burjuva devrimler sürecinde ilan edildi.

Burjuva devrimi henüz tüm Avrupa'yı kaplamadan, işçi sınıfının bağımsızlık manifestosu, bir korkulu rüya gibi tüm burjuvazi üzerinde kendisini hissettirdi. Hatta ilk komün denemelerinde, başta Paris Komünü olmak üzere, birçok ülkede kooperatif hareketler biçiminde yaşama geçirilmeye çalışıldı. Ve en önemlisi de, giderek emekçilerin nasıl politika yapmaları gerektiğini, Komünist Enternasyonal ile ve giderek hızla milli sınırlar temelinde işçi sınıfı partilerinin doğuşuyla gösterdi. Bundan tam bir yüzyıl önce denilebilir ki, gelişmiş tüm kapitalist ulusların bağrında işçi sınıfları partilerini inşa etmişlerdir.

I. Enternasyonal, sınır ayırımına dikkat etmeyen bir emekçiler ligiydi. İşçi sınıfı ideolojisini dernek yanı ağır basan bir örgütlenmeye dönüştürdüğünü ve Paris Komünü ile zirveye çıkardığını görmekteyiz. II. Enternasyonal'ın ise politik mücadeleyi daha da geliştirdiğini, derneklerden partileşmeye önemli adımlar attığını, emekçilerin sendikal demokratik haklarında önemli gelişmeler sağladığını yine iyi bilmekteyiz. Ne zaman ki; artık işçi sınıfının, emekçilerin iktidar sorununu kapitalist-emperyalizmin bu ilk aşamasında gündeme geldi, özellikle Ekim Devrimi bir işçi sınıfı öncülüklü devrim olarak toplumsal mücadeleler tarihine girdi, o zaman bunun büyük bir sıçrama olduğunu, tarihte emekçiler adına eski devleti parçalayıp yeni bir devleti ortaya çıkardığını ve bunun tüm baskıcı, sömürücü sınıfları, egemenleri büyük bir korku içine ittiğini ve dünya çapında bir gericilik dayanışmasıyla bu devrimin üzerine gelindiğini yine çok iyi bilmekteyiz.

Ekim Devrimi, onun Bolşevik önderliği hiç şüphesiz önemli bir tarihsel çıkışı ifade eder. Sosyal mücadeleler tarihinde dev bir adımdır, ama her devrimde olduğu gibi bu devrimin de önemli çocukluk hastalıkları, eğer dikkatli ve duyarlı bir biçimde aşılmazsa daha sonra cüceleşmesi gibi bir sonucu olacaktır. Bir anlamda bu büyük devrimde de yaşanan böyle bir gelişme oldu.

Bu devrim tüm emekçiler ve işçi sınıfı, emekçi halklar adına çok sağlam bir çıkışı ifade etmekle birlikte, bağrında taşıdığı eski toplumun izleri, tek örnek olmasının da verdiği tecrübesizlik, tecrübe azlığı ve en önemlisi de dünya gericiliğinin ablukası ve Rusya'da çok güçlü olan eski toplumsal kalıntılar, önemli bir darboğazla karşı karşıya getirdi. Sorunları çözmek için uluslararası gericilikle uzlaşmaya, çok ödün verilerek mesafe alınmaya çalışıldı. İçeride yaratıcı olamadı. Kapitalist sistemin kendi içindeki demokrasisine alternatif bir sosyalist demokrasi geliştiremedi.

Devrim eritildi. Sosyalist parti, giderek bir devletin iç ve dış politikasının basit bir aracı haline getirildi. Ve bu devlet de giderek daha çok ulusal endişelerle hareket eden, büyük Rus şovenizminin de güçlü etkileri kendi içinde ulusal sorunda olduğu kadar, uluslararası alanda da halkların devrim sorunlarına, ulusal kurtuluş sorunlarına, hatta işçi sınıfının sosyalist devrimlerine gereken doğru yaklaşımı gösteremedi. Ve her geçen gün daha da sağ bir sapmayı yaşayarak, bu deneyimin günümüze

doğru ağır bir çözüme ile karşı karşıya geldiğini, 1990'lara doğru artık bütün belirtilerinin ortaya çıktığı bir aşamanın geride kaldığını görmekteyiz. Öyle oldu ki, bu aşama neredeyse sosyalizmin bitişi olarak kapitalist ideologlar ve siyasi temsilcileri tarafından kendilerince değerlendirildi, alkışlandı. Sanki onlara yeniden gün doğmuş gibi bir rahatlık içine girdiler. Kendileri için tekrar bir sınırsız yaşama döneminin açıldığını sandılar. Yeni dünya nizamından bahsedildi.

Sosyalizmin, hatalı yönleriyle de olsa, yaşayan bazı kalelerine karşı ambargo, daha da şiddetlendirildi. Müthiş bir ideolojik, psikolojik saldırıyla birlikte, ekonomik kuşatmalar yoğunlaştırıldı. Fakat daha iki bin yılına gelmeden, yani

**Sosyalizmsiz bir insanlığın
Dünyanın bir umut olmadığı
Hiçbir soruna çözüm getirmediği
Neredeyse günümüze doğru
Herkes daha köklü anlamakta
Ve derin bir arayış içinde
Çözüm yollarını bulmaya
Çalışmaktadır.**

bu alt-üst oluşlarla dolu on yıl içinde görmekteyiz ki, kapitalist-emperyalizmin bu heyecanı, bu kendine güveni boş olduğu kadar, altından çıkılmayacak ağır sorunları da beraberinde getirdiğini dehşetle görülmüştür. Sosyalizmsiz bir insanlığın, dünyanın bir umut olmadığı, hiçbir soruna çözüm getirmediği, neredeyse günümüze doğru herkes daha köklü anlamakta ve derin bir arayış içinde çözüm yollarını bulmaya çalışmaktadır.

Sosyalizmin kötülendiği bu son çeyrek asır, günümüzde artık yeni arayış ve çözümler için bir zorunluluğu dayatmaktadır. Çürümüş, tamamen rantiyeye, borsa oyunlarına dayalı bir kapitalizmin hiçbir yaratıcı özelliğinin kalmaması kadar, sadece toplumun bütün iç dinamiklerinin, insani kimliğinin tahrip edilmesiyle yetinmemekte, tüm bu çürümüş rejimlerin son dönemlerini bin kat daha gerisinde ve tehlikeli bir biçimde, çürütücü bir biçimde etkisini ortaya koymakla, çıkarmakla kalınmamakta; doğayı, yani insanlığın 'olmazsa olmaz' koşulu olan çevreyle bağlantısını da müthiş tahrip etmekte ve bu harikulade gezegeni yaşanamaz bir alana çevirmektedir. En büyük tehlike bu kapitalist-emperyalizmin en büyük suçu da budur.

Eğer tedbir alınmazsa, bu kapitalizm altında geçecek çok kısa bir süre sonra bu gezegen yaşanamaz bir hale gelecektir. Bu görkemli gezegen, bir çöp yığına dönüşecektir.

Her ne kadar bazı cılız sesler çıkmakta ise de, eminiz ki, en büyük başkaldırıyı, yine sosyalizmi -hem de radikal bir devrim biçiminde- bu tehlikeye karşı yöneltmek kadar, toplumun da iç yüzünü görmemiş boyutlarda kirlenmiş yüzünü bir kez daha aydınlatacak ve kurtuluş yollarını gösterecektir. İnsanlığı önümüzdeki yüzyıl içinde ilgilendiren en temel sorun demek ki; bu doğa tahribatının önlenmesi ve iç toplumsal kirlenmenin durdurulması olacaktır. Daha şimdiden başlayan tartışmalar, arayışlar ve bazı ıslah edici reformist çabalar, ancak sorunun uç veren boyutlarını ortaya koymaktadırlar. Daha köklü değerlendirme ve çözüm yolları, önümüzdeki sürecin devrimsel hedefleri olarak karşımıza çıkacak ve bu devrimsel hedeflerin, partilerin sosyal, siyasal mücadele biçimleri, çeşitli taktikleri kendisini mutlaka ortaya çıkaracaktır.

Sadece ıslah tedbirleriyle en büyük tehlikenin durdurulamayacağı, köklü devrimler için tedbirler, planlar, projeler, örgütler ve çok önemli taktiklerin peşi sıra geliştirilmesi gerektiği ortaya çıkacaktır. Şimdiden bile arayışların artan ağırlığı işlerin bu yönde kaçınılmaz bir biçimde ele alınması gerektiğini göstermek tedbirdir. İnsanlık eğer yaşamak istiyorsa, yine sosyalist ideolojinin daha geliştirilmiş perspektifini, uygulama esaslarını yakalamak zorundadır. İnsanlıktan umut kesilemeyeceğine göre, sosyalizmin bu yönlü gelişmesinden de umut kesilemez. Sosyal mücadeleler nasıl insanlıkla başladıysa, insanlığın varoluşuna kadar sürecektir. Sosyal mücadelesiz toplum nasıl mümkün değilse, sosyalist mücadelesiz de insanlığın geleceği düşünülemez.

Sosyalist mücadele bu anlamda insanın tek kurtuluş seçeneği olarak kendisini tekrar tekrar ortaya koyacaktır. Bunu bir ulusla veya tarihi bir dönemde gerçekleştirilen bir devrimle dogmatik ele almamak önemlidir. Bunu insanlığın genel kurtuluş düşüncesi olarak, hayali ve bilimsel olarak değerlendirmek daha doğrudur. Hem hayaldir, hem bilimdir. Hiç şüphesiz bilim olduğu için somut gerçekliği yakalayacaktır. Ama yüzyıla sığmayan bir hayal olduğunu da öyle göz ardı edemeyiz. Dar bilimsel yaklaşım kaba materyalizmin bir uygulamasıdır ki, reel-sosyalizmde bunun nasıl bir çözümsüzlüğe doğru geldiğini iyi gördük. Hayali, morali, iradeyi, felsefeyi ihmal eden bir sosyalizm,

**Hayali, morali, iradeyi
Felsefeyi ihmal eden bir sosyalizm
Kaba bir materyalizm olarak
Tehlikeli bir çarpıtma haline
Gelmesi kaçınılmazdır.**

kaba bir materyalizm olarak tehlikeli bir çarpıtma haline gelmesi kaçınılmazdır. Bu tehlike sosyalizmde ortaya çıkmıştır ve şimdi aşılma yüzüdedir.

Buna benzer birçok yeni siyasi, ekonomik, demokratik hedefi de ortaya koyacaktır. Siyasal kurtuluş hâlâ çok ciddi bir program sorunudur. Ekonomik kurtuluş hakeza öyledir. Demokrasi yine önemli bir sorun olarak çözüm bekliyor. Bu sorunlar, çözümü sosyalizmden bekliyor. Ve yine en önemlisi çevre sorununa kesin bir programatik yaklaşım gerekiyor. Hem de çok detaylı ve mutlak uygulanması gereken bir program. Bunlar, yeni dönem sosyalizminin üzerinde programatik duracağı temel sorunlardır. Hiç şüphesiz vurgulandığı gibi, felsefik, hayali, moral yanı ve de ahlaki yanı üzerinde de kesin bazı gelişmeleri, ilke esasları yakalaması gerekir. Felsefesiz, moralsiz ve ahlaki yönü bulunmayan sosyalizm kesin düşünülemez. Bunun yanında yeni partileşme, örgütleşme ve mücadele taktikleri sorunu da önem kazanacaktır. Eskinin sosyalist ihtilal teorileri yetmiyor. Gerek isyan, gerekse de daha uzun süreli halk kurtuluş savaşları her ne kadar göz ardı edilmezse de, yetmiyor. Gelişen sosyal düzey, ulusal devletlerin durumu, yine ittifaklar, sosyal düzeyin gelişkinlik düzeyi, daha değişik mücadele biçimlerini zorlamaktadır. Özellikle teknik çok gelişmiştir. Teknikle mücadeleler arasında çok sıkı bir bağlantı vardır. Dolayısıyla yeni partileşme ve mücadele taktikleri bu somut gelişmeyi de göz önüne getirerek daha değişik mücadele yöntemlerini geliştirmek zorundadır.

Protesto hareketlerinden tutalım şiddet hareketlerine kadar, yeni mücadele taktikleri kendisini hissettirecektir. Ve bu temelde de hiç şüphesiz enternasyonalizme de bir gelişme ortaya çıkacaktır. Ulusların artık teknik nedeniyle dar sınırlar içinde tutulamayacağı, emperyalizmin deyişle; globalleşmenin bu kadar arttığı bu dönemde sosyalizmin de globalleşmesi gerektiği ortadadır. Yani, yeni bir enternasyonal yaklaşım giderek kendisini hissettirecektir. Daha doğrusu, somut ulusal sınırlar kadar, evrensel sınırları; toplum içi kadar,

toplumla-doğa arasındaki ilişkileri iyi formüle edecek bir sosyalist enternasyonal önemli bir ihtiyaçtır ve önümüzdeki yüzyılın belki de böyle bir enternasyonalin bayrağı altında karşılamak, en doğrusu ve en gerçekçi yaklaşım olacaktır.

Eski reel-sosyalizmin etkilediği bir ortamdan kaynak bulmakla birlikte, kendine özgü yanları da olan PKK hareketi, günümüzde oldukça ilgiyle değerlendirilmeye çalışılmakta, gerek "nasıl bir sosyalizm?" sorusunun cevabı kadar, geçmişle farkı kadar, yeniyi de nasıl sağlayacağı tartışılmaktadır. Bütünüyle yaptığımız; PKK'yi böyle özgün bir sosyalist aşama partisi olarak gündemde tutmaktı ve bu da oldukça başarılıdır. PKK'nin Kürt ulusal kurtuluşçuluğunun öncü gücü olduğu daha çok görülen bir yanındır. Fakat asıl önemli bir yanı da, uluslararası sosyalist mücadele içinde ne anlam ifade ettiği yönüdür. Belki de giderek daha ön plana çıkacak olan, çıkarılması gereken yönü de budur. PKK'yi bu son çeyrek yüzyıl içindeki reel-sosyalizmin aşıldığı, kapitalist-emperyalist egemenliğin en güçlü bir sürecini yaşadığı bu süreçte, PKK'nin sosyalizmde ısrarı ve başarıyı sürdürmüş olması başlı başına bir inceleme konusudur. Kaldı ki, günlük basında da görmekteyiz ki, emperyalizmin başı olan ABD, boşuna 'dünyanın en tehlikeli terörist örgütü' olarak değerlendirmiyor. Bundan anlaşılması gereken; sistemin başı olan ABD'nin, sosyalizmi ve onda önemli bir konumu işgal etmesi kaçınılmaz olan PKK'yi daha şimdiden büyük bir tehlike olarak gördüğü ve değerlendirdiğidir. Ve doğrusu da budur.

Bir zamanlar Marks, Engels öyle değerlendirildi. Uluslararası gericilik tarafından Bolşevikler, böyle bir ucube olarak değerlendirilmişlerdi. Şimdi de PKK, uluslararası gerici ittifakın adeta üzerinde ortak yoğunlaştığı, hatta bununla ilgili zirveler yaptığı bir tehlike olarak değerlendirilmek istenmekte ve uluslararası alanda hakkında çok çeşitli kovuşturmalar geliştirilmektedir. Vahşi bir faşizm, uluslararası tüm gericilik tarafından desteklenerek, yürüttüğü soykırım savaşı yetmiyormuş gibi, uluslararası alanda da her gün yeni kovuşturmaların, mahkemelerin açılması, PKK gerçekliğinin bu yönünü oldukça iyi ortaya çıkarmaktadır. Uluslararası emperyalizm, ABD ve sıkı yandaşları Almanya, İngiltere gibi devletler bu konuda eski bir tecrübeye sahiptirler. Onları ilgilendiren dar bir Kürt ulusal kurtuluşçuluğu değildir. Bunu zaten destekliyorlar ve başarısı için de her türlü çabayı gösteriyorlar.

Bunların karşı oldukları önemli bir sorun olan; Kürt sorunundaki PKK öncülüğünün ve onun taşıdığı tehlikeli ideolojik, sosyal yaklaşımların, sistemleri için son derece tehlikeli bir hal almasıdır. Olasıdır ki, PKK'nin sosyalist içeriği, yeni bir Bolşevizm olması işten değildir. Ortadoğu'da; kapitalist-emperyalizmin bu en zayıf halkasında giderek öne çıkan PKK öncülüğü, gerçekten büyük bir tehlikedir.

Çapraşık bazı gelişmelerin 1990'lerden itibaren Ortadoğu'ya getirdiği darboğaz, bloklaşmada PKK'nin varlığını sürdürüp, pekiştirmesi, bunlar için daha da yakıcıdır ve dikkatle değerlendirilmeyi gerektiriyor. ABD'nin ikide bir

**Dört büyük ulus ve çok çeşitli
Azınlık ve kültürlerin PKK etkisiyle
Sosyalizme doğru, demokrasiye doğru
Eğilim göstermesi
Gerçekten Ekim Devrimi'nin bile
Etkisinin çok üstünde bir etkiye
Yol açması kaçınılmazdır.**

"Ortadoğu dengelerinde PKK'yi söz sahibi yapmayacağız, etkili kıldırmayacağız" demesi boşuna değildir. Denge hesaplarında bu beklenmedik gelişmeyi ortadan kaldırmak istiyor. Mümkünse ehlileştirmek, mümkün değilse ortadan kaldırmak, son yılların temel bir politikası olarak karşımıza amansız bir biçimde çıkarılmaktadır. Biz hiç şüphesiz, emperyalizmin bu etkisizleştirme, boğma taktiklerine ağırlık verdik ve PKK Önderliği'nin en çok böyle taktik hususlar üzerinde yoğunlaşmaya ağırlık vermesi boşuna değildir. Çünkü, biraz da gizli bir biçimde boşuntuya getirilmek istenen; PKK'nin taktik-stratejik gelişimi olmasaydı, aslında bugün sosyalizmin özü de güçlü bir zemine kavuşamazdı.

Şimdi PKK'lileşme, sosyalleşme bol stratejik ve taktik gelişmeler temelinde daha da büyük bir anlam kazanmış bulunmaktadır. Hatta Ortadoğu halklarını giderek etkilemesi kadar, uluslararası alanda da iddialı bir sosyalist öncülük olarak etki sağlayacağı, hatta öncülük edeceği anlaşılmaktadır. Kürdistan Devrimi, bu anlamda eğer içeriğini daha da zenginleştirse, özellikle PKK'lileşmeyi kendi içinde insan çözümünü, yeni tip insanı son yıllarda büyük bir yoğunlukla geliştirmesi gibi hakim kılsa ve stratejik-taktik

olarak da devrimci savaş yöntemleri tutarsa ve bu önemli bir devrim zaferiyle sonuçlanırsa, sosyalizm de çok iddialı bir süreci başlatması işten değildir.

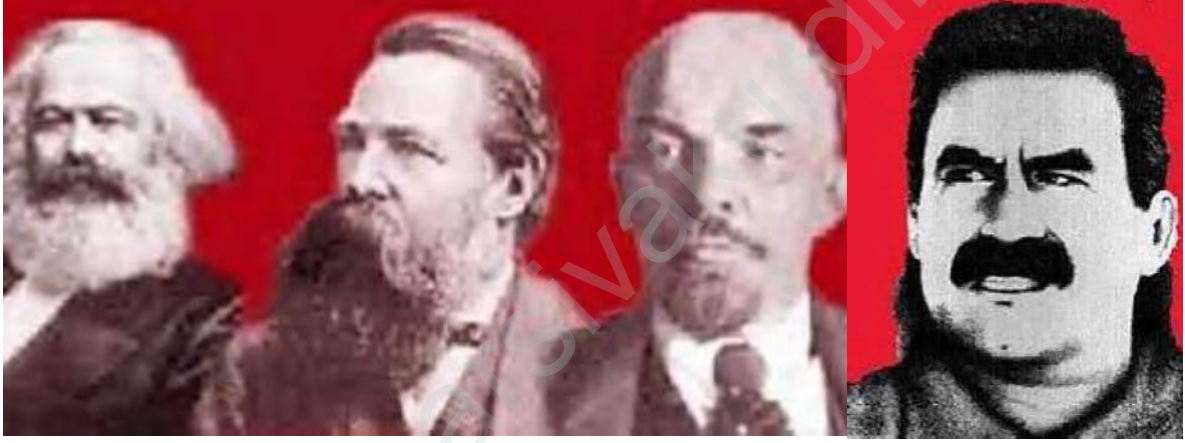
Unutmamak gerekir ki, Kürdistan'ın parçalanmışlığı, geliştirilecek bir sosyalist federasyon deneyimi, dört temel ulusun ve birçok azınlığın da içine gireceği bir modeli hızlandıracaktır. Bu dört büyük ulus ve çok çeşitli azınlık ve kültürlerin PKK etkisiyle sosyalizme doğru, demokrasiye doğru eğilim göstermesi, gerçekten Ekim Devrimi'nin bile etkisinin çok üstünde bir etkiye yol açması kaçınılmazdır. Temel Ortadoğu kaynaklarının ve tarihinin yeniden PKK tarafından ele geçirilişi önemini kat be kat arttırmaktadır. Bu potansiyel gelişme, Ortadoğu'yu uluslararası devrimin en nazik halkası haline getirmiş bulunmaktadır. PKK, tam da bunun en stratejik ve taktik olarak da gün be gün işleyen can alıcı gerçeğidir. Uluslararası gericiliğin giderek PKK üzerinde durması, bu can alıcı özelliğindedir. Birçok stratejilerini, taktiklerini boşa çıkarması, onları dehşete düşürmüştür.

Son olarak Mısır'da yapılan zirvede, aslında bunun endişesini görmemek mümkün değil. Bu zirve, her ne kadar terör zirvesi olarak ve daha çok da, işte Filistin içerikli bazı sözler, terör olaylarına karşı cevap olarak toplantıya çağrıldıysa da, esas hedefi PKK'nin bu Ortadoğu zikzaklarındaki gelişmesinin durdurulmasının olduğunu, PKK'nin özellikle, hâlâ da oturmamış emperyalizmin yeni nizamındaki çatlaklardan iyi yararlandığını ve hatta sorunları olan devletlerle geliştirdiği ilişkilerin bir bloklaşmaya doğru aktığını gördükçe, bu zirveyle buna bir dur denilmek istendi. Fakat tersi sonuç verdi.

Zirve, bloklaşmayı daha da hızlandırdığı gibi, PKK'nin anlam ve önemini daha çarpıcı kıldı. Hatta işbirlikçileri vasıtasıyla Kürt hareketine dayattıkları çözümler de yerle bir oldu. Etkilerinin zayıflaması kadar, PKK'nin büyük bir güç olarak çıkması kadar, stratejik olduğu kadar, bölgedeki iktidar gelişmelerini de etkileyecek, onların mevcudunu yürütecek iddiaya girebilecek kadar bir konuma yol açtı. Bunlar, hiç şüphesiz stratejik iktidar, siyasi, askeri gelişmelerdir. Ama eğer gerekleri dikkatle değerlendirilir ve sosyalist içerikte bu taktiklerle iç içe, başta PKK Öncülüğü içinde olmak üzere, giderek halkı da bu temelde dönüştürülmeye oynatılırsa ve yine stratejik, taktik ilişkileri giderek Kürdistan Devrimi ile bağlantılı hale getirirse,

Kürdistan federasyonlaşmasını da bunun için tam bir kaldıraç gibi kullanırsa, bu giderek Ortadoğu Halklar Federasyonlaşması'na götüreceği gibi, içeriği de "sosyalizm ve halklar demokrasisi" biçiminde büyük gelişme gösterecektir.

PKK, böyle bir gerçekliğe en çok yaraşan ve gereklerini yerine getiren, yeni sosyalizmde ısrarla birlikte, zaferini temsil eden bir parti durumundadır. Ve reel-sosyalizmi çözümlüğe götüren bütün hastalıklardan kendini arındırdığı gibi, yeni sosyalizm arayışına iddialı bir zemini kendi içinde geliştiren bir sosyalist parti olarak şekillenmektedir. Hiç şüphesiz bu konuda yoğun sorunlar vardır. Ve tüm gücüyle bir Kürt ulusal kurtuluşçuluğunu, Kürdistan Devrimi'ni geliştirmeye uğraşmaktadır. Bu devrimin komşu ülkelere yayılış işini daha planlayamamıştır. Veya gereklerini sınırlı da olsa yerine getirememektedir. Yine, uluslararası etkilerini düşünce platformlarına taşıramamıştır.

Ama iyi bilmeliyiz ki; bunlar da Kürdistan Devrimi'nin başarısı oranında hızlı gelişecek ve gerekleri yerine getirilecek gelişmeler olarak belirlenebilir. Devrim kurtarılsa veya ulusal kurtuluşçu biçiminde zafer kazanan bir PKK, Kürdistan Devrimi'nde büyük bir sosyalist aşama olacağı gibi, Kürdistan'ın parçalanışı nedeni ile ve esnek ulusal, bölgesel çözümler, yaklaşımlar ile bunu hızla bölgeselleştirecektir. Bunun yaratıcı taktiklerini gündemden eksik etmeyeceğine göre, bunun gelişmesi de kaçınılmaz olacaktır.

Bu da şu anlama geliyor; hızla PKK'nin sosyalist içeriği, halkların neredeyse ekmek-su kadar gerekli olan ideolojik boşluğunu dolduracak ve onları muhtaç oldukları sağlıklı gelişme ve kurtuluş yoluna itecektir. Günümüzde bunun potansiyelini PKK sonuna kadar barındırmakta, aktifleşen çabaları da her geçen gün bunu dostu, düş-

mana göstermektedir. Dolayısıyla, düşmanları üzerinde amansız durdukları gibi, dostları da önemle durmakta ve çoğalmaktadırlar.

İşte böylesine bir dünya bloklaşması, kamplaşması çerçevesinde PKK de, eskiden olduğu gibi sadece ideolojik ve çok cılız bir politik etkiye sahip olmakla kalmıyor, stratejik ve güncel taktik bir kuvvet olarak bloklaşmadaki yerini alıyor, hatta bu NATO stratejisine karşı Asya'nın ve Ortadoğu'nun, giderek gelişmesi kaçınılmaz olan stratejisinde temel bir halka rolünü oynamak, devrim halkası rolünü, özellikle sosyalizm halkasının güçlü, iddialı temsilcisi olarak yer almaktadır. Kürdistan Devrimi de bunun en canlı, üretken toprağı olmalıdır. Bu anlamda; Kürdistan toprakları devrimin -bu insanın şafak vaktinde oynadığı role benzer- bir rolünü oynamaya doğru hızla çevrilmektedir. Ona doğru yol almaktadır.

Hiç şüphe-

siz PKK'nin ideolojik dağarcığında gelişmeler öngörülmekte, ama kendi dışındaki İran-Irak savaşı, Körfez savaşı, Arap-İsrail çelişkisi, giderek Balkanlardaki, Kafkaslardaki ulusal boğazlaşmalar bu süreci hızlandırmıştır, etkilemiştir ve yanıltıcı taktik yaklaşımlarla da iddialı bir çözüm aşamasına gelmiştir. Yapılması gereken çok iş vardır. Şüphesiz en önemlisi günlük taktik işlerdir.

(...)

En önemlisi de, Türkiye'ye devrimi taşımak büyük bir imkan haline gelmiştir. Türkiye halkının da artık devrimsiz yaşayamayacağı bir döneme girilmiştir. Hiç bir dönem, Türk egemen sınıfları bu kadar bunalım içinde olmadıkları gibi, Türk halkının da artık sorunlarının çözümünü devrimde aramak zorunda olacağı ortaya çıkmıştır. Son stratejik ittifakın da, yani Batı'ya en bağımlı İsrail'e teslim olmanın da bu Türk egemen bloğunu

kurtaramayacağı, giderek daha iyi anlaşılacaktır. Mevcut yaşanan hükümet krizi, devlet bunalımı da bununla yakından bağlantılıdır.

(...)

Devrimi Türkiye'ye taşımak, artık artan imkanlara sahip olduğu gibi, Kürdistan Devrimi'nin zaferinin kesinleştirilmesi buna bağlıdır. Güney'de alacağı, yararlanacağı zemini almıştır, alanı tutmuştur. Görevleri başarıyla burası

**PKK'lileşme hiç şüphesiz
Sosyalleşmedir, siyasallaşmadır
Askerleşmedir
Sosyalist insanı yaratma
PKK'nin en temel
İdeolojik görevi olarak karşımıza
Çıkmaktadır.**

yerine getirebilir. Kuzey Kürdistan'da da, yine gerilla sağlam bir devrim zemini yakalamıştır, bunu da geliştirebilir. Geliştirmesi için imkanlar fazlasıyla vardır, ama bir Türkiye'ye de taşırılsa inanıyoruz ki, bu tüm Kürdistan'da, diğer parçalarda devrimin zaferini kesinleştireceği gibi; Türkiye'yi de giderek zafere giden bir devrim yoluna sokacaktır. Böylesine stratejik bir öneme doğru tekrar evrimlenmektedir. Türkiye'deki sosyal mücadele; ya bu rolünü layığıyla yerine getirecek, sosyal kurtuluşu sağlayacaktır, ya da artan bunalım altında bu emekçilerin, işçi sınıfının, memurların, yoksul köylünün nefes alamaz durumu daha da yaşanılmaz bir hal alacaktır.

Kısaca, Türkiye ortamında da ya devrim, ya sosyalizm, ya demokrasi, ya da faşizmin artık maymunlaştırdığı bir topluma katlanmak zorunda kalınacaktır.

Görüyoruz ki, bu, emekçilerin uluslararası mücadele ve dayanışma gününde bir kez daha gerek tüm insanlık açısından, gerekse bölgemizdeki halklar ve en önemlisi de Kürdistan'daki devrim önemli gelişmelerle, sorun ve çözüm yollarıyla karşı karşıyadır. PKK bu anlamda çok ağır sorunları da yaşasa, esasta çözümü ifade etmektedir. Hiç kimse PKK'yi kendi bireysel, basit heveslerini konuşturacağı bir parti olarak değil; insanlık çözümü, halklar çözümü ve yine çok aranan, en dipte olan Kürt sorununda kendini bir çözüm olarak değerlendirmelidir. Son yıllarda partileşme içinde

yaşadığımız normal sosyal, siyasal savaşımında demeyeceğimiz yoğunlukta bir büyük insanı yeniden yaratma çabası söz konusudur. Hiç şüphesiz eski toplumsal etkilerle, çok geri siyasal düzeyde savaşılarak bu sağlanıyor ama, aynı zamanda yeni, yaratıcı özellikler de bu arada ediniliyor.

PKK'lileşme hiç şüphesiz sosyalleşmedir, siyasallaşmadır, askerleşmedir. Aynı zamanda yeni insan yaratmadır. Özellikle kendi içinde yeni dönem insanını, sosyalist insanı yaratma, PKK'nin en temel ideolojik görevi olarak karşımıza çıkmaktadır. Zaten reel-sosyalizmin de başaramadığı, kendi partisi içinde yeni insanı yaratma işini bir görev olarak göz önüne getirmemesi, genel bazı belirlemeleriyle yetinmesi, bu sosyalist insanı, sosyalizmin kuruluşundan sonrasına bırakmasıydı. Bize göre, PKK deneyimine göre sosyalist insan ilk günde yetiştirilmek zorundadır. Kendi içinde sosyalist insanı yetiştiremeyen bir parti asla sosyalizmin kuruluşuna gidemeyeceği gibi, sosyalizm sonrası sosyalist insan değil, bir baş belası, kapitalist insandan daha tehlikeli bir insan tipi ortaya çıkar ki, reel-sosyalizmin de kanıtladığı budur. Demek ki, sosyalist parti, birakalım savaş sonrasında, sosyalizmin sözde zaferinden sonrasına, daha onun ilk grup döneminde bile başarması gereken işi, sosyalist insanı, öncüyü yaratmasıdır. Onun varlığını öncelikli kılmasıdır.

Bir sosyalist parti, sosyalist olmayan insanların eline terk edilirse, o parti belki de faşist partisinden daha tehlikeli olur. Nitekim, bunun da belirtileri reel-sosyalist partilerde ortaya çıkmıştır. Çünkü, sosyalist partilerde sosyalistleşmeyen üye, birey eski toplumda olduğu kadar, yozlaştırıcı, kapitalist saldırıya karşı da orta yolda duramaz. Belli bir süre orta yolu dener, ama parti içinde hızla gerek eskinin, gerek yeni kuşatan sistemin objektif ajanı olur ki, kendi başına en büyük yıkıcı, gerici, komplocu tehlikesi, onun temsilcisi olacaktır. Ki PKK'nin mücadelesi bu gerçeği de çarpıcı, en açık ortaya çıkarma zenginliğine sahiptir. Şimdi her zamankinden daha iyi anlamalıyız ki, PKK içinde yürütülen sınıf savaşımının da çok ötesinde, hatta salt sosyal, siyasal da değil, temel bir insan savaşımıdır. Ondaki ısrarımız, başarımızın da kesin teminatıdır. Kendi deneyimlerimize dayanarak söylüyorum.

Bu ısrarlı sosyalist insanı yaratma savaşımını biz sürdürmeseydik, birakalım bu savaş bu aşamaya getirmek, daha ilk günlerinde çakılıp

kalması işten bile değildi. Hele hele Sovyet deneyimi gibi yetmiş yılı yaşadıkdan sonra bile çözülmesi, bu kadar gelişmişliğine rağmen bizim en geri toplumsal koşullarımıza dayanan devrimimizin çözülmemesi işten bile değildir. Peki ne önledi bunu? Bunu, sosyalist insan kavgamızı şiddetlendirmemiz önledi.

Bu yönlü doğru bir mücadele anlayışı, savaşı yine ustaca parti içinde verişimiz, reel sosyalist bir çözümü PKK'de sadece önlemekle kalmadı, PKK'nin aşama yapmasına, önemli bir sıçrama yapmasına yol açtı. Bu herhalde doğru ve çok öncelikli yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Sosyalist bir partinin ilk işi, öncülüğünü kesin sosyalist üyelerle sağlama almasıdır. Bunu sonraya bırakan, kendi içindeki bireyi çözmeyen, dolayısıyla sosyalistleştiremeyen bir çaba, her an yenilmeye ve hatta çok tehlikeli bir saplantı haline gelmeye açıktır. Diğer bütün dönem partilerinin yaşadığı, dolayısıyla çözüldüğü nokta da budur. Onlar, sosyalist insanı yaratma mücadelesini ya göz ardı ettiler, ya genel doğrularla devrim sonrasına bıraktılar veya ekonomik tatmin gibi böyle bazı ayrıcalıklar-tavizler vererek, işin içinden sıyrılmak istediler. Sonuç bir felakettir. Eminiz ki, Sovyet partisinde bir kaç tane sosyalist insan olsaydı; sosyalist demokrasiyi, sosyalist morali, sosyalist tüm görevleri esas alsalardı, bu parti böyle yozlaşmazdı ve devlet de böyle tehlikeli bir araç olarak başa bela olmazdı ve toplum da böyle çürümezdi. Demek ki, bu, halen büyük bir öneme sahiptir. Öncünün günlük olarak sosyalistleşmesi ve tarihi bir örnek verilirse; İslam tarihinde, özellikle Ortadoğu halklar mücadelesinde, bir bütün olarak, hatta insanlık mücadelesinde eğer etkileri bugün

**Sosyalistleşen PKK
Aynı zamanda politik etkisinin de
Çok geliştiği PKK olduğu
Anlaşıyor.**

çok daha kalıcı olan dinler ve o dinlerin mücahitleri anılıyorsa, evliyalardan bahsediliyorsa, dervişane yaşamlarının yüceliği bir anlam ifade ediyorsa, onun nedeni; o ideolojilerinin kendi insanlarını yaratmaları için sınırsız bir mücadeleyi, inceliği, hassasiyeti göstermelerinden kaynaklanıyor. Kırk yıllık çilelerden bahsettik.

İran'da Ayetullahlar deneyimi vardır. Evliya menkıbeleri çok anlatılır. Bunların biricik anlamı şudur; o devrimlerin ideolojileri, kendi insanlarını ısrarla yaratma işine devam ettikleri, bundan birçok ocak-tarikat, mezhep oluşturdukları için bugüne kadar etkisini taşımışlardır.

Sosyalizmde bunun daha fazla yapılması gerektiği ortadadır. Yalnız işte, ekonomiyi inşa ettik, işte devleti de kurduk demekle sosyalizm kurulmadığı gibi, özellikle onun Ayetullahları, onun günlük savaşım içindeki ideologları, manevi önderleri, ideolojik önderleri, izlerini tümüyle görecektir, değerlendirecek, tedbirini alacak etkinlikte olmasa da, sosyalist devrimin kaba materyalist yorumu, işte neredeyse kapitalizmle, faşizmle özdeşleşilecek yorumlara kadar götürebilir. Bunda, esas suçlu aranacaksa, o da demek ki; sosyalizmin ideolojik öncülüğünü, onun öncü bireylerdeki hakimiyetini sonuna kadar götürememiş olmasından kaynaklanıyor.

PKK'de böylesine bir gelişmeyi yaşadığımızı görüyoruz. Bizim özellikle Önderlik olarak halen tutkuyla, zevkle yürütmekte, en ufak bir yorulma veya "yeterlidir" gibi bir endişe içerisine girmediğimiz bir çabadır bu. Şimdi daha iyi görüyoruz ki, savaş ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin, taktik görevler günlük olarak ne kadar artarsa artsın ve hatta bazıları fantezi gibi dar savaş görevleriyle, dar yaşam endişeleriyle hareket ederlerse etsinler, şunu çok iyi bilmeliyiz ki; tüm bunlara çözüm, sosyalist militan kişiliği amansız bir günlük savaşım ile yaratmak, yetkinleştirmek her tehlikeye karşı panzehir olarak onu hazırlamak ve bunu giderek süreklileştirmek, en önemli bir PKK ispatı oluyor. Bu sağlandığı oranda çok iyi görmekteyiz ki, PKK politik olarak büyük gelişme gösteriyor. Hatta askeri taktikleri de hayli dikkate değer bir gelişme, en azından kolay yenilmez bir gelişmeyi sağlayabileceğini gösteriyor. PKK'de politik gelişme vardır. Politik gelişmeyi kendi halkı içinde yürüttüğü gibi, bölgesel halklarla, devletlerle geliştiriyor. Ve hatta Avrupa'yı, bilmem Amerika'yı bile etkiliyor. Sosyalistleşen PKK, aynı zamanda politik etkisinin de çok geliştiği PKK olduğu anlaşılıyor.

Bugün Kürdistan halkının çok geri, hiç kimsenin şans vermediği bir konumdan politik bir halk konumuna gelmesi, önemli bir gelişimdir. Her ne kadar örgütsüzse de, tam cepheleşmemişse de, çok önemli bir politik güç haline geldiği tartışma götürmezdir. Kürt halkı en devrimci politik halklar-

dan birisidir. Şimdi bunu daha iyi, daha sıkı örgütlemek, daha cepheleştirmek görev olarak önümüzde durmaktadır. Dış Kürtleri, iç Kürtleri, tüm parçalardaki Kürtleri uygun politik taktiklerle örgütlenmelere çekmek, yine politik mücadele biçimlerini eksik etmemek bu politikleşmemeyi daha da hızlandıracaktır. Ve yenilmez bir politik halk haline getirecektir.

Parti öncülüğü, sonuna kadar bunun yolunu açmış, imkanlarını, mevzilerini yaratmış, kullanılması da artık yine halk önderlerine, onların politik tarzlarına bağlıdır. Bunun için yeterince nicelik de, nitelik de, kadro da her tarafta vardır. Yeter ki doğru bir önderlik anlayışıyla politik görevlerini, cephe görevlerini layıkıyla yerine getirsinler. Hiç kimse artık şunu diyemez; "PKK'nin politik öncülüğünde imkanlar dardır". Hayır! Hiçbir devrim partisine nasip olmayacak kadar politik mevziler, içte ve dışta, legal ve illegal her PKK militanının önündedir. Yeter ki kıymetini bilsin, yeter ki saygıyla gerçek değerini takdir ederek, asgari düzeyde de olsa gereklerini yerine getirsinler.

Bunun sıradan görevlerinin yerine getirilmesinin bile, nasıl çarpıcı bir başarıya yol açacağını, şu anda yaşanan politik savaşımında iyi anlamaktayız. Serihıldandan özellikle iyi bilmekteyiz. En devrimci bir halk olma gerçeğimizi, dost, düşman, herkesin kabul ettiği gibi kullanacağız. Bunun için gerekli ölçüleri, özellikle kendine özgü eğitimi, örgütlenmeyi, üslubu tutturarak uygulayacağız. İşin inceliklerine dikkat ederek, bu silahın etkili ve başarılı kullanılmasını sağlayacağız.

Bunun yanında, PKK öncülüğünde bir sosyal yaşam, 'nasıl yaşamalı?' sorusuna cevabı geliştirmemiz söz konusudur. Hiç şüphesiz her devrim bir 'nasıl yaşamalı?' sorusuna cevaptır. Ama Kürt sosyal yaşamındaki akıl almaz yaşamdan düşmüşlük, yaşamın kördüğüm haline getirilişi, daha özlü bir biçimde 'nasıl yaşamalı?' sorusunu çözmeyi, ayrıştırmayı ve etkin cevaplar vermeyi gerektirmektedir. En az 'nasıl yaşamalı?' kadar, 'nasıl savaşmalı?' sorusu da günden güne önem kazanmaktadır. Ve hatta şuna ulaştık ki; 'nasıl savaşmalı' ya daha etkin cevaplar verebilmek için, 'nasıl savaşım?' sorusuna cevap vermemiz gerekiyor.

" Nasıl yaşamalı"yı bilmeyenlerin, 'nasıl savaşım'a da fazla etkili cevapları olamayacağı açığa çıkmış bulunuyor. Lime lime olmuş, çaptan düşmüş, belki de delice, belki de çok kölece ve

haince bir yaşamı iliklerine kadar benimsemiş bir halk, sosyal gerçekliğinde bunu çözmeden, parçalamadan ve yerine 'nasıl yaşamalı?' sorusuna etkili cevaplar vermeden, kimsenin sağlıklı politik, askeri savaşı yürütemeyeceği ortaya çıkmıştır. Böylesine kendi başına bela olmuş, okla mertegi karıştıran, adeta yaşamı başı üzerine dik değil, bilmem neresi üzerinde yürütmeye çalışan, ayakları havada, yaşamın hayalinin bile yanından geçmeyen insanlarla etkili bir savaş yürütülemez.

Yaşama daha saygısını bile geliştirmemiş, kendine bile saygıyı elde edememiş olanların, iyi bir gerillacı olmak şurada kalsın, yine siyasetin ABC'sinden bile sonuç çıkarması düşünülemez. Dolayısıyla, bizim sosyal yaşamı çözmemiz, sosyal yaşamın kördüğümünü çözmemiz, özellikle ailesel düzeyde çok kalıtsal bir hal almış, neredeyse

Her dönemde bunalımlar

Hiziplere yol açar;

Bizde hizip olma gücü de olmadığı için

Her devrimde parçalanmaya yol açar

Bizde de parçalama gücü olmadığı için,

Yine her devlette dağılmaya yol açar

Böyle bir devlet de olmadığımız için

Bizde daha da ince bir verem

Bir kanser mikrobu gibi

Kemirmeye başlar.

fosilleşmiş, çoktan yaşam olmaktan çıkmış, gelenek bile diyemeyeceğimiz, artık yaşamın dışına çıkmış ilişki biçimlerini; tutuculuktan da öteye, hep çürüten, delirten, sosyal gerçekliği, aile gerçekliğini, özellikle kadın-aile gerçekliğini, büyük düşüşü, büyük çirkinliği kırıp dökmeden, parçalamadan, çözmeden, ruhlarda bir büyümeye, dolayısıyla bu düşüncede bir tahrike yol açmamız düşünülemez.

Nitekim PKK öncülüğünde attığımız bu son dönem adımlarının ne kadar isabetli olduğu, sorunu çözmeye çok temel bir noktada yakaladığımızı, önemli gelişmeleri artık silahla da sağlayabileceğimiz, örnek evrensel yanı ağır basan bir biçimde görmekteyiz. Buna bir kültür devrimi de denilebilir. Veya devrimin sosyal yönünü de açığa çıkarıp, önceden çözmeye, bir örnek model temelinde de olsa gerçekleştirilmesi olarak da adlandırılabilir. Ama mutlaka yapılması gereken bir

görev olduğunu, bunu devrim sonrasına bırakamayacağımız, hatta devrimi bile sonrasına bırakamayacağımız, hatta devrimi bile geliştirmek istiyorsak, bu sosyal devrimi parti içinde, kültür devrimini parti içinde geliştirmemiz gerektiğini bugün çok açık bir biçimde görmekteyiz. Ve hatta bu konuda sağlanan derinlik, daha sonraki sosyal devrimin derinliği olarak, bir ölçü olarak değerlendirilmek zorundadır.

Sosyal ilişki düzeyini, hem olumsuzlukları çözme açısından, hem de yenilikleri yaratma ve benimsetme anlamında sağlandığı oranda geleceğin sosyal devriminin krokisi ve bunda ısrar sosyal devrimin de daha eşitçe, özgürce gelişmesini ve bu anlamda da tabii sosyalist toplumun sağlam esaslara bağlanmasının en temel bir garantisinin bu olduğunu ortaya koyacağız. İşte bu yönlü çalışmaların PKK'de, diğer hiçbir sosyalist partide görülmediği bir biçimde bir gelişmeye uğratıldı. Toplumun en temel hücreleri olarak aile çözümlemesi çarpıcı bir biçimde geliştirildi. Politika ve askeri yaşamla bağlantısı kadar, yine moralle olan yönü açığa kavuşturuldu.

Ailenin öyle sıradan bir sosyal grup olarak değerlendirilmeyeceği, siyaseti boğan, hatta yaşamı boğan bir kurum olduğu ortaya çıkarıldı. Yine, en temel ilişki olarak aile içindeki kadın-erkek, yine çocuk, ana-baba ilişkilerinin, hatta bizde daha da yaygın olan klan-kabile, aşiret ilişkilerinin doğru çözümlenmemesi halinde hiçbir ilerlemenin sağlanamayacağı; yürütülen savaşımın bir ilkel isyancılar savaşımı, yine yürütülen politikanın da bir işbirlikçi politikayı aşamayacağını ortaya çıkardı.

En önemlisi de, parti içinde yaşanan ağır bir bunalım vardı. Neydi bu bunalım? Doğru savaşım yaklaşamama, doğru politikaya yaklaşamamaktan ötürü, işte "yüzeysel kaldım, dar kaldım, keyfi kaldım" diye müthiş bir olumsuzluk, protestoculuk, tasfiyecilik baş gösterdi. Bunun aşılma yolunun aslında sosyal çözümlerden, kişilik çözümlerinden geçtiği açığa çıktı. Ve onun daha da çözülmesiyle birlikte gördük ki; içteki zincirler, ruhlardaki, beyinlerdeki tutsaklık zincirleri parçalanmadan bu tıkanmış, oldukça bunalımlı, kendini bile yaşamaktan aciz, bireysel tiple bırak devrim yapmayı, devrimin başına büyük bela olmasını bile önleyemeyiz.

Her dönemde bunalımlar hiziplere yol açar; biz de hizip olma gücü de olmadığı için, her devrimde parçalanmaya yol açar; bizde de parçala-

ma gücü olmadığı için, yine her devlette dağılmaya yol açar; böyle bir devlet de olmadığımız için bizde daha da ince bir verem, bir kanser mikrobu gibi kemirmeye başlar. Yani gelişmiş bir hastalık olamıyorlar. Bunu çok primitif, çok ilkel bir hastalık biçiminde bünyeyi kemiriyorlar. Ve böylece de beklenmedik bir parti içi protestoculuk, parti içi nemelazımcılık, bilgisizlik, bu nedenle yine çok anlamsız kayıplara yol açma. En basit görevlere bile saygılı yaklaşamama hastalığı kendini gösterdi. Hepsi bu tip nedeniyedir.

Çözememiş, kendini netleştirememiş kişilikler nedeniyledir. Onu büyük bir ameliyata yatırdık. Son yıllardaki çabamız bu çözümlenmeyi geliştirdi ve sonuçta kişiliğin yaşayabileceği, yaşamının yolunun nereden geçtiği, temel ilişkilerin nasıl gelişim göstereceği; duygu boyutu, örgüt boyutu, siyasi boyutu nasıl iç içe olduğu ortaya çıktı. Çarpık, yine hiç ciddi bir siyasi boyutu olmayan duyguların, ilişkilerin neye, kime hizmet ettiği, savaşımı nasıl etkilediği, özellikle kadın-erkek, aile ortamındaki, yine ilişkilerin doğru bir çözümlenmeye kavuşturulamaması halinde parti içinde büyük bir soruna yol açacağı, zaten toplumun da yaşanamaz durumunun, partiyi de yaşanamaz bir hale getireceği ortaya çıkarıldı. Çözüm olarak kadın ordulaşması kavrandı ve uygulanmasında gelişme görüldü.

İntiharvari devrime koşmaktan ibaret anlayışlar yerine, devrimin, yaşamın diriltici tek kaldıracı olduğu, 'nasıl yaşamalı?' sorusunun cevabı için devrimin esas alındığı, dolayısıyla bu anlayışın gelişmesiyle birlikte hızlı ölüme koşma değil, çarpıcı bir özgün yaşama koşmanın esas alınması gerektiği ve bunun da savaşma yetenekleri, bunun da örgüt ve günlük olarak taktiğe hakim olmanın özellikleriyle bağlantılı olduğu, savaşta başarının yaşamda başaracağı açığa çıktı. Yine, yaşamın, özellikle onun moralini, başarısını kendisinde gerçekleştiremeyen savaşa da başarı sağlamayacağı ortaya konuldu. Ve böylesine çok kapsamlı bir kültür devrimini de PKK'nin bu son yıllardaki gelişmesine sığdırabildik.

Bunun da en önemli bir gelişme olduğunu, sanıyorum şimdi PKK içinde ulusal devrim düzeyinde değil, uluslararası alanda da etkisi git-tikçe hissedilen bir gelişme olarak değerlendirilmekte ve sonuç çıkarılmaktadır.

ŞEHİT MÜCADELE VE BAŞARININ GEREKÇESİDİR

Cemil BAYIK

Şehitler günü olarak 18 Mayıs ve şehitler ayı olarak Mayıs, büyük mücadele ve şahadetlerin yaşandığı bir aydır. Bu ayın şehitler ayı olarak kararlaştırılması bundan dolayıdır. 18 Mayısın şehitler günü olarak ilan edilmesi de büyük önder Haki KARER'in şahadet günü olması nedeniyledir. Mayıs ayında Haki KARER, M. Karasungur, Halil Çavgun, İbrahim Bilgin arkadaşlar ve yine kendilerini isyan meşalesi haline getiren Dörtler ve ozan Mizgin'in şehit düştüğü bilinmektedir. Türkiye halkının seçkin önderleri Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, İbrahim Kaypakkaya da bu ay'da şehit düşmüşlerdir. Dünyanın birçok ülkesinde 1 Mayıs şehitleri bulunmaktadır. Şahadet gerçeği hareket ve ulusumuzun dirilmesi, şekillenmesi, gelişmesi ve başarısının temel halkaları ve hamle güçleridir. Her şart altında bağlı kaldığımız ve kalacağımız, güç aldığımız esas yaşam kaynaklarımız ve onurumuzdur bu şehitler. Şehitler ayında onları bir daha saygı ve minnetle anıyoruz. Onlarla birlikte yaşıyor ve yaşayacağız.

Direniş hareketimiz vahşi bir düşmanın Kürt halkı üzerinde çok acımasız ve her yöntemle yok edici uygulamalarını geliştirdiği, sonuca ulaşıldığının söylendiği, uluslararası güçlerin dünya siyasal arenasında varlığına yer vermediği, yaşam olanağı tanımadığı, hatta imhacı sömürgeci güçlerin arkasında yer aldığı, Kürt halkının da bir kadernmiş gibi bütün bu olup bitenleri neredeyse kabul ettiği bir ortamda çıkış yapmıştır. Tarihin ve çağın hükmünün böyle olduğu bir halk ve toplum için gelişmeyi sürdürmek çok zor ve oldukça da gereklidir. Böyle bir gerçeklik altında yaşam mücadelesi veren halkın dirilmesi ancak büyük bir cesaret, fedakarlık, sorumluluk, dürüstlük ve kendini adamakla olur. Bu yönlü büyük duygu ve düşünceler kendilerini adanmış şehitler şahsında ortaya çıkar. Bu büyük duyguların örgüt ve eylemini geliştirmekte bedel ödemeyi gerektirir. Dirilişe, özgürlüğe verilen ilk su bu şehitlerin kanıdır. Bu şahadetler yaşanmadan, özgürlük ağacı sulanmadan bir halkın dirilişini ortaya çıkaran gelişmeleri sağlamak olanaksızdır.

Kürdistan'da tarih, 1970'ler sonrası APOCU grubun direniş temelinde ortaya çıkmasıyla birlikte yeni bir anlam kazanır. Kürt halkının tüm değerlerinin soykırımdan geçirildiği ve bunun neredeyse sonuca götürüldüğünün düşünüldüğü bir anda bu direniş gelişir ve giderek bir yaşam tarzına dönüşür. Teslimiyet, ihanet aşılarak Kürt halkının soykırıma uğratılma süreci yerini tamamen direnişe bırakır. Bundan sonra Kürdistan tarihi artık bir direnme, Kürt halkının kendini direnişle yaratma tarihidir. PKK tarihin rotasını tersine çevirmiş, yanlışlıkları doğrultmuş, tarihin doğrultusuna özgürlük ve demokrasi ekseninde yön vermiştir. Kürdistan halkının özgürlüğü için ortaya çıkan direniş hareketimiz, onun militanları hiç kimsenin desteğini almadan, tamamen kendi özgücüne, bilinç ve yüreğine dayanarak ortaya çıkmıştır. Bugün ki ortaya çıkan düzey böylesi bir çıkışla sağlanmıştır. PKK militanları bütün yetersizliklere, engellere rağmen önder APO'nun verdiği bilinç ve yürekle mücadeleye atılarak görevlerini başarıyla yerine getirmeye çalışmıştır. Kürdistan'da direniş hareketi çıkmadan

önce insanlar çok anlamsız şeyler uğruna birbirlerini vururlardı. Kürdistan'da yaşam ve ölüm anlamını yitirmişti. Yaşamın kutsallığı kaybolmuştu. Yaşam ile ölüm arasındaki ayırım ortadan kalkmıştı. Ölüm ile yaşam arasında kalmış, âdeti her gün ölümlerden beter yaşam sürdürülüyordu. Ne için yaşandığı, ne için öldüğü belli değildi. Kendisi için mi yaşıyor, düşman için mi yaşıyor, kendisi için mi ölüyor, düşman için mi ölüyor belli değildi. Öte yandan çok çalışılırdı ama bir türlü aklıktan da kurtulunamazdı.

Kürdistan denilen ve tarih içinde büyük emeklerle yurt haline getirilen vatan unutulmuştu. Kürt halkı giderek nerede yaşayacağını, neye bağlanacağını bilemez hale gelmişti. Yaşam adına savrulma doğal hale

gelmişti. Kore'de, Kıbrıs'ta şurada burada kendi çıkarlarından uzak, vatan- millet adına yürütüldüğü söylenen sömürgeci güçlerin askerleri olarak savaşıyordu. Kendi değerlerinden ve

çağın değerlerinden habersiz böyle bir halkın özgürlük için mücadele etmesi ve yaşamını ortaya koyması kolay değildi. Anlamsız hatta kendi çıkarlarının tersine hizmet eden yaşam ve ölümler Kürdistan'da normal hale gelmişti. İşte önder APO yaşam ve ölümü ilk defa Kürdistan'da anlamlı kılan bir önderdir. Ölüm nedir, yaşam nedir, nasıl yaşanılır, nasıl yaşanılmaz, nasıl ölünür, nasıl ölünmez, işte bunları ilk kez gerçek anlamda ortaya koyan önderdir. Böylece yaşam ile ölüm arasında ki çizgiden çıkılmış, yaşamın ne demek olduğu kavranılmış ve yaşam uğruna gerçek bir mücadeleye girilmiştir. Artık ölünecekse vatan için, özgürlük için ölmek, başka tür bir ölümü kabul etmemek, APOCU hareketin yeni değer yargılarını toplumda yerleştirmesiyle birlikte belleklerde yerini bulmuştur. Kürdistan'da ulusal ve toplumsal yaşama sahip çıkmak tamamen bunun sonucu olarak gelişmiştir. Bu aynı zamanda çağdaş ölçülerde halk ve insan olmanın gerçekliğini yakalamaktır. Eğer Kürdistan'da halk olma, insan olma bilinci ve bunun mücadelesi gelişmişse bu tamamen önder APO'nun var olan yaşamı ve ölümü sorgulaması, buna gerçek anlamını kazandırmasıyla gerçekleşmiştir. Bu Kürt kahramanlığının yaratılmasıdır. Kahramanlık bilindiği

gibi olağan dönemlerde gelişmez, gerçekleşmez. Kahramanlık olağanüstü durumlarda gelişir ve gerçekleşir. Kahramanlık bir ulusun, bir halkın, bir sınıfın, bir cinsin ve bir bireyin tarihsel- politik bir rolü oynamasıdır. Bunun için ortaya konulan cesaret ve fedakârlık, duygu, bilinç, örgüt, eylem ve bu temelde ortaya konan emek kahramanlığın tanımını ve içeriğini ifade eder.

Bir halkın düşmanı oldukça vahşi, dostları ise az ve vefasız, bireyleri ise kendine karşı oldukça yabancılaşma içinde bulunuyorsa burada acımasız ve çağ dışı bir yaşamın var olduğu kendiliğinden anlaşılabilir. 1970'li yılların başında Kürdistan'da yaşanan tamamen böylesi bir gerçekliktir. Kahramanlık ve şahadet gerçeği böylesi bir

yer ve zamanda olmazsa olmaz yaşamsal bir ihtiyaçtır. Kürdistan özgürlük devriminin karakterini belirleyen, onu kuşatan ortam ve koşullardır. Bu özgürlük devriminin önderliğini, örgütünü, militanlığını, savaş ve yaşam

**Ölünecekse vatan için, özgürlük için ölmek
Başka tür bir ölümü kabul etmemek
APOCU hareketin yeni değer yargılarını
Toplumda yerleştirmesiyle birlikte
Belleklerde yerini bulmuştur.**

tarzını belirleyen böylesi bir gerçekliktir. Önder APO'nun özgürlük mücadelesini ve mücadele yoldaşlarının yaptığı, bunun gereklerini yerine getirmedi. Önder APO özgürlük için yaşama ve mücadele ahlakını, ölünecekse bunun için ölmenin bir görev olduğu bilincini, kararını, kişiliğini, duygularını hem yoldaşlarına hem topluma kavratmanın büyük çabası içinde olmuştur. Kürdistan'da insana yakışanın nasıl bir yaşam ve ölüm olduğunu kavratmıştır. Kürdistan halkı tamamen böylesi bir ideoloji ve felsefeyle yaratılmıştır. Direniş ile varolma bilinci bu halkın yaşama biçimi haline getirilmiştir. Kürt halkı, çağı böyle yakalamıştır. Önderliğimizin "serkeftın halkı" dediği bugünkü düzeyi böyle gerçekleştirmiştir.

Özgürlük için bütün acılara katlanmak, bu acıları özgürlüğün büyütülmesinin gerekçesi yapmak ve böyle yaşamak Kürt halkı açısından büyük bir gerçekleşmedir. Bundan daha büyük bir gerçekleşme olabilir mi? Özgürlük hareketinin gücü burada yatmaktadır. Kahramanlık, yok olma, düşüş, kaybetme koşullarında gelişir. Herkesin yapamadığını başarma biçiminde ortaya çıkar. Dolayısıyla olağanüstü bir duruşu ve pratikleşmeyi ifade eder. Halkların tarihinde böyle dönemlere damgasını vuran kahraman kişilikler vardır.

Kahramanlık dönemleri toplulukların halklaştığı, halkların uluslaştığı, bir halkın yok oluştan kurtulduğu, büyük devrimsel dönemlerdir. Böylesi dönemler cesaret, fedakârlık, bilinç, savaşan kişilikleri gerektirir. Özgürlük ve yeni değerler bunlarla kazanılır. Halklar, kendilerini var eden böylesi dönemleri ve böylesi dönemlere damgasını vuran kişilikleri kahramanlık olarak görür, kendilerini onlarla ifade eder ve onlarla yaşam gücü bulur.

Kürt halkının ulusal kahramanlık dönemi yaratan, temsil eden Önder APO ve geliştirdiği örgütüdür. Kürt halkının kahramanları da özgürlük ve demokrasi şehitleridir. Önder APO Kürt tarihindeki direnişleri ve kahramanlıkları kendinde birleştiren, bunlara anlam kazandıran, çağdaş direniş ve kahramanlığın adıdır, sembolüdür. Bir halk değer yargılarını ve yeni yaşam ölçülerini yaratan kahramanlarına sahip çıktığı oranda varlığını, geleceğini, onurunu korur. Kökleşme böyle gerçekleşir. Aksi halde dağılır, yok olur, zayıflar, güçsüzleşir. Hatta

varlığı tamamen ortadan kalkabilir. Kürdistan'da insanların bütün zorluk ve tehlikelere rağmen mücadeleye atılmaları, direnmeleri insanın şerefli bir varlık olduğu ve direnmesi

gerektiği gerçeğinin Önder APO tarafından Kürt insanına kavratılmasından ötürüdür. Tarihte insan yaşamına, halkların yaşamına, günümüzde ise demokratik, özgür, eşit, barışçıl yaşama kast edilmesini istemeyen, buna karşı mücadele eden kişi ve örgütler kahramanlık sıfatına ve şahadet onuruna layık görülürler. Kürdistan'da da Önder APO, PKK ve PKK militanları böylesi bir yüceliği yakalamıştır. Bu açıdan Kürdistan halkının kahramanları Önder APO, PKK hareketi ve PKK militanlığıdır. Bütün bunların ete kemiğe bürünmesini sağlayan şehitlerdir.

Halkların varlığına, gelişmesine kast eden güçlere karşı mücadelenin başlangıç tarihleri, başarı tarihleri ve bu doğrultudaki önemli dönemsel gelişmeler halkların bayramı olarak kutlanmıştır. En soylu destanlar böylesi dönemlerin ürünüdür. Halklar özgürlük için direndikleri, bunu

zafere götürdükleri oranda büyük düşünme, moral ve inanç gücü elde etmişlerdir. Böylece ahlâkî ve kültürel gelişmede üstün bir durumu yakalamışlardır. Örgütlü toplum olma gerçeği de bu değerlerle derinleşmiş ve kapsamlaşmıştır. Bütün saldırılara rağmen özgürlük direnişini sürdürmesi bu gerçeklikle bağlantılıdır. Bugün Kürt halkı ayaktaysa, herkes tarafından dikkate alınmıyorsa, böyle bir yaşam ve mücadele felsefesine sahip olması nedeniyledir. Özcesi halkların ayağa kalkışını sağlayan, onlara gerekli duygu, düşünce ve yürek gücü veren, mücadele olanağı ve koşulları sağlayan böylesi kahraman kişilerdir. Böyle kahramanlıkları ortaya çıkaran örgütlerde gerçek anlamda kahraman örgütlerdir. PKK Kürt insanında köreltilen mertlik, dürüstlük, yiğitlik ve cesarete yeni bir anlam kazandırarak halk ve yurt sevgisini gerçek değerine kavuşturdu. Bunu da PKK militanlığı biçiminde somutlaştırdı. PKK militanlığının gücü burada yatmaktadır. Bu mili-

tanlık giderek tüm halka mal edildi.

Militan bir halk gerçekliği böyle yaratıldı.

PKK militanlığı, bütün yaşamını özgürlük için yaşayan ve ölen, başka türlü yaşamı ve ölümü kabul etmeyen, yaşanıla-

**Kürt varlığının gelişmesi, kendini kabul ettirmesi
Ve kendi adına değerler yaratması
Kürdistan tarihinin iç ve dış en zor koşullarında
En az donanımla
Büyük engellemeler, dengesizlikler ortamında
Tamamen insanın erdemlerine dayanıp
İnsanın en temel değerleri dirilttilerek
Ve bunlar ayaklandırılarak geliştirilmiştir.**

caksa da ölünecekse de özgürlük için yaşayıp ölen, zapt edilmesi bu açıdan neredeyse imkansız olan; teslimiyeti, ihaneti, işbirlikçiliği asla kabul etmeyen bir duruşta ısrar eden, özgürlüğe tutkuyla bağlı olan bir militanlıktır. Başka halklarda çok istisnai ve dönemsel olarak gerçekleşen bu tarz bir militanlık PKK somutunda toplumsallaştırılmış ve halkımızın her dönemde yaşayacak ruhu haline getirilmiştir. Önder APO bu tarz, üslup ve tempo sahibi olan binlerce militanı yaratarak PKK'yi ve Kürt halkını yenilmez kılmıştır. PKK militanlığı ve Kürt halk militanlığı Önder APO' nun bu çalışması sonucunda gerçekleşmiştir. Tarihsel değeri olan dönemlerde amacı doğru koyarak bunu güçlü inanca dönüştürmek, bunun duygularını, bilincini geliştirip örgüt ve eylemliliğini, kişiliğini, mücadele tarzını ortaya çıkarmak çok büyük başarılarla götürecek temel çalışmalardır.

Kürdistan'ın tarihsel, toplumsal gelişmesinde önder APO tarafından amaçlar doğru ortaya konulup bu amaçları gerçekleştirecek fedai düzeyde duygu ve düşünce, militanlık ve örgüt yaratmada büyük çaba gösterildiği için Kürdistan'da hiç kimsenin tahmin etmediği gelişmeler ortaya çıkmıştır.

Kürdistan'da özgürlük mücadelesi tamamen fedai ruhla yaşamını ortaya koyan şehitler mücadelesidir. Başlangıcından günümüze kadar yürütülen zorlu mücadelede tarihsel değerde rol oynayan şahadetler yaşanmıştır. Kürdistan'da ulusal ruh, bilinç, duygu, yurtsever kişilik, bu temelde örgütlülük ve eylem, Kürt halkı ve insanının kendisini tanıması, kendisi için varılması, kendini yeniden yeniden yaratması binlerce kahramanın direnişiyle gerçekleşmiştir. PKK ve Kürdistan'da yaratılan bütün gelişmeler insan yaşamı gibi kutsal bir değer için feda edilmesiyle ortaya çıkarmıştır. Yaşamın hiç tereddüt edilmeden feda edilmesi tüm bu gelişmelerin temelini oluşturmuş ve bunun üzerine bütün gelişmeler ve değerler yaratılmıştır. Kürdistan gerçeğinde ortaya çıkan bütün gelişmelerin temelinde şahadetler gerçeğini görememe, anlayamama ve bununla oynama asla ve asla hiçbir zaman kabul edilemez. Kim ki bunu anlamazsa, görmezse hele hele bununla oynamaya kalkarsa bu gerçeklik onu yakar ve kül eder. Kürt varlığının gelişmesi, kendini kabul ettirmesi ve kendi adına değerler yaratması, Kürdistan tarihinin iç ve dış en zor koşullarında en az donanımla, büyük engellemeler, dengesizlikler ortamında tamamen insanın erdemlerine dayanıp, insanın en temel değerleri diriltilerek ve bunlar ayaklandırılarak geliştirilmiştir. Dolayısıyla "serkeftin halkı" bu büyük duygu devrimiyle gerçekleştirilmiştir. Kürdistan'daki bütün gelişmeler milyonların emeği, çektiği acı ve işkencelerle binlerin şahadeti sonucu yaratılmıştır. Kürdistan'da onlarca yıldır yaşanan kahramanlığın ve bu temelde ortaya çıkan gelişme ve değerlerin temelinde böylesi büyük emekler, şahadetler, acılar, öfkeler, işkenceler söz konusudur.

Kürt, artık eskisi gibi kendisi için neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anlamayan, başkasına hizmet eden köle Kürt değildir. Artık Kürtler özgüvene sahip, özgürlüğüne tutkulu, geleceğine bağlı, demokratik ulusal ruh kazanmış mücadeleci bir halktır. Bu Kürt de Önder APO tarafından yaratılan bir Kürt'tür. Onun için 'APO Kürt'ü' denilmektedir. APO Kürt'ü köleliğin her biçimini

reddeden Kürt'ü ifade etmektedir. Teslim olmayan, işbirliğine yatmayan, ihaneti reddeden, zapt edilmesi kolay olmayan, tamamen özgürlüğe koşan Kürt'tür bu. Artık sömürgeci egemenlerin yarattığı Kürt ölmüştür. Artık herkesin olan, kendisi için olmayan Kürt aşmıştır. Kendisi ve insanlık için yaşıyor, tamamen bunun için ölüyor, bunun dışında ki bir yaşayışı ve ölümü kabul etmiyor. Bu da yeni Kürt'ün, yeni toplumun ve kişiliğin ortaya çıkışı demek oluyor. Artık Kürdistan'da örgütsüz, bireyci, keyfi, kendine ters Kürt, yerini tamamen toplumcu, özgürlükçü Kürt'e bırakmış oluyor.

**Şehitlik, yaşam umudu vermek
Bu umudu güçlendirmek
En güzel yaşamı yaratmak için
Ölümü aşma gücünü
Ortaya koymak oluyor.**

Özgürlük savaşçılığı, doğru yaşam için inkar-ihyaya karşı kendini var etme, kendi geleceğini yaratma, bu temelde yaşam gücü ve yeteneğini ortaya koyma eylemidir. Kürdistan'da özgürlük anlayışı tamamen bu çerçevede gelişmektedir. Şahadet, inkar ve imhaya karşı var olma ve yaşamın kazanılması için yaşamın en üst düzeyde ortaya konulmasını ifade ediyor. Şehitlik büyük fedakarlık, cesaret, duygu ve bilincin bu temelde pratiğin ortaya konulmasını ifade ediyor. PKK gerçekliğinde şehitlik, demokratik ulusal bilinç, duygu, ruh, örgütlülük, birlik, eylem ve başarı yaratma gücü oluyor. Şehitlik, yaşam umudu vermek, bu umudu güçlendirmek, en güzel yaşamı yaratmak için ölümü aşma gücünü ortaya koymak oluyor. Büyük şehit Kemal PİR'in de belirttiği gibi "yaşamı uğruna ölecek kadar sevme" temelinde gerekirse yaşamı kazanmak için yaşamını ortaya koymayı ifade ediyor. Ancak yaşamı seven, yaşama bağlı olan, yaşamı kazanmak isteyenler yaşamını ortaya koyabilir. Kemal PİR'in bu sözlerinde ifadesini bulan yaşam ve mücadele felsefesi PKK militanlığında ve halkında somutlaşmış bir gerçeklik oluyor. Bu ölümü anlamsızlaştırma, aşma, ölümden yaşamı yaratma oluyor.

Şehit, yeni yaşam ölçüleri, halkımızın en temel değerleri, parti ve halkımıza sürekli enerji veren güç kaynağı oluyor. Şehit, halkını diriltiren, her alanda sürekli geliştiren, başarıya götüren güç kaynağı oluyor. Şehit, güzel ile çirkini, iyi ile

kötüyü, yurtseverlik ile ihaneti biçiminde ki ret ile kabul ölçülerini ortaya koyan, bunun iradesini geliştiren gerçeklik oluyor. Bu temelde şehitlere bağlı kalmak insan olmanın başlangıcı oluyor. Şehitlere bağlılık kendimizi şehitlerin duygularıyla, ruhuyla, kişiliğiyle, yaşamıyla, mücadele tarzıyla, ruhsal, düşünsel olarak tamamen kirden arındırma, temizleme olarak anlaşılması gerekiyor. Şehitlere bağlılık ulusal duyguyu, bilinci, sömürgeciliğe ve her türlü istismara karşı kin ve öfke duyarak bunu örgütlülüğe, birliğe, eyleme yansıtmak anlamına gelmektedir. Yaşamını tama-

masıdır. PKK böyle anlaşılırsa doğru anlaşılır. PKK'yi başka türlü anlamak yetersiz hatta yanlış bir anlama biçimidir. PKK bu tarzda anlaşılırsa PKK ile doğru birleşme gerçekleşebilir. Başarıdan başarıya koşulabilir. Kürdistan'da Önder APO, PKK, Kürt halk gerçeği ve bu temelde gerçek çağdaş insanlığın doğuşu, gelişmesi çok zor şartlarda, büyük şiddet ve katliamlar altında, engellemeler karşısında büyük şahadetler yaşanarak sağlatılmıştır. Bu çok büyük bir gerçekleştirmedir, büyük bir doğuşu ifade eder.

Kürdistan'ın her karış toprağı şehit kan-

men buna göre düzenlemek ve yaşamaktır. Şehitlere bağlılık geleceğin sürekli doğru çizilmesi, parti ve halkın bu temelde yürüyüşünü sağlama da ısrar edip başarıya kilitlenmesidir. Şahadetler büyük fedakarlık, cesaret ve örgütlülüğün ortaya çıkışıdır.

PKK çok sayıda büyük şahadetlerin yaşandığı bir harekettir. Büyük şehitlerle birlikte yeni yaşama gözünü açmak çok büyük bir doğuştur. PKK'nin şekillendirilmesi tamamen bu temeldedir. Kürdistan halkının PKK'yi desteklemesi, her şeyini PKK'ye yatırması, PKK'yle birleşmesi, PKK benim demesi de bundandır. PKK tarihi şehitler tarihidir. PKK bir şehitler partisidir. PKK şehitler kanıyla temizlenmiş tertemiz bir partidir. Önder APO bir şehitler önderidir, Kürt halkı şehitler halkıdır. Bu açıdan büyük bir önderlik, hareket ve halk söz konusudur. PKK'nin gerçek sahipleri şehitlerdir. Bunlar gerçek PKK militanlarıdır. PKK önderlik gerçeğinin bu militanlarda gerçekleşmesidir. PKK yaşayan şehitler gerçeğidir. Şehitlerin PKK biçiminde yaşamasıdır, yaşatıl-

larıyla sulanmıştır. Şehit kanının sulamadığı neredeyse toprak parçası kalmamıştır. Her dağda, her taş ve ağaç altında, her karış toprağında bir şehit yatar. Kürdistan bu şehit kanlarıyla yaşanılır hale gelmiştir. Bir Kürt şairinin "eğ başını, değdir alını, işte orası meçhul asker anıtıdır" biçiminde ki dizelerde dile getirdiği gibi her ağaç dibi, dağ, tepe, vadi ve ova şehit mezarlarıyla doludur. Sömürgeciler ve kapitalistler tarafından yıkılan, yakılan, talan edilen, her yönüyle imha edilen, çoraklaştırılan, adeta yaşanılmaz, nefes alınamaz hale getirilen Kürdistan'da eğer yaşam gelişmişse, nefes alınabiliyorsa, yaşam anlamlı olmuşsa, güzellikler çirkinliklerin yerini almışsa, bu tamamen bu şahadetlerin sayesinde. Şehit kanlarıyla bir halkın kurumuş kan damarları canlandırılarak binlerce yıldır Kürt'ün yurdu olan bu çorak topraklar, viran edilen topraklar beslenmiş, sulanmış ve yaşanılır hale getirilmiştir. Düşman bu açıdan şehitlere saldırmaktadır. Şehitlerimizi paramparça etmekte, hakaret etmekte, kurda kuşa yem etmekte, belirsiz yerlere gömmektedir. Bununla bir

**Önderlik gerçeğimizde her şahadet
Mücadele etmenin
Bunu başarıya götürmenin
Bu temelde hamleleri
Gerçekleştirmenin gerekçesi
Olmuştur.**

halkın bilincini, ruhunu paramparça etmeyi, kurda kuşa yem ettirmeyi esas almaktadır. Her şey Kürdistan'da şehitlerle anlam bulduğu için, anlamsızlığı geliştirmek için şehitlere bu denli hakaret etmektedir. Çünkü şehitler halkımızın güç kaynağı, yaşam kaynağıdır. Şehit, halkımızı ayağa kaldıran güçtür. Düşman bu gerçekliği bildiği için halkımızı bu güç kaynağından mahrum bırakmak için şahadetleri bütün gücüyle anlamsız kılmaya çalışmaktadır. Düşmanın bu yaklaşımları karşısında şehitlerimize her koşul altında sahip çıkmak kendi geleceğimize sahip çıkmayı, gerçek güç kaynağımıza sahip çıkmayı ifade etmektedir.

Bugün birçok şehidimizin nereye gömüldüğü bilinmiyor. Bunları bulup çıkarmak, bunlara sahip çıkmak geleceğimize, varlığımıza, güç kaynağımıza sahip çıkmak demektir. Kürdistan'da doğuş, gelişme, başarı tamamen şehit kanlarıyla gerçekleşiyor. Onun için şehitlerimize mutlaka her koşul altında sahip çıkmamız, onları yaşatmamız gerekiyor. Eğer bugün Kürdistan'da kurutulan toprak ve toplum canlılık gerçeğini yakalamışsa bu tamamen şehit kanlarıyla gerçekleşmiştir. Kürdistan'da yaşamın canlanması, bu yaşamın meyve vermesi şahadet gerçeğiyle bağlantılıdır. Sömürgeciler karşısında savaşmak ve yaşamak, tarihin tanıdığı en yüksek fedakarlık ve cesareti ortaya çıkarmakla mümkün olmuştur. Önderliğimizin büyük çabasıyla insanın yetenekleri ayaklandırılarak bu gerçekleştirilmiştir. Büyük şahadetler yaşanarak bu gerçekleştirilmiştir.

Mayıs ayı da şehitlere bağlılığın geliştirildiği, bu temelde önderliğe, partiye, halka, insanlığa, insanlıkla doğru birleşmenin gerçekleştirildiği, birliğin, düşüncenin örgüt ve eylemin güçlendirilerek yeni hamlelerin geliştirildiği bir aydır. Kendimizi yenileyip, yeniden yeniden yarattığımız ve mücadele öfkesini yükselttiğimiz, başarıdan başarıya koştuğumuz bir aydır.

18 Mayıs büyük önder Haki KARER'in şahadet günü, şehitler günüdür. Bu gün

aynı zamanda PKK ve partileşmenin geliştirildiği tarihi bir başlangıç gününü ifade ediyor. Önder APO, Haki yoldaşın anısına bağlılığın bir gereği olarak PKK'yi yaratmıştır. PKK'nin programı, bu programın tartışılması, bu temelde partileşmenin kararlaştırılması ve bütün bu çabaların PKK biçiminde somutlaştırılması, Haki KARER yoldaşın anısına bağlılığın bir gereği olarak gerçekleştirilmiştir. Bu büyük şahadet böylesi büyük tarihi bir adımın atılmasına ve bugün ki düzeyin yakalanmasına yol açmıştır. Haki yoldaşın anısı böyle karşılanmış ve yaşatılmıştır. Önderlik gerçeğimizde her şahadet mücadele etmenin, bunu başarıya götürmenin, bu temelde hamleleri gerçekleştirmenin gerekçesi olmuştur. Her şahadet bu anlamda tarihi bir adımın, hamlenin başlangıcı, geliştiricisi olmuştur. Önder APO nasıl ki Haki KARER yoldaşın anısına bağlılığın bir gereği olarak partileşmeyi yaratıp geliştirmişse ve bununla Haki'yi ölümsüzleştirip yaşatmayı bilmişse, aynı şeyi zindan direnişçileri için, Agit yoldaş için ve birçok yoldaş için esas almış bir önderliktir. Önder APO, Amed zindanlarında büyük vahşete karşı, teslimiyet ve ihanete karşı büyük bir direnişi ortaya koyan, bu direnişleriyle de düşmanı yenilgiye uğratan, büyük bir hamlenin geliştirilmesinin gerekçesi olan, ölümden zaferi yaratan Mazlum DOĞAN, Hayri DURMUŞ, Kemal PİR'in anısına bağlılığın bir gereği olarak ülkeye dönme, ülkede kökleşme ve 15 Ağustos tarihi eylemini başlatarak bu büyük önderleri, şehitleri ölümsüzleştirerek yaşamsal kılmıştır. Yine büyük şehidimiz, önderimiz Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşı, ordulaşma ve savaşı geliştirerek ölümsüzleştirmiştir. Bu bir önderlik gerçekliğidir. Bu önderliğin gerçekleşme biçimidir. Yani her şahadeti gelişmenin bir basamağı, bir halkası yapmak, bir tarihi hamlenin başlangıcı yapmak, kavganın, başarının gerekçesi yapmak ve bu temelde başarıyı gerçekleştirerek şehitleri ölümsüzleştirip sürekli yaşar kılmaktır. PKK'nin gelişmesinde bu önderlik tarzının gerçekleşmesi çok büyük bir rol oynamıştır. Denilebilir ki PKK'nin gelişmesi ve başarısında bu gerçeklik en önemli gerçekliği ifade eder.

18 Mayıs partileşmenin güç kaynağı, başlangıç atılımıdır. Partileşmede bu gün, her güne içirilerek yeni bir başlangıç yapma günü olarak ele alınır. Haki ile birleşme, tutkuyla partileşmeyi, mücadeleyi geliştirme günü olarak ele alınır. Apocu ruhu, duygu ve düşüncüyü, kişiliği, yaşamı

yaratma ve derinleştirme günü olarak ele alınır. Apocu kültür ve ahlaki büyütme, yenilmez kılma günüdür 18 Mayıs. Haki KARER'i anmak tamamen partileşmeyi ve önderlik gerçeğini bütün yönleriyle anlamak ve yaşamak demektir. Başka türlü Haki KARER ve şehitler anılamaz ve yaklaşılamaz. Başka türlü şehitleri anmak ve yaklaşmak Haki KARER'e, şehitlere, önderliğimize, kendimize en büyük hakaret olur.

15 Ağustos ise ikinci partileşme hamlesidir. Mazlum, Kemal ve Hayri'nin yaşatılmasıdır. Zindan direnişinin yaşatılmasıdır. Teslimiyet ve ihanete karşı öfkenin, kavganın ortaya konulmasıdır. Hem de çıplak bedenleri ile düşünce ve ihaneti yenme ve kendini, halkı bu temelde yenilmez kılmadır. 15 Ağustos atılımıyla bu şahadetlerin anlamı kökleşmiş ve yenilmez kılınmıştır. Şahadet gerçeğine bu bağlılık Kürt özgür-

**Düşmana karşı
Ancak özgürlükte ısrar etmekle
Sonuca gidileceği açıktır.**

lük tarihinin bu temelde yenilmez kılınmasıdır; Kürt halkının özgürlük savaşçılarının seslerini, çığlıklarını tüm dünyaya duyurmadır. Şahadetler Kürt halkının kahramanlık döneminin yaratılmasıdır. Şahadete dayanan kahramanlık dönemi yepyeni ve köklü bir dönemin, tarihin yaratılmasıdır. PKK tarihinde hareketin temellerini atma, partileşme aşamasına vardırımda yaşanan şahadetler vardır. Bu tür süreçlerin görevlerinin başarılmalarını yaratan, gerçekleştiren bu şahadetlerdir. Partileşme başarılmışsa bu şahadetler sayesinde. Yine gerillayı yaratma, geliştirme ve yenilmez kılmada yaşanan şahadetler vardır. Bu sürecin kazanılması da tamamen bu şahadetlerle mümkün olmuştur. Berivanlarda, Kamuranlarda somutlaşan ve Ulusal dirilişi yaratmada yaşanan şahadetler vardır. Bu ulusal dirilişi yaratmada gerilla ve halk cephesinde yaratılan büyük şahadetler vardır. Ulusal diriliş tamamen bu büyük şahadetler sayesinde gerçekleşmiştir. Başarılan ulusal diriliş üzerinden kurtuluşu gerçekleştirme mücadelesinde de büyük rol oynayan şahadetler vardır Mehmet Karasungur direnişçiliği de, ulusal birliğin tahrip edildiği, çatışmaların yaşandığı, ulusun duygu ve bilinciyle oynandığı bir ortamda, ulusal duygu ve bilince, onun iradesine, örgütlülüğüne, başarısına sahip

çıkma, ulusal birliği esas alma onun için her şeyini ortaya koyma direnişçiliğidir. Yine yeni zihniyet ve vicdan devrimini geliştirmede yaşanan şahadetler vardır. Dikkat edilirse bütün süreçlerin şahadetleri söz konusudur. Bütün bu süreçler şahadetlerle geliştirilip, başarılmıştır. Bu süreçlerin görevleri, sorumlulukları bu şahadetlerle yerine getirilmiştir. Bu açıdan tarihimiz bir bütün olarak ele alındığında bu tarih şahadetlerle yaratılan çok görkemli ve yenilmez bir tarihtir. Bu tarihle, dolayısıyla şehitlerimizle ne kadar övünsek azdır.

Serhıldan direnişçiliği, önderliğe, partiye, şehide, değerlere, özgürlüğe sahip çıkma, bunun kararlılığını en üst düzeyde net bir biçimde ortaya koyma, bunun için gerekirse istendiği kadar bedel ödemeyi ifade ediyor. İşte bütün bu süreçleri şahadetler başlatmış, geliştirmiş ve böylece gurur duyacağımız kahraman bir tarih ortaya çıkmıştır. Bu kahramanlık tarihi, böylesi görkemli direnişçilerle, direnişlerle yaratılan bir tarihtir. Özgürlük mücadelesi, kararlı, net görkemli bir duruş, büyük bir duygu, düşünce ruh yüceliği, cesaret, fedakarlık, inanç, örgütlülükte ısrar ve başarıyı gerektirir. Sömürgeci ve komplocuların buna karşı bütün olanaklarıyla duracağı, bütün yöntemleri kullanacağı bunun da bedeller isteyeceği açıktır. Düşmana karşı ancak özgürlükte ısrar etmekle sonuca gidileceği açıktır. Tarihimiz bunun çarpıcı örnekleriyle dolu görkemli bir tarihtir. Buna yaraşır bir tarzda bütün süreçleri karşılamak, süreçlerin görev ve sorumluluklarını yerine getirmek başarı için vazgeçilmezdir.

Haki direnişçiliği, önderliği anlama, pratikleştirme, ideolojik grup dönem görev ve sorumluluklarını ne pahasına olursa olsun yerine getirme, bunun için her şeyini ortaya koyma direnişçiliğidir. Bu direnişçilik sayesinde ideolojik grup dönemi başarıyla yürütülmüştür. Bu dönemin görevleri Haki direnişçiliğiyle, kişiliğiyle, ruhuyla başarılmıştır. Mazlum, Kemal, Hayri, Akif ve Ali'lerin 14 Temmuz, Ferhat KURTAY'ların dörtler direnişçiliği vardır. Bu direnişçilik 12 Eylül koşullarında Amed zindanlarında büyük bir vahşet ve teslimiyetin, ihanetin dayatıldığı ortamda teslimiyete, ihanete karşı örgütü, halkı, insanlığı, bu temelde kendini yaşatma, onuru çiğnetmeme, iradeyi çiğnetmeme, özgürlük savaşçılığını en üst düzeyde temsil etme direnişçiliğidir. 12 Eylül karanlığını yırtma, faşizmin göbeğinde gedik açma ve bu temelde hareketi, halkı, insanlığı çiğnetmeme, özüne bağlı kalma, bunu büyütmenin

direnışçiliğidir. Bu direnişçilik, hareketimizi Amed zindanlarında ezdirmeme, yaşatma direnişçiliğidir. Bu direnişçilik 15 Ağustos atılımını yaratan ve tüm halkı bu harekete güvenilir kılan, bu hareketin yanında yer almasını sağlayan bir direnişçiliktir. Önderlik gerçeği ideolojik grup döneminde Haki direnişçiliği şahsında, 12 Eylül sonrasında da Amed vahşet koşullarında yine Mazlum, Kemal, Hayri şahsında pratiklemiştir. Önderlik gerçeği, Agit direnişçiliği ile 12 Eylül faşist sömürgecilğine karşı direnişçiliği gerilla cephesinde geliştirerek partiyi hem düşmana, hem içteki geri, çeteci anlayışlara karşı koruma, büyütme ve başarıya götürme biçiminde somutlaşmıştır. Gerilla eğer Kürdistan'da tutulmuşsa, yenilmemişse ve daha sonra büyümüşse, Agit direnişçiliğinin bunda çok önemli bir payı vardır.

Zilan direnişçiliği, sömürgeciliğin, önderliği, hareketi, halkı imha etme girişimlerine karşı,

**Güç kaynağımız şanlı tarihimizdir
Şehitlerimizdir ve bütün bu tarihe
Damgasını vuran ve şehitlerde
Gerçekleşen önderliğimizdir.**

önderliği, hareketi, halkı, gerillayı, değerleri koruma direnişçiliğidir. Bunun için her şeyini ortaya koyma ve kendisine ait hiçbir şey bırakmama direnişçiliğidir. Ve bu direnişçilik gerillada, öncülükte ortaya çıkan geriliği aşma direnişçidir. Önder APO'nun, Agit şahsında gerilla savaşında gerçekleşmesi yaşanmışken Zilan şahsında bu gerçekleşme ileri boyut kazanmıştır. Bu da tamamen fedai çizgisindeki bir direnişçiliktir. Önder APO'nun yaşam ve mücadele felsefesinin yeni koşullarda gerçekleşmesidir. Beritan direnişçiliği, ihanete, teslimiyete ve işbirlikçiliğine karşı durma, bunu reddetme, özgürlükte ısrar, ruhunu satmama, kendini kirletmeme, özgürlük ruhunu temiz tutma, önderlik gerçekliğine, PKK gerçekliğine sıkı sıkı bağlı kalma direnişçiliğidir. Mazlum, Hayri, Kemallerin Amed zindan koşullarında ihanet ve teslimiyete, işbirliğine karşı "direnmek yaşamaktır" gerçekliğini ilkel milliyetçiliğin Kürt halkına dayattığı ihanet ve teslimiyete karşı görkemli tarzda sergilenmesidir. Şilan direnişçiliği, yine kompunun içimizdeki uzantısı olan tasfiyeciliğe, çeteciliğe karşı durma, önderliği, örgütü, hareketi, halkı, değerleri koruma bu konuda endişesiz

yürüme, gerekirse canını ortaya koyma direnişçiliğidir.

Dikkat edilirse PKK'nin direniş tarihinde çok önemli süreçlerde, bu süreçlere damgasını vuran, rollerini oynayan bu süreçleri kazanan tarihsel, toplumsal gelişmeyi, özgürlük çizgisi temelinde geliştirmeyi, bunun güvencesini yaratan şahadetler söz konusudur. Bu açıdan Önder APO direnişçiliği, bunun PKK militanlarındaki pratikleşme biçimi, her dönemde çok önemli bir gelişmeyi, bunun güvencesini ortaya koymaktadır. Özgürlük tarihi bu tarihe damgasını vuran böylesi kişiliklerle bilinmekte ve anılmaktadır. Komploya karşı geliştirilen direnişçilik, kendini ateş topu yapma, önderliği, hareketi, özgürlüğü bu tarzda sahiplenme direnişçiliğidir. Komployu, her türlü ihaneti, teslimiyeti kendi bedeninde yakma, kül etme direnişçiliğidir. Tarihte hiçbir önderlik ve hareket için gerçekleştirilmeyen, tanık olmadığımız bir direnişçilik biçimidir. Tarihte birçok peygamber, din adamı, bilim adamı yaşamıştır. Hiçbirisi için insanların kendini ateş topu yaptığı, kendinde her türlü geriliği, başarısızlığı, ihaneti, komploya yaktığı görülmemiştir. Tarih, ilk kez önder APO için, onun önderlik ettiği özgürlük hareketi için, onda dile gelen insanlık için kendini bu düzeyde feda etmeye tanık oluyor. Bu aynı zamanda büyük bir tanıklık oluyor.

Özcesi güç kaynağımız şanlı tarihimizdir, şehitlerimizdir ve bütün bu tarihe damgasını vuran ve şehitlerde gerçekleşen önderliğimizdir. Şehitleri anlamak demek, onların duygu, düşünce, kişilik, yaşam ve yine umutlarını, çabalarını, isteklerini iyi anlamak, onlarla doğru birleşmek demektir. Şehitleri anlamak demek önderliği anlamak, örgütlülüğü yaşatmak ve yaşamak demektir. Her türlü örgütsüzlükle, bireycilikle, keyfiyetçilikle, başarısızlıkla, gerilikle, çarpıklıkla mücadele etmek demektir. Şehitleri anlamak demek, önderlik gerçeğini, örgüt gerçekliğini, yoldaşlık gerçekliğini, halk ve insanlık gerçekliğini bunun gerçekleşme, şekillenme ve gelişme gerçekliğini anlamak, yaşamak ve yaşatmak demektir. Her yönüyle bu gerçekliklerle birleşmek, bütünleşmek ve bunu her koşul altında pratikleştirmek demektir. Şehit gerçeği tamamen önderlik gerçeğidir. Onun duygu, düşünce, örgütlülük, kişilik, yaşam ve mücadele gerçekliğidir. Şehitlere bağlı olan, onu esas alan ona ters düşmek istemeyen, onunla bütün yönleriyle bütünleşmeye çalışanlar, örgütsüzlüğü, örgütsel geriliği, örgütsel başarısızlığı asla ve asla

kabul edemezler. Şehitler şahsında önderlik gerçeğine bağlı olanlar örgütlülüğü en üst düzeyde yaşar ve yaşatır. Amansız bir örgütçü olur. Örgüt gücünü en üst düzeyde yerli yerinde kullanır. Nerede, ne zaman, nasıl yaşanacağını veya yaşamayacağını, hangi adımın atılacağını, başarının nasıl elde edileceğini, örgütsüzlüğün kaybetmenin ne anlama geldiğini bilir. Şehitler gerçeğini esas alan biri bu gerçeklikte bunları rahatlıkla görebilir, anlayabilir. Anlamak da yapmak olduğuna göre, şehidi anlamaya çalışan birinin başarısız olması mümkün değildir.

Önder APO'nun şehitlerin gerçek yoldaşı olduğu, yine PKK militanlarının şehitlerin gerçek yoldaşı olduğu, şehitlerin gerçek yoldaşı olanların da başarısızlığı yaşayamayacağı, başarıdan başarıya koşacağı açıktır. Onun için Önder APO'nun gerçek yoldaşı olmak şehitlerin yoldaşı olmaktır. PKK'nin gerçek militanı olmak demektir. Bu da sürekli başarıyı örgütlülüğü eylemliliği yaşamak demektir. Böylesi bir militanlıkta gerilik, çarpıklık, kararsızlık, başarısızlık kesinlikle yaşanmaz. Yaşanıyorsa bunun önder APO'nun ve şehitlerin yoldaşlığı ile PKK militanlığı ile alakasının olmadığını, bununla çelişki içinde yaşadığımızı, bu değerlere ihanet ettiğimizi görmek gerekiyor. Böylesi durumlara düşmemek için sürekli şehitler gerçeğini esas almak, bu gerçeği derinliğine anlamak onunla birleşmeyi esas almak gerekiyor. Eğer şehitler gerçeği bütün yönleriyle esas alınırsa, şehitlerin kendilerini nasıl çözüm gücü haline getirdiği, nasıl olanak yarattığı, bu olanakları nasıl kullandıkları, hangi koşullarda hangi olanaklarla ve hangi duygu ve bilinçle, kişilikle direndikleri rahatlıkla görülebilir. Böylece en zor koşullarda bile başarıyı elde etmenin militanlığı yapılır. Bu açıdan şehitleri anlamak, önderlik ve PKK ile birleşmek, önderlik ve PKK gerçeğini yaşamak bu da başarılı olmak demektir. Şehitler gerçeği en üst düzeyde önderlik gerçekliğinin pratikleşmesi oluyor. Önderlik gerçeği, kazanma, geliştirme, mücadele ve başarıyı yaratma gerçeğidir. Önderlik gerçeğinde kazanmama, geliştirmeme, başarıyı yakalayamama yoktur. Bu suçtur. Şehitlere doğru yaklaşım önderliğe doğru yaklaşımdır, doğru yoldaş olmadır. Doğru birleşmedir. Her türlü geri çarpık sahte yetersiz yoldaşıktan çıkma gerçek yoldaşlığı yakalamadır.

Şehitler bireysel, ailesel yaşam aracı değildir. Suiistimal ve istismar edilecek değerler de değildir. Şehitler karşısında ağlamak sızlamak

da doğru değildir. Ancak şehitler karşısında kendi halimize ağlanabilir. Onlar kaybedilmemiş, bir halkın yaşayan gerçek değerleridir. Bir halkın yaşam değerleridir, gerçek değerleridir. Bir halkın ruhudurlar, düşüncesidirler, geleceğidirler. Bu açıdan özgürlük abidesidirler. Sürekli güç aldığımız güçlendiğimiz beslendiğimiz başarı kaynaklarımızdır. Sürekli kendimizi kirden arındırma, temizleme ve bu temelde kendimizi yeniden yaratma değerleridirler. Şehitlere doğru yaklaşmak onların özlemlerini pratikleştirerek ölümsüzleştirmektir. Onların şahsında kendimizi yaratıp

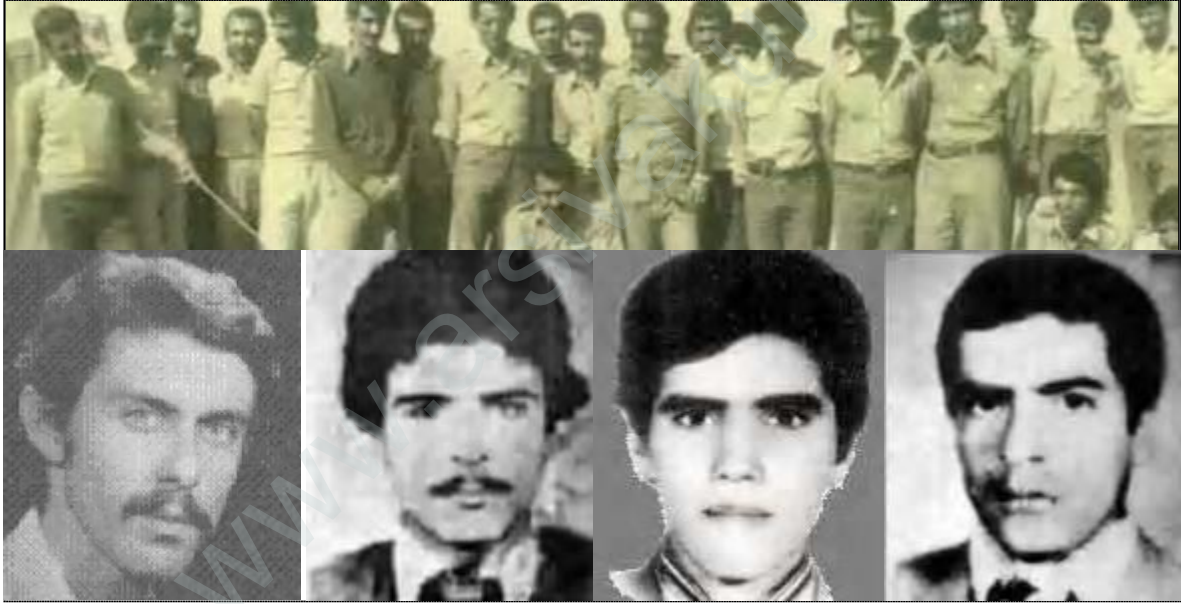
**Şahadet gerçekliğinde
Artık ölüm anlamsızlaştırılmış
Aşılmıştır
Ölümden yaşam yaratılmıştır.**

ölümsüzleştirmektir. Her türlü çirkinlikten arınıp kendimizi güzelleştirmektir, sevilir kılmaktır. Bu da özgürlük mücadelesinin ihtiyaçlarını sürekli tespit etmek onun hedeflerine kilitlenmek, bu hedeflere ulaşmada sürekli ihtiyaçları yerine getirmede ısrar etmek ve özgürlüğü adım adım gerçekleştirmektir.

Şehitler ayı ve günü, yeni sürece, şehitlere, önderliğe, halka doğru yaklaşma, özgürlüğe demokrasiye doğru yaklaşma, kendimizi tamamen koşulsuz katma, bu temelde kendimizi, yoldaşımızı, halkımızı gerçekleştirme, ihtiyaç duyulan hamleleri geliştirme temelinde anılmalıdır. Ruhumuzu temizleme, bilincimizi derinleştirme, kararlılığımızı keskinleştirme, kendimizi her yönüyle netleştirme, örgütle eylemi, başarıyı geliştirme, mücadele olanaklarını sürekli büyütmek günü, ayı ve süreci olmalıdır. Önderlik, örgüt, halk ve şehitler ile aramızdaki mesafeyi giderme, onlarla doğru birleşme, kendimizi eritmesine onların gerçeğinde yaşatma muhasebesini yapma ayı olmalıdır. Önderlik, örgüt, halk ve şehitlerle aramızdaki var olan mesafeyi giderme, doğru birleşme, bu temelde görevlere kendimizi doğru katmanın ayı, günü ve süreci olmalıdır. Direniş mücadelemizi yenilmez kılıp düşmanı, önderliği, hareketi, Kürt halkını kabul etme ve çözüme adım atmasını sağlatma ayı, günü ve süreci yapmalıyız. Bu kadar büyük şehidi olan bir hareket ve halkın görev ve sorumlulukları da çok büyük olacaktır.

Şehitlerimiz, içimizden çıkmış, partimizin tüm olumlu özelliklerini kendilerinde birleştirmiş ve yenilmez kılmış kahraman yoldaşlarımızdır. Şehitlerin sahibi olmak demek kavganın sahibi olarak bunu büyütmenin ve bunu başarıya götürmenin sahibi olmak demektir. Şehit bunun gerekçesidir. Şehit yoldaşı olmak demek, büyük görev ve sorumlulukların sahibi olmak demektir. Bu görev ve sorumlulukları her şart altında başarıyla yerine getirmek demektir. Başka türlü şehit yoldaşı olunamayacağı açıktır. Şehit yoldaşlığı başarısızlığı mücadelesizliği, sorumsuzluğu, duygusuzluğu bilinçsizliği asla ve asla kabul edemez. Bunu kesinlikle ihanet sayar. Şehit yoldaşlığı demek büyük duyguların, düşüncelerin, hedeflerin, bu temelde kişiliklerin, kavganın, başarının sahibi olmak demektir. Şehit yoldaşlığı demek önderlik, örgüt, halk ve insanlığın beynini ve yüreğini temsil ederek, onların kişilik ve yaşamını, onların örgütlü mücadelesini kendinde birleştirmek, bu değerleri kendinde

süzdür. Böyle kişiliklere sahip olan partimiz ve halkımız, bu kişiliklerin şahsında şanlı bir dirilişe, çözüm gücüne ve ölümsüzlüğe ulaşmıştır. Şehitler büyük inanç, moral, coşku, duygu ve bunun örgüte, örgütün de eyleme ve eylemin de başarıya dönüşmesinde en soylu duruşu gösterenlerdir. Şehitlik, yurtseverlik ile enternasyonalizmi(şimdi ulusüstücülüğü), bilinçle iradeyi, teori ile pratiği, olgunluk ile ataklığı, alçak gönüllüğü, yüceliği, bağlılıkla, kabul ve ret ölçülerini geliştiren PKK'nin gerçek militanları ve Kürt halkının eşsiz evlatlarıdır. Böylesi çok sayıda şehidi olan PKK ve Kürt halkı yenilmezdir. Bu şehitler halkımızın ve partimizin gurur kaynaklarıdır. PKK'nin güzel değerlerle yarattığı verimli topraklarında yeşeren, gelişen ve geleceği olan fidanlar yeşermiştir. Bu fidanlar çoğalarak, Kürdistan'ın yaşamını güzelleştirmiştir. Kürdistan'ı yaşanacak bir ülke haline getirmiştir. Bu fidanların yetiştirilmesinde, büyütülmesinde ve ülkenin bu fidanlarla donatılmasında Önder

içleştirmek demektir. Şehitlerin gerçeğine ulaşmak yüceliğe ve yiğitliğe ulaşmak demektir. Buna layık olmak demektir. Dolayısıyla basitlik gerilik, başarısızlıktan kesinlikle bahsedilemez.

Şahadet gerçekliğinde artık ölüm anlamsızlaştırılmış, aşılmıştır; ölümden yaşam yaratılmıştır. Yaşamın bütün gerekçeleri yaratılmıştır. Yaşam Önder Apo'nun tanımıyla evrenin sonsuz kavranışı ve insan soyunun gelişim halkasının sonsuzluğu olarak ele alınmaktadır. Yaşamı böyle soylu kavrayan, kişiliğinde bunu abideleştiren biri ölüm-

Apo'nun çabaları çok özgün bir yeri işgal eder. Şahadete giden her yoldaşın tereddütsüzce şahadeti yaşaması ve son nefesinde "Yaşasın Önder Apo" demesi, bundan ötürüdür.

Şehitler, partide yük omuzlayarak, güç vererek, yaşam gücü olarak, sürekli mücadele koşul ve olanaklarını yaratıp geliştirerek gelişmeyi yaratmışlardır. Parti kişiliği, kültür ve ahlakını geliştirmenin en büyük yaratıcılarıdır, katkı sunanlarıdır. Özgürlük hareketimizde her türlü hata, gerilik ve yetmezliğe karşı amansız mücadele verip, sürekli

başarıyı yaratarak her türlü kirlenmenin önüne geçmişlerdir. Bu hareketi emekleriyle, duruşlarıyla, mücadeleleriyle, ruhları ve duygularıyla temiz tutmuşlardır. PKK'nin kirlenmeyi kabul etmeyip temiz kalmasındaki ısrarı bundandır. PKK'nin halk içinde itibar bulması, halkın güvenip her şeyini bu harekete vermesi bu gerçeklikle bağlantılıdır. PKK dünyanın en temiz hareketidir. Binlerce büyük şehidin kanlarıyla, emekleriyle, duygu ve düşünceleriyle yıkandığından böylesi bir hareketin kirlenmesi, kaybetmesi neredeyse imkansız kılınmıştır. Şehitler en zor şartlarda büyük olanaksızlıklar içinde kararlı davranarak, başarıda ısrar ederek başarısız yaşanmayacağını göstererek, Kürt insanına başarısızlığı layık görmeyerek gelişmenin motoru olmuşlardır. Eğer bugüne gelinmişse tamamen bu şehitlerin kararlı mücadelesi ve bu mücadelede ortaya çıkardıkları çok büyük değerler sayesinde. Başarının, önderlik gerçeğini, PKK çizgisini bütün yönleriyle yetkin kavramak ve uygulamaktan geçtiği açıktır. Bunu şahadet gerçekliğimizde görmekteyiz.

Mayıs ayında büyük şahadetlerin ortaya koyduğu mücadele gerçekliğiyle büyük başarıların yaşandığı bu nedenle bu ayda şahadetlerin ortaya çıkardığı büyük duygu, düşünce, örgüt ve eylemle bütün bu kayıpların başarılı sonuçlara dönüştürülmesi gerektiği Apocu militanlığı bir gereğidir. Apoculuk, acıları büyük duygu, düşünce, örgüt ve eyleme dönüştürme demektir. PKK ve Kürt halkı 1977'lerden beri Mayıs ayını ve 18 Mayıs'ı hep böyle ele almakta, böyle yaklaşmakta ve böyle yaşamaktadır. 77'lerden bugüne kadar hemen hemen her dönemde büyük şehitler verilmekte, bu şehitlere saygının bir gereği, yoldaşlığın bir gereği olarak bunları ölümsüzleştirmek için büyük kavgalar verilmektedir. Tüm gelişmeler bu temelde yaratılmaktadır. Bugün de partimiz ve halkımız yeni bir döneme giriyor. Önder Apo'nun 1973'lerden beri büyük fedakarlıkla geliştirdiği süreç olan Kürt sorununu demokratik barışçıl yöntemle çözme süreci sömürgeciler tarafından imha ile karşılanmış, çözüme yanaşmamıştır. Bu imhayı önderliğimizi zehirleyerek, yine gerillayı imha ederek, halkımızın üzerinde baskıyı artırarak sonuca götürmek istemektedirler. Bunun için baskı, şiddet, hakaret, linç ve katletmeyi geliştirerek her türlü demokratik örgütlenme ve mücadele etme olanağı halkımızın elinden alınmaya çalışılmaktadır. Operasyonlarla Kürdistan'ı baştan-

başta işgal ederek, ekonomisini tahrip ederek, kültür ve doğasını tahrip ederek, dili, kültürü, kimliği üzerinde yasaklamayı geliştirerek, asimilasyonu derinleştirerek ve bir bütün olarak bir halkı soykırımdan geçirmeyi hedeflemektedir. İçine girilen süreç bütün tek yanlı fedakarca geliştirmek istediğimiz Kürt sorununun demokratik barışçıl çözümüne imhayla cevap verme ve bunu soykırımla tamamlama sürecidir. Artık çok net ortaya çıkmıştır ki uluslar arası sistemi de yanına alarak Kürt halkını önderliğinden başlayarak, onun özgürlük hareketini imha ederek bir bütün halkı soykırımdan geçirmeyi esas almaktadırlar. Bunu da başaracaklarına inanmaktadırlar.

Şu gerçeklik çok net ortaya çıkmıştır ki; imhaya karşı durmamız, direniş hareketini yenilmez kılmamız, bunun için yeniden meşru savunmayı güçlü bir tarzda yürütmemiz gerekiyor. Onların irade kırma, başarılı olamayacağımızı göstermek için yürüttükleri yoğun saldırı karşısında meşru savunmayı yürütebileceğimizi ve yenilmediğimizi ortaya koymamız gerekiyor. Bunu ortaya koymadan sömürgecilerin ve arkasındaki sistemin kolay kolay imhadan vazgeçmeyeceği, çözüme yanaşmayacağı artık ortaya çıkmış bulunuyor. Bize düşen nasıl ki 93'lerden beri demokratik barışçıl çözüm için büyük bir çaba ortaya koyduksak, bugün de meşru savunmayı geliştirmede bunun yenilmezliğini ortaya koymada bütün çabalarımızı yoğunlaştırmamız ve bunu başarmamız gerekiyor. Başka türlü çözümün yakalanamayacağı ve varlığımızın korunamayacağı çok net bir biçimde ortaya çıkmış bulunuyor. İçine girdiğimiz süreç her bakımdan meşru savunmanın, gerilla, serhildan, diplomatik ve propaganda cephelerinden çok güçlü biçimde yürütülmesini ve yenilmezliğinin ortaya konulmasını gerekli kılıyor. O açıdan içine girilen süreç, çok zorlu, tehlikeli ve ağır bedelleri olacak olan ama bir o kadar da içinde başarıyı taşıyan bir süreçtir. İmhaya karşı var olma, özgür olma mücadelesini yürütme ve geleceğine bu temelde sahip çıkmak çok onurlu görev ve sorumluluk olmaktadır. Aksi taktirde imhada ısrarlı olanların imhayı gerçekleştirebileceğini anlamak gerekiyor. Biz imhaya karşı güçlü bir direnişi ortaya koyamazsak, onurumuza, geleceğimize, varlığımıza bu temelde sahip çıkmazsak bunun için her şeyimizi ortaya koymazsak sömürgeciler imhada kararlıdırlar ve sonuç almaları mümkündür. Eğer meşru savunmayı yenilmez bir biçimde geliştirirsek Türkiye'nin içinde bulunduğu durum bu amacını gerçekleştire-

cek güçte değildir. Ne kadar imhada umutlu olsalar da, bunu başaracaklarını sansalar da Türkiye'nin içinde bulunduğu gerçeklik, direniş gösterilirse bırakalım sonuç almayı, çözümlü dağılımlarıyla sonuçlanacaktır. Dolayısıyla direndiğimiz taktirde başarıma imkanları eskisinden daha fazladır. Belki bizim için zorluklar ve bedeller olacaktır, ama Türkiye'nin zorlukları ödeyeceği bedeller bizimkinden pek de aşağı değildir. Buna inanmak gerekiyor.

Özgürlük mücadelemizi geliştirmek başarıya götürmek için hiç de zayıf bir konumda olmadığımız açıktır. Belki geçmişe oranla bazı zorluklarımız daha fazla olabilir. Ama özgürlük hareketinin ulaştığı düzey dikkate alınır ve Türkiye'nin sömürgeciliğini bu tarzda yürütemeyeceğini, Kürt sorununun çözülmesi gerektiği gerçeğini iyi anlarsak, doğru ve yeterli bir direnişin bütün dengeleri değiştirip çözümü geliştirebileceğini de görürüz. O açıdan içine girdiğimiz süreç meşru savunmayı hem gerillâ, hem serhıldan, hem diplomasi açısından ertelenmeksizin güçlü bir tarzda geliştirmeyi zorunlu kılmaktadır. Bu mücadele süreci aynı zamanda kendi sistemimiz olan demokratik konfederalizmi geliştirmeyi, olanaklı kılmayı gerektiriyor. Dönem görevlerinin ne kadar büyük ve önemli olduğu görülmektedir. Böylesine zorlu ve görkemli görevleri başarmak, ancak sürecin görev ve sorumluluklarını çok iyi kavramakla mümkündür. Kendimizi bu temelde netleştirip kararlaştırmak ve bunun gerektirdiği cesareti, fedakârlığı, duygu ve düşüncesini geliştirmek, bu temelde kendimizi oldukça örgütlü kılmak göreviyle karşı karşıyayız. Başarı bu görevleri yerine getirmede ısrarla gerçekleşecektir. Dolayısıyla kendimizi tamamen sürecin görev ve sorumluluklarını gerçekleştirecek düzeyde örgütleyip pratikleştirmemiz gerekiyor. Eğer bunu ihmal etmezsek zamanında doğru ve yeterli gerçekleştirebilirsek başarıyı elde edeceğimiz kesindir. İçine girdiğimiz sürecin görev ve sorumluluklarını yerine getirmek, sadece hareket ve halkımız açısından yaşamsal değil, Ortadoğu halkları ve tüm insanlık için de yerine getirilmesi gereken bir görev olmaktadır. Bunun duygu ve bilincine sahip olmak gerekiyor. Bunun kişilik ve yaşam mücadele tarzına sahip olmak gerekiyor. Bu dönemdeki

sorumluluk düzeyimiz aynı zamanda insanlığın yüreğini ve vicdanını yaşamak oluyor. İnsanlığın zihni ve vicdanının köreltilmeye çalışıldığı ayaklar altına alındığı bir dönemde böylesi görev ve sorumlulukları üstlenmek ve gereklerini yerine getirmek, insanlığı ve onun vicdanını kurtarmak oluyor. Bundan daha onurlu bir görev olamaz.

Yeni dönemin böyle kapsamlı görev ve sorumlulukları üstlenilirken bunların gereklilikleri yerine getirilirken güç kaynağımız önderliğimiz ve şehitlerimizdir. Önderliğimiz ve şehitlerimize olan borçlarımızı yeni dönemin görev ve sorumluluklarını yerine getirerek ödeyebiliriz. Önderliğimiz ve şehitlerimiz yalnız güç kaynağımız değil aynı zamanda borçlu olduğumuz gerçekliklerimizdir. Bu kadar büyük şehitlerine büyük borçları olan militanlar olarak hem başarıyı gerçekleştirmek, hem borçlarımızı ödemek için kendimizi olağanüstü kılmamız gerekiyor. Biz önderliği ve örgütüyle, bu örgütün militanlarıyla ve halkıyla özgürlükte karar kılmışız. Yaşam ve mücadele felsefemiz böyledir. Özgürlüksüz yaşanamayacağına da karar kılmışız. Bizim için tek bir yaşam var o da özgür yaşamdır. Bunun dışında bir yaşam olmayacağına ve kabul edilemeyeceğine de karar kılmışız. Kararı öyle olanların bu kararlarında ısrarlı oldukları taktirde yenemeyecekleri hiçbir zorluk, başaramayacakları hiçbir görev yoktur. Özgürlük kavgasını yürütmek ve bu kavgayı başarıya götürmek için çok büyük gerekçelerimiz vardır. Bu da çok büyük şehitlere sahip olmamızdır. Çok sayıda büyük şehitlere sahip olmak, onların yoldaşı olmak demek, kavganın başarının sahibi olmak demektir. Mayıs ayına, Mayıs ayı olan şehitler ayına, 18 Mayıs şehitler gününe ve yeni sürece tamamen bu gerçeklik temelinde yaklaşıyoruz ve bu temelde pratikleşiyoruz.

Bütün özgürlük şehitleri ölümsüzdür. Ne mutlu ki bizler çok sayıda büyük şehidin yoldaşlarıyız. Ne mutlu ki bizler Önder Apo gibi bir öndere sahibiz. Ve ne mutlu ki Önder Apo'nun ve şehitlerin yoldaşlarıyız. Yaşasın Önder Apo!

Yaşasın Özgürlük Mücadelemiz !
Kahrolsun Her Türden Egemenlik, İhanet ve
Teslimiyet!

6 Mayıs'ta Bitirilmek İstenen Türkiye Devriminin Baharı En Coşkunu Şekliyle PKK'de Yaşıyor

Mustafa Karasu

6 Mayıs hem 1972'de idam edilen Türkiyeli devrimci önderlerin şahadetinin yıldönümü, hem de belirlenen tarih olarak hiç de tesadüf olmayan bir şekilde önderliğimize yapılan suikast girişiminin yıldönümüdür.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin İnan'ların idam edildikleri gündür 6 Mayıs. Bu üç devrimci gencin idamının bizim özgürlük mücadelemizde de çok anlamlı yerleri vardır. Bizim mücadelemizi de etkileyen ve bugüne kadar da hala etkileri süren bir mücadelenin sembolleridir onlar. Mamak cezaevinde, önderliğimizin bulunduğu bölümden alınıp idama götürülmüşlerdir. Önderliğimiz, bu idam gününün tüm duygularını, anılarını bugüne kadar yaşatan ve devrimci mücadelesinde örgütlülüğe ve eyleme dönüştüren bir önderlik gerçeğidir. Bu devrimcilere bağlılığın gereğinin mutlaka yapılmasını kendisi açısından bir borç bilmıştır. Bu borcun gereği olarak bu büyük devrimcilerin şahadetinden çıkardığı oldukça önemli dersler olmuş ve sonrasında gelişerek büyüyen PKK hareketinin gelişiminde bu derslerin oldukça büyük etkisi olmuştur.

Önder Apo'nun Türkiye devriminin baharı olarak nitelenebilecek bu devrimcilerin şahadetinden çıkardığı ilk ve en önemli ders; bu devrimcilerin idamı ile birlikte yeni bir devrimci mücadele başlatma sözü olmuştur. Önderliğimiz, Denizlerin idam edildiği gün, şu sözü vermiştir: Öyle bir hareket başlatmalıyız ki, bu devrimci gençlerin uğradığı sonla karşılaşmasın. Öyle bir hareket başlatmalıyız ki Deniz, Yusuf ve Hüseyin'lerin başlattığı oldukça anlamlı ancak kısa sürede kesintiye uğrayan mücadele gibi olmasın. Bunun için de düşmanın istediği koşullarda değil, kendi istediğimiz koşullarda bu mücadeleyi sürdürelim. Önderliğimizin bu devrimcilerin idamından çıkardığı en temel ders bunlardır. Dolayısıyla önderliğimizin daha sonraki mücadelesinde ve hareketimizin bugüne kadar sürmesinde Denizlere verilen bu sözün ve onların devrimci ruhunun etkisi de bulunmaktadır. Zaten Denizlerin idam sehpasındayken, devlete meydan okuması ve "Yaşasın Kürt ve Türk halklarının kardeşliği" slo-

ganını atması hem önderliğimizi etkilemiştir, hem de daha sonra mücadeleye katılan Kürt gençlerini de etkileyen önemli bir söz ve duruş olmuştur. Öyle ki bu etkilenme ve çıkarılan ders PKK hareketinin ideolojik genlerinden biri haline gelmiştir. Biz bugün halkların demokratik birliği, kardeşliğini dillendirirken ya da bu çizgiyi bugüne kadar izlerken, bunda tabii Denizlere, Mahirlere verilen sözün rolü önemlidir. Biz bu çizgimizle onların özlemlerini de yerine getirmiş oluyoruz. Bu tutumumuz hem sosyalist kimliğimizin bir parçası oluyor, hem de ahlaki olarak onlara karşı sorumluluğun bir gereği oluyor.

Bu hareket 60'ların sonunda dünyada gelişen 68 gençlik hareketi'nin Türkiye'deki bir devamı, parçasıydı. Hatta dünyadaki 68 gençlik hareketi'nin en radikal, en devrimci, sömürüye, zulme, baskıya karşı kararlılıkla isyan eden ve halka derinden bağlı olan bir parçasıydı. Türkiye'deki gençlik hareketini, Denizlerin mücadelesini böyle görmek gerekiyor. Bu devrimcileri anmak, tanımak çok önemlidir. Onlar sıradan insanlar değildir. Genç yaşamlarına çok büyük anlam veren, idam sehpasına giderken bile bu

yaşamın anlamını derinden yaşayan ve onun onurunu, gururunu yaşayan insanlardır. Denizlerin mahkemedeki savunmaları şimdi kaset yapılmış ve birçok kesim tarafından dinleniliyor. Hala da dinlenildiğinde heyecan veren bir duruşu, coşkusu, kararlılığı yansıtan bir üslubun etkisini görüyoruz. Ölümü yenmiş, ona meydan okuyan bir tavırla kendi düşüncelerini ortaya koyuyor. Düşüncelerinde eksiklikler olabilir. Türkiye gerçeğini derinlikli kavradıklarını, Türkiye gerçeğine uygun bir ideolojik teorik yaklaşım gösterdiklerini tümünden söylemek mümkün değildir. O yönüyle belli yanlışlar ve yanlışlar var. Ama inançlarıyla kararlılıklarıyla her türlü eksikliği aşabilecek, her türlü eksikliğin üzerinde yerleri olan bir kişilikleri var. İdeolojik teorik yaklaşımlarında devleti tam çözememişlerdir. Ama Türkiye cumhuriyeti tarihinde sömürücülüğe, gericiliğe baskıya ilk büyük isyandır. Türkiye gerçeğindeki en kararlı, en inançlı isyandır. Bu isyan o kadar

**Denizlerin
Ölümleri yaşamlarından kat kat
Türk devleti için
tehdit oluşturmuştur
okullarda, mahallelerde
fabrikalarda, üniversitelerde
onların ruhu gezmiş
idamdaki duruşları
Türkiye'de gençlik hareketinin
büyük boyutlara ulaştığı
görölmüştür.**

köklüdür ki şahadetleri, ölümleri ile Türkiye'de büyük bir devrimci mücadelenin, devrimci sürecin gelişmesini sağlamışlardır. Ölümleri yaşamlarından kat kat Türk devleti için tehdit oluşturmuştur. Nitekim bir süre sonra okullarda, mahallelerde, fabrikalarda, üniversitelerde onların ruhu gezmiş, onların idamdaki duruşları Türkiye'de gençlik hareketinin büyük boyutlara ulaştığı görölmüştür.

Onların gençliği nasıl etkilediğini çok iyi biliyoruz. Onların duruşları, duyguları bizleri de çok derinden etkiledi. Bir nevi bizim açımızdan onlar zulme, baskıya, işkenceye karşı isyan eden efsanelerdi. Kimsenin yapamayacağı başarıyı başarmış insanlardı. Bizim içimizdeki ezik-

liği, yapamadığımız başkaldırıyı, bizim dile getiremediğimiz özlemleri en iyi biçimde onlar dile getirmişti. Onlar bu duyguları dile getirdiği için onlara sempati duyan gençler, onların duruşlarıyla verdiği özgüvenle harekete geçmiştir. Yani duruşları bile başlı başına gençliğe büyük bir özgüven vermiştir, heyecan kazandırmıştır. Yani daha sonraki gençlik hareketinin ister Türk, ister Kürt olsun, gösterdikleri militanlık, o gençlerin anasının babasının verdiği özellikler değildir. O devrimci gençlerin hem mücadele sırasında, hem de şahadete giderkenki duruşları Türkiye'de Kürt'ü ile Türk'ü ile bütün gençleri derinden etkilemiştir. Bu açıdan Türkiye ve Kürdistan'da yeni bir gençlik kuşağının yetişmesini beraberinde getirmiştir. Bunun altını kalın bir çizgiyle çizmek gerekiyor.

Onların şahadeti ile aslında 12 Mart darbesi yenilgiye uğratılmıştır. 12 Mart belki onları idam etmiştir ama o idam sehvasında yenilgiye uğrayan onlar olmamıştır. Nitekim kısa bir süre sonra 73'te seçimler olmuş, Ecevit birinci parti olmuştur. Ecevit'in birinci parti olmasını sağlayan Ecevit'in öyle çok büyük sözler söylemesi, 'Karaoğlan' olması, şu veya bu olması değildir. O oyların alınmasında, Ecevit'in birinci parti olmasında Denizlerin, Mahirlerin şahadetinden sonra etkilenen devrimci gençliğin faşizme karşı duyduğu büyük öfke vardır. Gençlik ve etkilenen toplum, radikal söylem dillendiren, "ne ezen- ne ezilen, insanca, hakça düzen" diyen Ecevit'in peşinde gitmiştir. Bu söylemler gençlerin de özlemlerini dile getiriyordu. 1973 seçimlerine giderken, Ecevit'in birinci sloganı "ne ezen ne ezilen insanca hakça düzen"dir. Böyle bir sol ve halkçı bir yaklaşımı olduğundan Deniz'lerin, Mahir'lerin yarattığı gençlik tüm dinamizmiyle meydanlarda sokaklarda her yerde CHP'ye çalışmış ve Ecevit'i birinci parti yapmıştır. Hala 1970, 1973'lerde, 1977'lerde Ecevit'in topumda büyük bir etki yaptığı söylenir. Bu aslında Ecevit'in bu gençlerin yarattığı değerleri bir rantçı olarak kullanan fırsatçı bir lider olduğunu göstermektedir. Kesinlikle çok faydacı bir yaklaşımla, bilinçli bir biçimde Türkiye'deki bu sol eğilimi kullanmıştır.

1968 Türkiye gençlik hareketi bu kuşağın dünyadaki en radikal bir koluydu. Bu nedenle Türkiye'de militan devrimciliği tetiklemişti. O güne kadar Türkiye'de TKP, TİP gibi illegal ya da legal partiler de var ancak mücadele teorisi ve pratiği olarak pasifist ve de reformisttirler. Türkiye'deki rejimi sarsıntıya uğratacak bir

örgütlülüğe ve siyasal yaklaşıma sahip değildiler. Küçümsemek gerekir, TİP belli yönleriyle etkili olmuştur, ama Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin içinde bulunduğu 68 kuşağı Türkiye'de solun, sosyalizmin yükselen değer haline gelmesini sağlamıştır. Gerçekten de 1960'ların sonu, 1970'lerin başında Türkiye'de sol, sosyalizm yükselen bir değerdir. Türkiye'de yükselen bu sol ve sosyalizm, dünyadaki 68 kuşağının etkisiyle Sovyetlere mesafeli, reel sosyalizme karşı kuşku duyan, onun kendi özgürlük ve demokrasi özlemlerini karşılamadığını gören bir yaklaşımla, Sovyetlere mesafeli ve eleştiren bir tutumla yaklaşmışlardır. Daha sonra bizim hareketimizin de Sovyetlere mesafeli durması, revizyonist demesi bir yönüyle de bu gençlerin o özgürlükçü, militan duruşlarındaki sorgulayıcı ya da reel sosyalizmin kendilerini tatmin etmeyen uygulamalarına karşı bir tutum, duruş olarak ortaya koymasının etkisi vardır. Bu durum daha sonra Sovyetler birliğinin Türkiye'de çeşitli gruplar tarafından daha fazla sorgulanmasını beraberinde getirmiştir.

Denizlerin en fazla irdelenmesi gereken yanı militanlığı, mücadeleye kattıkları ruhtur. Bu ruhu önemsemek gerekiyor. Yani devrimin, devrimciliğin duygu ve heyecanı hiç küçümsemek gerekir. Devrimciliği ya da militanlığı, demokrasi, özgürlük savaşçılığını sadece bazı doğruları bilen, bilimsel bilgilerle donanan insanlar olarak düşünmek, ya da sadece bilimsel bilgilerle bu işin yürüyeceğini sanmak da yanılgıdır. Zaman zaman böyle eğilimler de çıkıyor ki, doğru değil. Bilimsel bilgiler, gerçekleri, sömürüyü, zulmü, baskı gerçekliğini bütün boyutlarıyla gözler önüne serer. Bu da tabii ister istemez özgürlük ve demokrasi yanlılarının önünü görmesini, doğru yol ve politika oluşturmasını beraberinde getirir. Ama ne kadar doğru bilgiye ulaşırsanız ulaşın bir de o tespitlere uygun karşıt güçlere karşı mücadele etmek, özgürlük ve demokrasiye kilitlenmek belirli yönleriyle de bir heyecan, tutku ister. Bu açıdan Denizlerin duruşlarını özgürlüğe ve demokrasiye tutkunun, bunu elde etme kararlılığının sembolü olarak görmek gerekiyor. Onun için hala kasetleri elden ele dolaşiyor. Yaptıkları sözlü savunma hala etki yapıyor. Mazlum'un, Hayri'nin, Kemal'in de böyle sözleri var. Kemal de gerçekten Deniz Gezmiş gibi konuşurken etkili olan, duygusunu, heyecanını yansıtan bir yoldaşımızdı. Hatta yürüyüşüyle bile Denizlerin o mahkemede yürüyüşüne benzer bir yürüyüşün sahibiydi. Deniz yürürken bile meydan

okuyan, neredeyse oradaki bütün askerleri, polisleri koluyla dağıtan, mahkeme heyeti üzerinde bir üstünlük kuran bir yaklaşımın, duruşun sahibidir. Kemal de öyleydi; konuştuğu veya yürüdüğü zaman kesinlikle karşı tarafın her türlü egemenlikçi yaklaşımlarını kırardı, o ruhu, etkiyi ortadan kaldırırdı. Kemal mahkemede konuşmaları Denizinki gibi kaset haline getirilse benzer etki gösterir.

Denizleri anarken, onların o inancını, bağlılığını halk ve yoldaş sevgisini çok iyi değerlendirmek gerekiyor. Mahkemede de, idam sehпасına giderken de, önceden de her zaman yoldaşlar topluluğu olarak birbirine sıkı sıkıya sarılmışlardır. 1980'lerde Diyarbakır cezaevinde

**Hareketimizi Türkiye'deki
Devrimci gençlik hareketinden
Ve onun devrimci sonuçlarından
Etkilenen gençlerin
Kurduğu bir grup olarak
Değerlendirmek yanlış olmaz.**

onlarca insan idam edilseydi, yüzde doksan dokuz idam edilen arkadaşların hepsi Deniz Gezmiş gibi sehpaye başı dik gidip kendi sandalyesini kendisi çekecek kadar kararlıydılar. Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Gerçekten Diyarbakır Cezaevi'nde hiç kimse idamı düşünmüyordu. Bu duruşta da, Denizlerin idam sehпасındaki duruşları önemlidir ve etkisi vardır. Zaten Deniz'in bir tarafının Kürt olduğu söylenir ama Hüseyin İnan Kürt gencydi. Denizlerin idamını sadece Türk gençlerinin idamı olarak görmemek lazım. Türkiye gençliği deniyor ama o dönemlerde Türkiye devrimci gençlik hareketinin en önemli militanları Kürtlerdi. Mahir'in yanında şehit düşen Hüseyin Cevahir de Dersimli bir gençtir. Hüseyin İnan Sivas'ın Gürün ilçesinin bir Kürt köyündendir. Kürtlüğünü bilen onu inkar etmeyen biridir. Bu açıdan sadece Türkiye'deki militan ruhu değil, Kürt devrimci hareketin de ruhunu etkilemiştir. Bu gençlerin Kürt olduğu bilindiğinden Kürt gençleri de etkileniyordu. Kaldı ki Kürt halkının ezilen halk gerçekliğinden dolayı özellikle de Kürt yoksul gençleri Türkiye'deki devrimci gençlik hareketlerinde yoğun biçimde yer almışlardır. Bu anlaşılır bir durumdur. Radikal bir Kürt hareketi çıkmadığı için,

direnen, mücadele eden Kürt gençlerinin duygularına, özlemlerine, ezilmişliğin yarattığı öfkeye cevap vermediği için Kürt gençleri de doğal olarak o dönemde Denizlerin, Mahirlerin yarattığı hareketlerde yer almıştır. O dönemde bir kısım Kürt gençlerinin oluşturduğu DDKO gerek sınıf, gerekse bunun yansıması olarak oldukça pasif bir mücadele çizgisine sahip olduğundan yoksul, ezilmiş Kürt gençliği açısından çekici olmamıştır. 1973'lerden sonra Apocu hareket çıkar çıkmaz geçmişte Türk soluna kayan militan gençler akın akın hareketimize akmıştır.

Sosyalizme bağlı, özgür ve demokratik ülke isteyen bir anlayışla ortaya çıktığımızdan belli yönleriyle bu gençlik hareketiyle ortak eğilimler içinde olduğumuz söylenebilir. Diğer Kürt örgütlülüklerinin hepsi şöyle veya böyle DDKO ya da KDP'nin etkisinde kalmışlardır. Sadece PKK, DDKO'nun, KDP'nin ideolojik ve de siyasi etkisi ile ortaya çıkmayan tek harekettir. Önderlik bir ara İstanbul'da DDKO'ya gitmiş ancak bu, öyle sürekliliği olan bir ilişkilene değildir. Hem siyasal bilgiler fakültesinde, hem de girdiği cezaevinde Mahir Çayan'ın kurucusu olduğu THKP-C'ye daha yakın durmuştur. Yine bizim hareketimizin kurucularının önemli bir bölümü Türk soluna sempati duymuş veya oradan gelmiş arkadaşlardır. Böyle bir etkisi var. Hareketimizi Türkiye'deki devrimci gençlik hareketinden ve onun devrimci sonuçlarından etkilenen gençlerin kurduğu bir grup olarak değerlendirmek yanlış olmaz. Önderlik zaten defalarca, Apocu hareketin çıkışını Türkiye'deki gençlik hareketiyle, Vietnam ulusal kurtuluş hareketinin etkisiyle kurulduğunu belirtir. Ulusal kurtuluş hareketlerinin o dönemde yükselişi ve Türkiye devrimci gençlik hareketi Apocu grubun ruhunu ve militanlığını belirleyen temel etkendir Öte yandan şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; Denizlerin idamına karşı en doğru duruşu

gösteren hareket de bizim hareketimiz olmuştur. Türkiye'deki diğer sol hareketler de Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin anısını pratikleştirmek istemişlerdir. Zaten onlar da esas olarak bu hareketin etkisiyle güç olmuşlardır. Ya da bunların toplumda yarattığı etkiye dayanarak kendilerini örgütlemişlerdir. Hatta en fazla onlar faydalanmıştır. Ama bu devrimci çıkış en iyi ve doğru temsilini Apocu harekette bulmuştur. Apocu hareketin kurucuları, militanları Denizlerin, Mahirlerin o heyecan ve coşkusunu hiçbir an eksiltmeden ve yere düşürmeden, o duyguyu tempoyu geriletmeden, devrime, özgürlüğe bağlılıklarını gevşetmeden, düzenle bağını kopararak onlara en iyi cevabı vermişlerdir. Apocu hareket tümüyle her şeyi özgürlük ve demokrasi mücadelesine veriyordu. Çünkü bu harekete bağlanınca okul da, aileyle ilişkiler de, düzen hayalleri de sona eriyordu. Bu yönüyle Apocu hareket o devrimci gençlerin militanlığını, ruhunu en iyi temsil eden hareket olmuştur. Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Duruşuyla, yaşamıyla, ilişkileriyle, militanlığıyla bunu yapmıştır. Bugüne kadar yürüttüğü mücadele de bunun bir kanıtıdır.

Denizler daha o zamanlar Filistin'de eğitim görmüş, ülkeye gelmişler ve dağlarda gerilla savaşı yürütmek istemişlerdir. Ama bunu bugüne kadar başaran sadece PKK'dir. Etkili biçimde bunu yapan PKK'dir. Bizim dışımızda Türkiye'de, Kürdistan'da gerilla yaratan hareket yoktur. Dev-Sol ve TİKKO zaman zaman dağlara çıkıp gerilla savaşı vermek istemişlerdir, ama şu kesindir, biz gerilla hareketi başlatmasaydık onlar hiçbir zaman dağlarda kalamazlardı. Bizim yürüttüğümüz gerilla mücadelesinin yarattığı askeri ve siyasal ortamda onlar ayakta kalmışlardır. Bizim yarattığımız mücadele ortamı onları o dağlarda tutabilmiştir. Türkiye'deki devrimci hareketlerin ayakta kalmasının zeminini de yine bizimi mücadelemiz yaratmıştır. Aslında çok önemli güç ve imkan da verilmiştir. Fakat Türkiye'deki sol ve sosyalist hareketler bizim verdiğimiz desteği 1980'lerde 'Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephe'sinden(FKDB-C)

başlayarak bu güne kadar doğru değerlendirememişlerdir. Zaten 'Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephe'si de Deniz'lerin, Mahir'lerin, İbrahim'lerin özlemini gerçekleştirmek için bizzat önderliğimizin öncülüğünde ve bizim hareketin yazdığı program çerçevesinde oluşturulmuştur. Ne var ki doğru cevap verememişlerdir. Doğru cevap veremedikleri için de bizim hareketimiz de kendi yolunu çizmek zorunda kalmıştır.

Önderliğimiz her 6 Mayıs 'da yapmış olduğu çözümlerinde mutlaka Deniz'leri anmıştır. Onların anılarını değerlendirme temelinde hem Kürt halkının devrimci görevlerini, hem de Türkiye halkının devrimci görevlerini hatırlatmıştır. Her 6 Mayıs'ta Türkiye halkına, halkların birliği çerçevesinde mücadele etme, Türkiye'yi demokrasiye kavuşturma, Kürdistan'ı özgürleştirme çağrısını yapmıştır. Bunlar belgelidir.

Devrimcileri temsil etmek onların özlemlerini temsil etmek sadece onlara kuru kuruya bağlıyız, demekle olmaz. Onlar şöyle yiğit insanlardı, şöyle güzel ütopyaları vardı demek yetmez. Doğru bağlılık, onların özlemlerini ütopyalarını örgüte çevirmek, eyleme çevirmekle olur. Örgüte ve eyleme çevirmek de yetmez, önderliğimizin belirttiği gibi bu örgütü ve eylemi kesintisiz sürdürmek ve etkili sürdürmek gerekir.

**Doğru bağlılık, onların özlemlerini
Ütopyalarını örgüte çevirmek
Eyleme çevirmekle olur
Örgüte ve eyleme çevirmek de yetmez
Bu örgütü ve eylemi
Kesintisiz etkili sürdürmek gerekir
Sınırlı, etkisiz kalan değil,
Etkili bir biçimde düşmanı sarsacak
Halkın özlemlerini yerine getirecek
Siyasal güç haline gelen bir duruma
Getirmek
Doğru bağlılığın koşuludur.**

Bunları hiç kimse inkâr edemez. Önderliğimiz her zaman bu duygularını dile getirmiş ve gereklerini yerine getirmeye çalışmıştır. Özellikle Türkiye'de şovenizmin yükseltildiği, Türkiye halkının Kürt halkı üzerine sürülmek istendiği, hatta yeni şovenist örgütlenmelerle Kürt'lerin soykırımı tabii tutulmasının gündemde olduğu bir dönemde, tabi ki yine de biz Deniz'lerin, Hüseyin'lerin, Yusuf'ların halkların kardeşliği özleminin,

Sınırlı, etkisiz kalan değil, etkili bir biçimde ve düşmanı sarsacak, halkın özlemlerini yerine getirecek düzeyde siyasal güç haline gelen bir duruma getirmek doğru bağlılığın koşuludur. Bu yönüyle de önderliğimiz, Denizlere, Mahirlere, İbrahimplere bu şehit düşen devrimcilere, idam sehпасında can veren bu devrimcilere verdiği sözü yerine getirmiştir. Daha Mamak'tayken bu devrimcilerin anısına verdiği sözü yerine getiren tek liderdir. Ya da Mamak cezaevinde Deniz'ler idama giderken onların yakınında yaşayanlar içinde, onların anısına sonuna kadar bağlı kalan tek kişidir. Belki o dönemde orda kalanlardan daha sonra şehit düşen Türkiye'de devrimci gençler olmuştur; fakat bir örgüt yaratarak mücadeleyi bu noktaya getiren bir başkasının da olmadığı kesindir. Bu nedenle 6 Mayıslar bizim açımızdan anlamlıdır, değerlidir. Bizim değerlerimizdir, bizim parçamızdır. Onlarsız kendimizi tanımlayamayız. Onlarsız kendimizi ifade etmek tanımlamak inkârcılık olur. Tarihimizin köklerinin bir kesimini bilmemek olur. Kürt özgürlük mücadelesinin bu düzeyde militanca gelişmesindeki rollerini görmemezlikten gelmek olur.

şovenizmden daha üstün geleceğini, mücadelemizle Türkiye'de ki bu şovenizmin kırılacağına inanıyoruz. Bizim şovenizmi kırma mücadelemiz, aynı zaman da Deniz'lerin halkların kardeşliğini gerçekleştirme mücadelesidir. Denizlerin Türk halkına verdiği "Kürt halkıyla kardeş olun" mesajını, mücadelemizle gerçekleştirilmek istemesi söz konusudur. Bu günlerde, hem Kürdistan'da hem Türkiye'de Deniz'lerin bu özlemini anmak çok değerlidir. Bunları anarak şovenizme karşı halkların duruşunu gerçekleştirmek çok çok önemlidir.

Bu gün Türkiye'de çeşitli televizyonlarda, radyolarda, gazetelerde mutlaka Deniz'leri anan yazılar ve programlar yer alacaktır. Bunların çok pişkince bir iki yüzlülük olduğu açıktır. Onların sözleri ortadadır. İdam sehпасındaki özlemleri, Kürt ve Türk halkının kardeşliğidir. Sen Kürt'leri inkar edeceksin, yok etmeye çalışacaksın, ama Deniz'leri de anma iki yüzlülüğü göstereceksin. Denizleri idam ettiren ordu bile onları şimdi yurtsever gençler olarak görüyor. Hatta ve öyle ki, ünlü faşist Hüseyin Üzülmüş bile, ben aslında o zaman onları seviyordum, elimde imkan olsa onları

kaçırdım, diyerek o büyük devrimcilerin amaçlarını, inançlarını saptırıp çarpıtarak sistem içi bir dereceye düşürmeye çalışmaktadır. Bunlar Denizlere en büyük saygısızlıktır. Onlar eğer Türkiye'de şovenizmin bu kadar geliştiğini görseydi bizden daha fazla Türkiye'deki bu gericiliğe karşı bir duruş gösterirlerdi. Çünkü yaşamları, tutumları, duruşları öyledir. Zaten bu mücadeleyi de Kürtlerle birlikte yapmaktadırlar. THKO'nun militanlarının önemli bölümü Kürt'tür. Bu nedenle bunlar kesinlikle kabul edemeyeceğimiz, teşhir edilmesi gereken tutumlardır. Denizleri böyle ele almayı onlara yapılmış en büyük saldırı olarak görmeliyiz. Tabii ki onlar anti- Amerikancıydılar, İşbirlikçiliğe karşıydılar, çünkü onların ruhunda, duygusunda işbirlikçilik yoktur. Onlar saçından tırnağına kadar özgür ve bağımsız duruşun abideleridirler. Onun için istinasız her türlü baskı, bağımlılık ve zulme karşıdılar. Ama Türkiye gerçekliği söz konusu olduğu zaman hala bugün en büyük baskı ve zulüm Kürtler üzerinde uygulanmaktadır. Bu yönüyle Denizlerin ruhu, onların duruşu her şeyden önce de kendi ülkesi içindeki Kürtlere karşı uygulanan baskıya karşı bir duruş içinde olurlardı. Tabii ki ABD'nin, AB'nin şu anki politikalarını kabul etmezlerdi. Reddederlerdi. Türkiye'nin daha bağımsız, daha özgür bir duruş içinde olmasını savunurlardı. Bunun yanında, Türkiye'nin demokratikleşmesini, Kürdistan'ın özgürlüğünü sonuna kadar savunurlardı.

Türkiye'de 70'lerde Denizlerin ruhu ile büyük bir özgürlük ve demokrasi mücadelesi başladı. Türkiye'deki sol da önemli mücadeleler yürüttü, birçok şehit de verdi. Ama bugün gelinen aşamada ne yazık ki Denizlerin özlemlerine uygun olmayan bir Türkiye gerçeği var. Bunu da rahatlıkla söyleyebiliriz. Denizlere, Hüseyinlere, Yusuf'lara bağlılık saptırıldığı için onlara gerçek ve militan bağlılık gerçekleşmiyor. Ya da çok fanatikçe ama doğru stratejik ve taktik belirlemeyen, sürekliliği olan bir mücadele örgütü ortaya çıkarmayan bazı küçük gruplar var. Bunun dışında Denizlerin özlemlerini gerçekleştirecek bir örgüt ve eylem gerçeğinden söz etmek mümkün değildir. Bu da bizim açımızdan gerçekten acı verici bir durumdur. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin ve birlerce yiğit devrimcinin yetiştiği Türkiye toprağı böyle olmamalıydı. Onların, o büyük devrimcilerin kendileri kadar büyük ve anlamlı hayalleri ve idealleri bu şekilde marjinalleşmeyi hak etmiyor. Denizlerin anılarının bile daha sonraları nasıl bir

gerçeklik ortaya çıkardığını biliyoruz. Gene yaratılabilir. Ama bunun koşulu duyguda, düşüncede sistemden kopmaktır. Bugün Türkiye'deki sol hareket, duyguda, düşüncede sistemden kopmamıştır. Yaşam anlayışında sistemden kopmamıştır. "Yavuklu yerine mavzere sarıldık" söyleminde olduğu gibi Denizlerin genç yaşta bütün yaşamlarını veren, kendini adayan bir duruş yoktur. Şu açıktır ki Türkiye'de devrimcilik yapmak kolay değildir. Hata onurlu ilkeli, demokratik bir duruş bile ortaya koymak kolay değildir. Nasıl ki Kürdistan'da devrimcilik Latin Amerika, Uzakdoğu ve Afrika'daki gibi bir devrimcilik değilse Türkiye'deki de öyle olmak durumundadır. Başka yerdeki devrimcilikle Kürdistan'da mücadele yürütülemez. Dünya dengeleri burada kuruluyor, üçüncü dünya savaşı burada gerçekleşiyor. Dünyanın en eski devletleri ve en etkin sömürgeci güçleri buradadır diyorsanız, tabi buna uygun bir militan duruşun da gerçekleşmesi gerekiyor. Kürdistan'da da, Türkiye'de de devrimcilik ancak böyle yürür. Çünkü Türkiye ABD ile AB'nin kullandığı bir güçtür. İsrail'in kullandığı bir güçtür. Kendi sistemlerinin dışına çıkmasını istemiyorlar. İslam dedikleri Ortadoğu açısından kullanılacak bir güç olarak görüyorlar. Onların halkların eşitliği, özgürlüğü, kardeşliği için bir düşünceleri olamaz. Ya da İslam'ın gericiliğini ortadan kaldırma gibi bir hedef ve kaygılarının olduğunu da sanmamak lazım. Tamamen Ortadoğu'da hakimiyetleri için kullanmak istedikleri bir Türkiye görmek istemektedirler. Türkiye batı dünyası için önemli bir ülkedir, çünkü yüz elli yıldır, Batı değerlerinin denetimine girmiştir. 1830 Gülhane Hattı Hümayun'dan bu yana Batı değerleriyle haşır neşirdir. Türkiye'de belki türban giyimi ve geleneksellikte bir artma var, ama ordusuyla, ekonomisiyle, sosyal yaşamıyla, kültürüyle aslında Batı'nın parçasıdır. Ortadoğu, batı için çok önemli olduğundan Türkiye'nin kontrol dışına çıkmasını istemez. En önemlisi de Türkiye'deki inkarcı sömürgecilik, Kürtleri fiziki dahil her yolla, her biçimde yok etmek istemektedir. Dolayısıyla böyle bir ülkede mücadele etmek, sıradan yaklaşımlarla olamaz. Türkiye'de Denizlerin, Mahirlerin özlemleri olan Kürtlerle kardeşlik yapmadan, Kürt sorununda doğru çözüm gerçekleşmeden Türkiye'de devrimci hareket gelişemez. Nitekim Kürt sorunun demokratik temelde çözümüne sahip çıkacak bir siyasi hareket ortaya çıkmadığından, Türkiye'de her şey tıkanmış ve karmakarışık hale gelmiştir.

Böyle bir boşluktan dolayı önümüzdeki dönemde artık demokratik birlik çizgisi diyemiyoruz. Demokratik siyaset yürütüp, demokratik mücadele vererek Kürt sorununu çözme yaklaşımımızı artık sürdürmüyoruz. Denizlerin özlemlerine sonuna kadar bağlı olduk. Boynumuz koparılacak aşamaya gelene kadar sabırla çözüm niyeti, ortak çıkar düşüncesiyle bekledik. Son ana kadar da bu umudumuzu yitirmedik. Ama görüldüğü gibi soykırımla karşı karşıya getirilmek isteniyoruz. Bu nedenle de yakın zamanda yeni bir yaklaşımla Türkiye'ye karşı mücadele vereceğiz. Biz artık esas olarak Kürdistan halkının özgürlüğünü gerçekleştirmek için mücadele vereceğiz. Tabii yine Türkiye'nin demokratik güçleriyle ilişkide oluruz; ama esas olarak kendi gücümüze dayanarak mücadelemizi yürüteceğiz. Bu tutumumuz, Denizlerin özlemlerine ters bir yaklaşım değildir. Aksine onlar özgürlükçüydü, her türlü zulme başkaldıran bir duruşları vardı, bu yönüyle Türkiye'nin inkar'da ısrar ederek her türlü özgür ve demokratik birlik yaklaşımlarımıza cevap vermemesi karşısında, onlar da bu oyuna gelmez, direnirlerdi. Kürtler tabii ki inkarcı sisteme karşı hiç tereddüt etmeden özgürlük mücadelesi yürütecektir.

Denizlerin idamından bu yana onlarca yıl geçti. Zaman sosyalizmin teori ve pratiğinde önemli eksikliklerin var olduğunu gösterdi. Paradigmatik yetersizlikleri ortaya çıktı. Hareketimiz bunları yeniliyor, değiştiriyor. Yeni bir sosyalist paradigmayla Denizlerin ve sosyalizm özlemi taşıyan tüm insanlığın özlemlerini gerçekleştirmeye çalışıyor. Sosyalizme, özgür ve eşit dünyaya büyük bağlılık var. Bu özlemlerin ortada kalmaması için, marjinalleşmeden ya da sadece söylem devrimciliği yapmadan kapitalist sistemden kopan bir sosyalist yaklaşımla onların sistemine meydan okumasını bu gün kendi şahsımızda gerçekleştiriyoruz. Sistemin her türlü değerinden koparak, mezhepleşmeden, sistemin yedeğine düşmeden binlerce yıldır özgürlük, eşitlik, adalet ve demokrasi isteyenlerin umudunu gerçekleştirmek istiyoruz. Bizim yeni paradigmamız tamamen onların duruşunun ideolojikleştirilmesidir, onların sistemden kopma yaklaşımının sisteme karşı meydan okumasının teorik

olarak ortaya çıkarılmasıdır. Bu yönüyle bizim ideolojik teorik duruşumuzun bütün özgürlük ve demokrasi savaşımı verenlere olduğu gibi, Denizlerin de özlemlerine cevap verir niteliktedir. Bugün bizim önderliğimiz de cezaevindedir, baskı altındadır. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin özlemlerini yeni bir duruşla yürütmeye çalışmaktadır. Önderliğimiz bir defa idam edilmekle değil de, her günü idama bedel bir baskı ve zulüm karşısında, kendi duygu ve düşüncelerini korumakta ve Denizlerin, Mahirlerin özlemlerini gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Önderliğimizin duruşu, bu yönüyle Denizlerin idam sehпасındaki duruşunun bir parçasıdır, onların duruşunun daha da etkili ve gelişmiş biçimidir. Gerçekten de şu anda o hücrede o biçimde yaşamak kadar zor bir şey yok-

**6 Mayıs'ı her şeyden önce
Bir militanlık günü
Halka bağlılığı hatırlama
Bireycilikten, bencillikten uzaklaşma ve
Halkını düşünmenin
Günü olarak değerlendirmek gerekiyor.**

En zor koşullarda cezaevinde kalanlar bile önderliğimize uygulananların ne anlama geldiğini bilir. Diyarbakır cezaevinde bile tutuklular çevresini ve arkadaşlarını görür, bundan moral alırlardı. Yoldaşlar ve örgüt gerçeği, bir devrimci için büyük bir güç kaynağıdır. Önderliğimizi idam edemiyorlar ama ölümlerden ölüm beğen biçiminde bir yaklaşımla İmralı zulüm sistemini dört duvar arasında önderliğimiz üzerinde uyguluyorlar.

6 Mayıs'ın anısına hareketimiz ve önderliğimiz tarafından bugüne kadar gereken değer verilmiş ve gerekenler yerine getirilmiştir. Getirilmeye devam etmektedir. Bugün zaman zaman söylediğimiz militan ruh, adanmışlık, sistemden kopma, örgüt yaratma, güçlü eylem yaratma, militanlık ortaya çıkarmak ve bunların çabasını en üst düzeyde vermek, bu büyük devrimcilerin anısına bağlılığın bir gereğidir. Başka türlü özgürlük mücadelesinin yürümeyeceğini bildiğimiz gibi başka türlü ne Deniz'lere, ne Mahir'lere, ne Marks, ne Engels'e laik olabiliriz. Başka türlü ne binlerce yıldır çöllerde, dağlarda, kuytularda, ne de Kürt isyanlarında baskıya karşı direnen insanların özlemlerine cevap verilebilir. Ancak PKK gerçekliğinde ortaya çıkan böyle bir militanlıkla bu özlemlere, mücadelelere karşılık verilebilir. 6 Mayıs'ı bu açıdan her şeyden önce bir militanlık günü, halka bağlılığı hatırlama, bireycilikten, ben-

cillikten uzaklaşma ve halkını düşünmenin günü olarak değerlendirmek gerekiyor. Bu şehitleri böyle ele almak gerekir.

Biz Mayıs ayını, aynı zamanda şehitler ayı olarak da değerlendiriyoruz. Bu ayda Deniz'ler dışında İbrahim Kaypakkayalar, Haki'ler, Halil Çavgun'lar, Karasungur'lar, diğer şehitler de var. Bu ayın şehitler ayı olarak kabul edilmesinde, Denizlerin idam edilmesinin de önemli bir etkisi olmuştur. Bunun için bugünü şehitlere bağlılık, onları anlama, kavrama, nasıl bir örgüt ve eylem gerektiriyor, bunların üzerinde yoğunlaşma ve onları da aşan onlardan da daha ileride bir devrimcilik ortaya çıkarma sorumluluğumuz var. Onların ilerisinde olmamız gerekiyor, onlardan daha ileride duygulara sahip olmamız gerekiyor. İnsanlık mücadelesi değerlere değer katmaktır. Güzel değerleri daha büyütmektir. Bu yaşam diyalektiği karşısında onlara sahiplik etmenin, onları yaşatmanın da olmazsa olmazdır. Yoksa beş yüz yıl önceki birinin duygularının aynısını yaşayamayız. Daha da anlamlı zengin kılmamız gerekiyor. Bu açıdan şehitlere bağlılık bütün şehitlerde olan değerleri anlayıp onları kendimizde sentezlememiz mümkündür. Bütün Mayıs ayı şehitlerini hatırlayarak, onlarda ne varsa alıp her bakımdan beslenmemiz gerekiyor. Onun için önderliğimiz PKK şehitler partisidir, dedi. PKK gerçekten en güzel değerleri kendisinde somutlaştıran bir harektir. Hiçbir çirkinliği kendisine layık görmüyor. Şehitlerin en değerli yanlarını alıyor. Çünkü onlar en güzel şeyler için şehit düştü. Zayıflıkları olsa bile onları yenerek, güçlü yanlarını öne çıkararak yaşamlarını ortaya koymuşlardır. Zayıflıkları onlarda başarılı olsaydı şehit düşmezlerdi. Herkesin eksikliği ve güçlü yanları vardır. Onlarda güçlü yanlar hakim olmuş, özgürlük ve halk için yaşamlarını vermişlerdir. Bu açıdan tabii ki değer, özgürlük, parti deyince bunların bütün özlemlerini anlayarak kendimizde somutlaştırmamız gerekir.

Denizler, Hala Türkiye'de bir efsanedirler. Türkiye'de her zaman Denizlerin rolü olacaktır, onları unutturamazlar. Denizlerin ruhunu ortadan kaldırmak mümkün değildir. Onlar sürekli yaşamın içindedirler, çünkü yaşamın bir değeri olmuşlardır. Toplumun değer yargılarının bir parçası

olmuşlardır. Onları idam edenleri kimse bilmez ama onlar artık Türkiye toplumunun bir özlemi ve idealidir. Nasıl ki şeyh Bedrettin hala anılıyorsa, Denizler daha özgürlükçü ve demokratik duruşlarıyla daha fazla unutulmazlar arasına girecekleridir. 1970 devrimciliği Türkiye demokratik kültürünün bir parçası haline gelmiştir. Sadece Türkiye'nin değil Ortadoğu halklarının direniş ve demokrasi kültürünün bir parçasıdır. Zaten

Deniz de, Hüseyin de Filistin'de eğitim görmüştür. Bu yönüyle daha baştan özgürlükçü olan, milliyetçi olmayan, halkların kardeşliği kültürü içinde yetişen bir yaklaşımları olmuştur.

Bir 6 Mayıs gününde Denizlere hareketimize yaptıkları katkılarından dolayı minnet ve borç duygularımızı belirtiyoruz. PKK militanlığında onların katkısı vardır. Bir Ortadoğu direniş hareketi olarak bu direnişçilikte Kербela'nın da, Mazdek'lerin de, Hürremi'lerin de, Filistin direnişinin de katkısı vardır. Öte yandan Kürtlerin tarih boyu zulme ve baskıya karşı direnişçi duruşları vardır.

Dağlara çekilerek teslim olmamaları vardır. Bu gerçekler ışığında militan ruhumuzun evrenselliğini de görebiliyoruz. Bunları kendimizde somutlaştırmaya çalışıyoruz. Bütün insanlığın en güzel değerlerini somutlaştırmaya çalışıyoruz. Denizler kaldı ki bizden uzak değil bizim coğrafyanın parçasıdır, Erzurumludur, Kürdistanlıdır, Hüseyin İnan Kürdistanlıdır. Bu dönemdeki birçok şehit de Kürdistanlıdır. Kürdistan kültüründen beslenmişlerdir. Kürt'ün değerlerinden beslenmişlerdir. Bu yönüyle hem onlardan beslenen, hem de ona değerler veren ülkenin çocukları olarak bundan sonraki mücadelemizde de onları yaşatmaya çalışacağız. Bu yönüyle hem Türkiye'deki, hem de Ortadoğu'daki şovenizme karşı mücadelede onları bayrak edineceğiz. Sosyalist kimliğimizi koruyarak, milliyetçi eğilimlere kaymayarak, onlara karşı görevlerimizi yerine getireceğiz. Bu temelde onları bir daha saygıyla anıyoruz; önderlik, halk ve hareket olarak onlara bugüne kadar gereken bağlılığı gösterdik, gereklerini yerine getirdik. Bundan sonra da 6 Mayıs şehitlerine bağlılığın bir gereği olarak özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini yükselteceğimizin sözünü veriyoruz.

Meşru Savunma Çizgisinde Aktif Savunma Savaşı Gelişecek Ve Kürt Demokrasisi Böyle Bir Savaş İçerisinde Örgütlenip Yürütülecektir.

Duran Kalkan

18 Mayıs 1977'de, Antep'te H. Karer yoldaşın katledilişinin, otuzuncu yıl dönümünü yaşıyoruz. Özgürlük kıvılcığımız Haki Karer yoldaş şahsında, tüm özgürlük mücadelesi şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Sayıları on binleri bulan, şehitler ordusunu yaratmayı başararak halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesini sağlam bir komutaya kavuşturmuş olan, Önder APO'yu selamlıyoruz. Kürt halkının 18 Mayıs şehitler günüyle, Mayıs şehitler ayı otuzuncu yılını doldurmuş bulunuyor. Bu otuz yıl içinde Kürdistan'da, tarihi gelişmeler yaşandı. Kölelik ve yok oluş tarihine dur denilerek, özgürlük, demokrasi tarihi başlatıldı. Bu otuz yılda, Kürt özgürlük destanı yazıldı. Mayıs ayının her bir gününe, onlarca kahraman şehidin kanı imzasını attı. Bu otuz yıl boyunca, her 18 Mayıs'ta özgürlük ve demokrasi mücadelemiz, yeni bir kararlaşmayı, yeni bir atılımı ve sürekli bir büyümeyi yaşadı. Kürt tarihinin bu en karanlık dönemini, özgürlük kıvılcımları olarak aydınlatmayı başaran kahraman şehitlerimiz, Kürt halkının özgür iradeli ve ulusal temelde yeniden doğuşunu, dirilişini yarattılar. Özgürlüğü için her şeyini feda etmeye hazır, insanlığa coşku ve heyecan yayan yeni bir halkı, Kürt halkını ortaya çıkardılar. 21 yy.'ın başında, özgür, eşit ve demokratik bir dünyanın yaratılmasının öncü mücadelecisi gücü haline getirdiler.

Bu otuz yılın her dönemi çok iyi biliyoruz ki, büyük zorluklar ve imkânsızlıklar ortamında kahramanca bir çaba ve mücadele ile kazanıldı. İnsan soyunun taşıdığı tüm olumlu özellikler ayaklandırılarak, canlandırılarak adeta ölüye can vericesine Önder APO tarafından, yeniden yeşertilerek bu özgürlük ağacımız geliştirilerek dallıbudaklı yaşama iddiası olan ve insanlığa heyecan veren bir konuma getirildi. Bu büyük mücadelenin her aşaması daha büyük özverilerle, çabalarla, kahramanlıklarla kazanıldı. Her aşamasını, gözünü kırpmadan Önder APO'nun çizgisinde, halkımızın bağımsızlığı, özgürlüğü ve demokrasisi için

yaşamını ortaya koyan, kahraman şehitlerimizin kanı üzerinde gelişti. Haki'ler, Halil'ler, Salih'ler, Cuma'lar, PKK'nin ve Önderlik gerçeğimizin doğuş döneminin şehitleri oldular. Kürt halkının özgürlük kıvılcımı olarak etrafa saçıldılar. İnkârcı ve imhacı sistemin karanlıklarını o parlak kıvılcımlarıyla aydınlatmayı sağladılar. PKK'nin doğuşunu ve kuruluşunu gerçekleştirdiler. Önderliksel doğuşu yarattılar. Herkesin ne olacağına kaygısına düştüğü, inkâr sisteminin Kürt toplumu için yok oluştan başka bir yol bırakmadığı bir ortamda, gerçek birer özgürlük ve demokrasi kıvılcımları olarak geleceği doğru bir biçimde görmenin ve bunu yaratma gücünü, enerjisini cesaret ve fedakârlığını ortaya çıkartmanın abideleri oldular. Dolayısıyla da PKK'nin ve önderlik gerçeğinin doğuşu temelinde, Kürt'ün baş aşağıya gidişini durdurarak, özgür ve demokratik yürüyüşünü ve yükselişini başlattılar. Kölelik tarihine son vermenin ve özgürlük tarihini başlatmanın sembolleri oldular. Mazlum'lar, Kemal'ler, Hayri'ler, Ferhat'lar o büyük zindan direnişinin yaratıcısı olan kahramanlar, Önderliği

sahiplenmenin, partiye sahip çıkmanın, önderlik çizgisini sahiplenip korumanın sembolleri olmayı ve bu bayrağı zafer çizgisinde başarıyla taşımayı gerçekleştirdiler. 12 Eylül karanlığını aydınlattılar. Faşist askeri rejimin, adeta Kürdistan'ı yeniden işgal edercesine inkâr ve imha siyasetini başarıya götürmek için her türlü vahşeti, katliamı geliştirdikleri bir ortamda, bu zulmün en çok geliştiği yerde adeta kalesinde, zindanlarda 12 Eylül rejiminin, onun dayandığı inkâr ve imha sistemini büyük bir öngörü temelinde ve kahramanca direnişle yenilgiye uğrattılar. Önderlik çizgimizin, parti çizgimizin, Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesinin ideolojik zaferini yarattılar. 15 Ağustos kahramanlık atılımının yaratıcıları olan Agit'ler, Erdal'lar, Beritan'lar, Önder APO'nun ifadesiyle; Kürt ulusal kahramanlık döneminin sembolleri oldular.

Mazlumların gerçekleştirdiği büyük zindan direnişini, dağa taşıyarak ve gerilla da somutlaştırarak, 12 Eylül faşist askeri rejiminin pratik yenilgisini yarattılar. 12 Eylül zulmünün kol gezdiği kentleri, kasabaları, köyleri, dağları, ovaları geril-

lanın kurşunuyla- bilinciyle aydınlattılar. Kürt özgürlük gerillasını ortaya çıkartarak, Kürt dağını her türlü zulme ve gericiliğe karşı, özgürlük mücadelesinin kaleleri haline getirdiler. Her türlü inkârcılığı, teslimiyeti, ihaneti yerle bir ederek, Kürt ulusal dirilişini sağladılar. Ulusal diriliş devrimimizin başarısını yarattılar ve Kürt halkının özgürlük çizgisinde ulusal dirilişini sağladılar. Dolayısıyla da, yeni bir ulusun bağımsız ve özgür iradeyle demokratik bir yaşam sürdürmek isteyen yeni Kürt ulusunun doğuşunu gerçekleştirdiler. Bu büyük kahramanlıklar üzerinde Kürt gençliğinin ve halkının, kahramanca mücadele dönemi gelişti. Binlerce şehit verme pahasına da olsa, bir yandan yaratılan devrimci değerlerin, ulusal demokratik birikimin korunması için diğer yandan ise bu gelişmeler temelinde, Kürt sorununun barışçıl ve demokratik birlik çözümünün gerçekleşmesi için, binlerce şehit vermeyi göze alan, gerillanın yenilmezliğini defalarca kanıtlayan, gerilla ile halk serhildanını birleştirerek Kürt sorununun

çözümünü gerçekleştirmeye çalışan büyük mücadele dönemi yaşandı. Zilan'lar, Sema'lar, Rüstem'ler, Erdal'lar, Şilan'lar, Nucan'lar, Mahir'ler, Serxwebun'lar, Viyan'lar binlerce kahraman şehit, önderlik çizgisini uygulamanın, Önder APO'yu sahiplenip, korumanın, binlerce kahraman şehit kanıyla yaratılan devrimci demokratik değerleri korumanın ve Kürt sorununun barışçıl-demokratik çözümünü gerçekleştirmenin sembolleri oldular. Her türlü zorluğa rağmen yine Türk devletinin topyekûn savaş kapsamında, tüm gücünü ortaya koyarak saldırmasına rağmen, gerillanın yenilmezlik ve zafer çizgisinde tüm bu saldırıları boşa çıkartan ve Kürt sorununun demokratik çözümünü, siyaset gündemine getirip zorlayan bir mücadelenin yaratıcıları oldular. İnkâr ve imha sisteminin her türlü kompto, entrika, oyunlarına rağmen, yine

**İnsan soyunun taşıdığı tüm olumlu özellikler
Ayaklandırılarak, canlandırılarak
Adeta ölüye can verircesine
Önder APO tarafından, yeniden yeşertilerek
Bu özgürlük ağacımız geliştirilerek
Dalı-budaklı yaşama iddiası olan
Ve insanlığa heyecan veren
Bir konuma getirildi.**

Önder APO'ya yöneltilen uluslar arası kompto dâhil çok çirkin saldırılara karşın, en karanlık ve zor ortamları büyük cesaret ve fedakârlıkla aydınlatmayı ve bu temelde, Kürt özgürlük ve demokrasi hareketinin yenilmezliğini her alana dayatan bir gerçekliği

ortaya çıkardılar. Kısaca bu otuz yılın geçen her anı büyük kahramanlıklara sahne oldu. Her gününe kahramanca mücadeleler sığdırıldı. Neredeyse her saatinde, her dakikasında Kürt halkı en değerli evlatlarını şehit verdi. İşte tüm bu kahramanca duruş ve mücadele temelinde Kürt halkının özgür, demokratik duruşu, örgütlülüğü, yaşamı ortaya çıkartıldı. Bu büyük özgürlük devrimi, Kürt kızlarının ve oğullarının kahramanca mücadeleleriyle ve sadece kendi öz güçlerine dayanma temelinde yürüttükleri mücadele ile gerçekleştirildi. İnkâr ve imha sisteminin parçalanması, Kürt sorununun çözümünün Ortadoğu ve dünya siyaset gündemine dayatılması, Kürt halkının özgürlük ruhunun, bilincinin, iradesinin ve örgütlülüğünün ulusal düzeyde ortaya çıkması, bunların hepsi bu otuz yılın kahramanlık mücadelesiyle gerçekleşti. Tüm bunların yaratıcısı H. Karer ile başlayan ve günümüzde Kürdistan'ın, doğusunda, güneyinde, kuzeyinde, batısında dört parça da kahramanca direnerek şehit düşen yoldaşlara kadar

gelen, Şiyar'lara, Cihat'lara, Jehat'lara, Ronahi'lere kadar uzanan şehitler kervanıyla yaratıldı. Önder APO'nun deyimiyle, özgürlük mücadelemizin yaşayan gerçekleri oldular onlar. Her zaman ve her yerde en temel güç kaynağımızı oluşturdular. Doğru yaşamı ortaya çıkardılar ve değiştirilemez temsilcileri oldular. Onların açtığı yoldan yürüyerek, yarattıkları köprüden geçerek, ortaya çıkardıkları ruh ve iradeyle donanarak Kürt halkı bugün özgürlük mücadelesini en önde sürdüren ve gericiliği ödünü patlatırcasına korkutan bir güç haline geldi.

Otuz yıl önce, Haki Karer yoldaşın şahadeti üzerine Önder APO'nun verdiği partileşme ve direnme kararının, ne kadar ön görülü, uzak görüşlü tarihi ve doğru bir karar olduğu, bu otuz yılda yaratılan gelişmelerle açığa çıkmıştır. Şimdi bu büyük şahadetin otuzuncu yıl dönümünde hareket ve halk olarak yine böyle tarihsel bir karar sürecindeyiz. Özgürlük ve demokrasi mücadelesini ilerletmenin yeni bir dönemindeyiz. Otuz yıl önce gösterilen öngörü ve kararlılık iradesi, bugün de bizim için örnek oluşturan, yol gösteren bir gerçeklik oluyor. 15 yıl boyunca Önder APO'nun ve hareketimizin, Kürt sorununun barışçıl ve demokratik birlik yaklaşımı içerisinde çözülmesi için tek yanlı ortaya koyduğumuz irade ve gösterdiğimiz çaba, muhataplarımız tarafından doğru algılanmamakta ve değerlendirilmemektedir. 15 yıl barışçıl ve demokratik çözüm için tek yanlı her türlü özveride bulunmamıza, büyük bedeller ödenmesine rağmen, uluslar arası bir komplo gibi bir saldırganlığın geliştirilmesine rağmen, bunda sonuna kadar ısrar ettiğimiz barışçıl, demokratik ve birlikçi çözümden yana olduğumuz nettir, kanıtlanmıştır. Gerçekten de gerilla olarak, halk olarak en önemlisi de Önderlik olarak, bu dönemde çok büyük özverilerde bulunduk. En zor koşullarda işkenceli İmralı yaşamına rağmen, büyük bir direniş göstererek, barışçıl, demokratik çözüm çizgisinin gerçekleşmesi için çaba harcadık. Bu konuda 5 kez tek yanlı ateşkes ilan ettik. Bu sürecin yarından çoğu, tek yanlı ateşkeslerle geçti. Uluslar arası komploya, ağır işkencelere rağmen yine tek yanlı saldırılarda, çok fazla kayıp vermemize rağmen, bu çizgide ısrarlı olduk. Sabırla, ısrarla barışçıl, demokratik

Bugün devleti yönetenler de itiraf ediyorlar, öyleyse bu kriz nasıl ortaya çıktı? Nereden ortaya çıktı? Krizin düzeyi nedir? Bu kriz nasıl aşılabilir?

çözümün gerçekleşmesi için, elden ne iyi geliyorsa, ne imkânımız varsa onu devreye koyduk. Fakat buna rağmen gördük ki, inkâr ve imha sistemi bu tutumumuzu doğru değerlendirmiyor. Barışçıl ve demokratik çözüm arayışımızı bir zayıflık olarak görüyor. Bunun için gerçekleştirdiğimiz tek yanlı ateşkes süreçlerini, bir taktikmiş gibi ele alıp öyle değerlendiriyor. Bizim pasif savunma konumumuzda bulunmamızdan, tek yanlı ateşkes uygulamamızdan yararlanarak yine demokratik çözüm istememizi fırsat bilerek, bizi imha etmek için elden gelen her türlü çabayı harcıyor. Nitekim daha Mart '93'de Önder APO'nun geliştirdiği ilk ateşkes Türkiye devletinin topyekûn savaşa karşılık verdiğini, 93-94 yıllarında binlerce köyü yakıp, yıkan boşaltan, binlerce faili meçhul denem katliamı gerçekleştiren, yine tank-top, uçak bütün savaş araçlarını kullanarak gerillaya karşı topyekûn bir saldırı yürüten bir savaş durumunu geliştirdi. 95 sonundaki ikinci ateşkes sürecine yine Türkiye yönetimi, 6 Mayıs saldırısıyla karşılık verdi. 1 Eylül 1998'de geliştirilen üçüncü ateşkes sürecine ise uluslar arası komploya harekete geçirek, 15 Şubat saldırısını gerçekleştirerek karşılık verdi. 2 Temmuz geri çekilme sürecine karşılık, çürütme politikasını, provakatif-tasfiyeci eğilimleri geliştirmeyi dayattı. 1 Haziran atılımımızın gerçekleri bir kere daha gösteren, çürütme politikalarını yenilgiye uğratan yanılgıları konusunda muhataplarımızı uyaran gerçekliğine karşı yeniden 23 Ağustos 2005 tarihli MGK kararıyla, topyekûn savaşı dayattılar. Nitekim geliştirdiğimiz 1 Ekim 2006 tarihli beşinci tek yanlı ateşkes sürecine, Önder APO'yu zehirlemeyi, yönetimimizi yine zehirleme ve komplolarla imha etmeyi, gerillayı operasyonlarla ezmeyi, içeride ve dışarıda tüm kadro yapımızı tutuklamayı ve halkı sindirmeyi, böylece özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etmeyi hedefleyen bir saldırı planıyla karşıladılar. Biz ateşkes dedik, onlar askeri operasyon ve saldırılarını ağır kış koşullarına rağmen birkaç kat artırdılar. Biz barış dedik, onlar zehir gönderdiler, imhayı dayattılar. Biz kardeşlik dedik, onlar bizi cumhuriyet düşmanı ilan ettiler. Biz demokratik çözüm dedik, onlar tek fert kalmayınca kadar savaşılarak yok edileceklerdir dediler. Dolayısıyla

inkâr ve imha sisteminin, 15 yıldır önderliğimizin ve hareketimizin geliştirdiği barışçıl, demokratik çözüm çabalarına cevap böyle oldu ve netçe açığa çıktı. Hareketimizin barışçıl çözüm çabalarına, Türkiye cumhuriyeti yönetiminin yaklaşımı netlik kazandı. İnkâr ve imha zihniyetinden bir milim sapmak istemedikleri, Kürt soykırımını her türlü komplolarla başarıya götürmek için ellerinden gelen bütün çabayı harcamada ısrarlı olduklarını, ortaya koydular. Kısaca nasıl ki, otuz yıl önce 18 Mayıs günü Antep'te Haki Karer yoldaşı katleden saldırı geçen sürecin gelişme yönünü tayin ettiyse, bugün de 18 Mayıs katliamının otuzuncu yıl dönümünde, inkarcı ve imhacı güçlerin bizi düşman ilan ederek tek nefesimiz kalmayınca kadar, imha saldırılarını sürdürmedeki ısrarları ve saldırgan tutumları, önümüzdeki sürecin nasıl gelişeceğini çiziyor.

Otuzuncu şehitler günümüz ve ayımız dolayısıyla, güncel siyasal durumun bazı temel özelliklerini değerlendirmek gerekiyor. Haki Karer yoldaşın katledilişinin otuzuncu yıl dönümünü yaşadığımız bu süreçte, Türkiye siyasetinin yine ciddi bir kriz içinde olduğu, derin bir bunalımı yaşadığı, adeta bir kaos ya da çıkmaz içinde debelendiği gözleniyor. Deniliyor ki, cumhuriyet rejimi kriz içinde bulunuyor. Bunu biz söylemiyoruz, kendileri söylüyorlar. Bu devleti yönetenler söylüyorlar. Eskiden rejimin kriz içinde olduğunu ve bunalımı yaşadığını solcular söylerlerdi, rejim muhalifleri dile getirirlerdi. Şimdi cumhuriyet rejiminin tarihinin en derin krizi içinde bulunduğunu, genelkurmay başkanı söylüyor, cumhurbaşkanı ifade ediyor. Başbakan dile getiriyor. Yani devletin en üst yöneticileri bunu söylüyor. Onlarca yıldır sosyalistlerin, devrimcilerin, Kürt özgürlükçülerinin söylediği bu gerçeği bugün devleti yönetenler itiraf etmek zorunda kalmış bulunuyorlar. Peki, anlaşıldı cumhuriyet rejimi ağır bir kriz içinde. Bunu zaten geçen dönemde tüm sol güçler, önderliğimiz, hareketimiz hep söyledi. Bugün devleti yönetenler de itiraf ediyorlar, öyleyse bu kriz nasıl ortaya çıktı? Nereden ortaya çıktı? Krizin düzeyi nedir? Bu kriz nasıl aşılabilir? Elbette bu sorulara da doğru cevap vermeyi bilmek gerekiyor. Sadece kriz var demek yetmiyor. Türkiye'de yaşanan son siyasal krizin cumhurbaşkanlığı seçimiyle açığa çıktığı, görünen bir gerçektir. Rejim yeniden cumhurbaşkanı seçemez duruma düşmüştür. Oysa 12 Eylül 1980 askeri darbesinin de gerçekleşme gerekçesi,

meclisin Cumhurbaşkanı seçemiyor olmasıydı. 6 ay boyunca, 124 tur oylama yapılmasına rağmen cumhurbaşkanını seçilememesi 12 Eylül cuntasının askeri darbe yapmasının temel gerekçesini oluşturmuştu. 12 Eylül cuntasının temel iddiası, cumhurbaşkanı seçemeyerek krize düşen sistemi düzeltme noktasındaydı. 12 Eylül darbesiyle oluşturulan yeni sistem, artık cumhurbaşkanı seçememe gibi nedenlerle rejimin krize girmesini aşan, önleyen bir karakter taşıyacaktı. Oysa 27 yıl sonra gelinen nokta, tekrar başa dönmüştür. Bugün 11. cumhurbaşkanlığı seçiminde açıkça görülmüştür ki, Türkiye cumhuriyeti sisteminde değişen bir şey yoktur. 12 Eylül darbesi gibi rejimler değil, kim olursa olsun rejimi krizine giderecek bir sistem yaratamamaktadır. Demek ki her ne kadar cumhuriyet rejiminin krizi cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde açığa çıksa da, kriz cumhurbaşkanlığı seçiminden kaynaklanmamaktadır. Aslında kriz yapısaldır. Cumhuriyet rejiminin yapılanışında vardır. Yoksa ne 12 Eylül 1980 öncesinde açığa çıkan bir güncel durumdu, ne de şimdi 11.

**Cumhurbaşkanlığı seçimi
Gerçekleşmiyor
Taraflar uzlaşmıyor ise
Bunun temel nedeni
PKK'yi imha ve tasfiye planının
Başarısız kalmış olmasıdır.**

Cumhurbaşkanlığı seçiminde açığa çıkan güncel bir durumdur. Hayır. Kriz yapısaldır ve sürekli. Şimdi cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde, açığa çıkan ise bu yapısal krizin bir çatışma durumunu yaratmış olmasıdır. Peki, bu çatışma durumu neden yaratıldı? Bu konuda da Temmuz 2006'dan itibaren, özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etmek üzere hazırlanmış olan saldırı planının başarısız kalmış olmasını gösterebiliriz. Aslında bugün cumhurbaşkanlığı seçimi gerçekleşmiyor, taraflar uzlaşmıyor ise bunun temel nedeni, PKK'yi imha ve tasfiye planının başarısız kalmış olmasıdır. Öyle görülüyor ki, PKK'yi imha ve tasfiye planı üzerinde genelkurmay ile hükümet, Kızıllımacılar ile AKP statükocuları bir uzlaşma içindeler; Önder APO bunu, neo-ittihatçılarla statükocuların uzlaşması olarak tanımlamıştı. Her iki tarafta bu planın başarı üzerinde, kendi amaçlarını şekillendirmişler. AKP hükümetinin, T.

Erdoğan'ın hesabının, PKK'yi imha ve tasfiye planının başarısı üzerinden, cumhurbaşkanlığını ele geçirmek olduğu anlaşılıyor. Genelkurmay başkanlığının, Y. Büyükanıt'ın hesabının ise, PKK'yi imha ve tasfiye planının başarısı üzerinden, AKP hükümetini tıpkı geçmişte Ecevit hükümetine yapıldığı gibi, iktidardan uzaklaştırmanın, gerekçesi yapmak oluyor. Yani bir uzlaşma temelinde hazırlanmış olan PKK'yi imha ve tasfiye planı başarılı olsa, AKP cumhurbaşkanlığında daha fazla ısrarlı olurken, genelkurmay ise AKP'yi hükümetten, iktidardan uzaklaştırma da hatta siyaset dünyasından uzaklaştırmada, tıpkı Menderes'e, Özal'a, Erbakan'a yapılanın bir benzerini, T. Erdoğan ve arkadaşlarına yaparak onların da siyasal yaşamına son verip, cumhuriyeti irtica dedikleri bu güçten kurtarmayı hesapladığı anlaşılıyor. Çok farklı amaçlar temelinde, özgürlük hareketimize karşı bir uzlaşmanın var olduğu

**Türkiye cumhuriyeti rejiminin
Yapısal krizinin altında
Kürt olgusunu
Kürt gerçeğini inkâr zihniyeti vardır
Politikası vardır.**

ortaya çıkıyor. Şimdi PKK'yi imha ve tasfiye planı başarısız kalınca, taraflar böyle bir planın başarısı üzerine oturttukları, hesaplarını uygulamadılar. Dolayısıyla çatışma kısmı kaldı, aralarındaki çelişki kısmen derinleşti, gelişti. PKK'ye karşı yeni bir uzlaşma yaratmak üzere, yeniden bir mevzilenme ortaya çıkartmanın mücadelesine girdiler. Madem PKK'yi imha ve tasfiye başaramadılar, o zaman AKP kurmayları cumhurbaşkanlığını hak etmemiştir ve cumhurbaşkanı olamazlar denildi. Diğer yandan ise madem PKK'yi imha ve tasfiye planı başarıya gitmemiştir, o zaman AKP'yi iktidardan tamamen uzaklaştırmak, çelişki ve çatışmayı bu düzeyde derinleştirmek doğru değildir. Cumhuriyet rejiminin zararına olur denilerek, çatışma düzeyi kısmi tutulup, T. Erdoğan, Y. Büyükanıt görüşmesinde ortaya çıktığı gibi yeni bir uzlaşmanın arayışı içerisine girdiler. Demek ki, cumhuriyet rejiminin yaşadığı güncel krizin arkasında, PKK'yi imha ve tasfiye planının uygulanma düzeyi vardır. Dolayısıyla cumhuriyet rejiminin yapısal krizi de buna dayanmaktadır. Neden güncel kriz PKK'ye karşı mücadeleyle bağlıdır? Çünkü cumhuriyet

rejiminin yapısal krizi Kürt olgusu ve sorununa yaklaşımla bağlıdır. Her ne kadar başta CHP ve genelkurmay başkanlığı olmak üzere birçok çevre cumhuriyetin krizinin birinci nedeni olarak laiklik ilkesinin tehdit edilmesini, kendi deyimleriyle irticanın varlığını gösteriyor olsalar da bu gerçek değildir. Türkiye cumhuriyeti rejiminin yapısal krizinin altında Kürt olgusunu, Kürt gerçeğini inkâr zihniyeti vardır, politikası vardır. Kürdü inkâr eden ve imha etmek isteyen anlayış ve politika vardır. Çünkü bu toplumsal realiteyle uyumsuzdur. Anti-bilimsel tekçi, despotik bir yaklaşımdır. Bununla ilgili olarak, din gerçeğini inkâr eden mevcut laiklik anlayışının da cumhuriyetin yapısal krizinin önemli bir nedeni olmaktadır. Nitekim bu biçimde Türkiye cumhuriyeti rejimi toplumu düşman ilan etmektedir. Başta Kürtler olmak üzere, Türk olmayan bütün milliyetleri ve kültürleri düşman ilan ederken aynı zamanda dini kesimleri de düşman saymaktadır. Dolayısıyla geriye fazla bir toplumsal güç kalmamaktadır. Cumhuriyet, toplumu kendine düşman sayan ve onunla savaşmayı öngören bir rejim olmaktadır. Böyle bir rejimin istikrar bulamayacağı sürekli kriz yaşayacağı açıktır. Bunun da altında demek ki, inkârcı zihniyet vardır, mantık vardır. Din gerçeğini inkâr eden zihniyet ile Kürt ve diğer kültürler gerçeğini inkâr eden zihniyet vardır. Burada çok kaba materyalist bir laiklik anlayışıyla, şoven-ırkçı bir milliyetçilik anlayışı söz konusudur. Dolayısıyla, cumhuriyetin felsefik-ideolojik yapısı, Türkiye toplumu gerçeğine terstir. Onunla çelişki ve çatışma halindedir. Dolayısıyla da sürekli savaş halini ifade etmektedir. Kriz içinde yaşamayı ve savaş halinde toplum üzerinde baskı ve savaşla yönetim olgusunu icra etmeyi içermektedir. Peki, cumhuriyet rejimi yaşadığı bu yapısal krizleri hangi yöntemlerle aşmaktadır? Bazıları iddia ediyorlar ki, anayasa mahkemesi verdiği kararla Türkiye'nin önünü açtı. İşte onun ardından TBMM'si yeniden bir erken seçime karar verdi. Gerçekten bu böyle midir? Hayır. Böyle olmadığı çok nettir. Evet, anayasa mahkemesi bir karar verdi. TBMM de 22 Temmuz'da erken seçim kararı aldı ama anayasa mahkemesine söz konusu kararı kim verdirtti? TBMM şimdiye kadar neden böyle bir erken seçim kararı almadı da şimdi aldı? Bütün bunların 27 Nisan akşamı genelkurmay başkanlığının verdiği muhtıraya dayandığı, inkâr edilemez bir gerçektir. Genelkurmay muhtırasının da cumhurbaşkanlığı seçimine dayandığı ortadadır. Demek ki, anayasa

mahkemesi gibi, meclis gibi sivil kurumların göstermelik kararları esas olarak, genelkurmay başkanlığının muhtıralarıyla gerçekleşiyor. Rejimi krizden çıkartmanın yolu, ordunun muhtırası oluyor. Yoksa ne anayasa mahkemesinin kararı, ne de TBMM'nin yeni bir seçime karar vermiş olması değildir. Dolayısıyla, yapısal bir krize sebep olan cumhuriyet rejimi, aslında krizden kurtulamıyor ama krizi hafifletme ve geçiştirme yöntemi olarak, askeri darbeleri ya da muhtıraları uyguluyor. Geçmişte ordunun yönetime açık el koyması biçiminde olurdu bunlar, şimdi 12 Eylül sistemi altında artık buna gerek olmuyor. Onun yerine askeri muhtıralar, tehditler yetiyor. Bazıları buna post-modern darbe diyorlar. Bu bakımdan rejimin krizden çıkış yöntemi olarak gördüğü seçim ya da herhangi bir sivil uygulama değil, tersine askeri darbe ya da muhtıradır. Bu konuda bazı çevreler son dönemlerde yapılan cumhuriyet mitinglerini çözüm yöntemi olarak gösteriyorlar. Oysa o mitingler de ordu dışında değildir. Dikkat edilirse hiçbir parti ya da ciddi bir kuruluş arkasında yoktur. Bazı dernek-

**Sözde cumhuriyeti temsil eden
Sivil kurumlar
Askeri gerçekliği örtecek
Asma yaprağı gücünde bile
Değillerdir.**

ler sözde bu büyük mitingleri organize ediyorlar ve şu açıkça biliniyor ki, bu derneklerin hepsinin arkasında Türk ordusunun özel kuvvetler komutanlığı vardır. Bu komutanlığın halkla ilişkiler bölümü ya da bu komutanlıktan emekli edilmiş subay ve generaller o kuvayı milliyeci derneklerin, Atatürkçü derneklerinin vb adına sivil toplum kuruluşu denen derneklerin örgütleyicileridirler. Dolayısıyla söz konusu mitinglerin hepsi aslında ordunun geliştirdiği, arkasında askeri gücün bulunduğu mitinglerdir. Genelkurmay başkanlığının verdiği muhtıranın bir yüzü de, söz konusu mitingler olmaktadır. Bütün bunlar neyi gösteriyor? Çok açık ki, karşımızda sivil-demokratik bir cumhuriyet değil, kaskatı bir askeri yapılanma ve rejim vardır. Buna cumhuriyet demek bile mümkün değildir. Katı bir tekçi askeri despotizm mevcuttur. Dolayısıyla aslında cumhurbaşkanlığından başlamak üzere meclis, hükümet ve diğer bütün sivil

kurumlar askeri yapılanmanın üzerine geçirilmiş kılıf olmaktadır. Esas olarak devlet, ordu ve onun etrafında örgütlenen kurumlaşmalardır.

Bütün karar gücünü genelkurmay başkanlığı ele geçirmiştir. Öyle ki, cumhurbaşkanlığı seçiminde bile, ne bırakıyor ki meclis seçsin, ne de halkın seçimine bırakıyor. İlla kendisi atayacak ve kendi dediği olacak. Kendi dediğine, planına biraz ters bir gelişme olunca işte son dönemde görüldüğü gibi hemen muhtıra veriyor ve askeri müdahalede bulunuyor. Böylece kendi planına ters bir gelişmenin önünü almaya çalışıyor. Kısaca bütün bu gelişmelerle bir kere daha Türkiye cumhuriyeti devletinin gerçek niteliği, apaçık ortaya çıkmış bulunuyor. Kaskatı bir askeri yapılanma vardır. Karar ve yetki genelkurmay başkanlığının elindedir. Her ne kadar cumhuriyet dense de, bazılarının ifade ettiği gibi bu cumhuriyet askeri vesayet altındaki cumhuriyet bile değildir. Gerçekte ise bir askeri diktatörlük mevcuttur. Ancak bu yapılanma çeşitli sivil kurumlarla kendini örtmekte, maskeleymektedir. Genelkurmay başkanlığının politik karar düzeyi, cumhurbaşkanlığı ve MGK eliyle bu sivil kurumlara aktarılmaktadır. Bunun ardından sözde sivil kurumlar politikayı belirliyormuş gibi karar süreçleri işletilmektedir. Oysaki başta cumhurbaşkanlığı ve MGK olmak üzere, hiçbir sivil kurumun karar verme gücü ve yetkisi yoktur. Onların sadece genelkurmay başkanlığının belirlediği politikaları ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel alanda uygulama görev ve sorumlulukları vardır. Gerçekte Türkiye cumhuriyeti devleti denen olgu böyle bir yapıdadır. Sözde cumhuriyeti temsil eden sivil kurumlar, askeri gerçekliği örtecek asma yaprağı gücünde bile değillerdir. Bu durum cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde çok net bir biçimde açığa çıkmıştır. Meclisin ne kadar karar gücü olduğu, partilerin ne kadar işlevselliğe sahip bulunduğu, çeşitli sözde sivil dernek ya da devlet kurumlarının ne kadar sivil iradeyi temsil ettiği netçe görülmüştür. Bütün bunların hepsinin genelkurmayca yönlendirildikleri açıktır. Nitekim genelkurmay başkanlığının son dönemlerdeki politik aktiviteleri, tümüyle bu politik yönlendirmeyi sağlamak amaçlı olmuş ve bunu da gerçekleştirmiştir. Demek ki, Türkiye devletinin gerçek karar ve yönetim gücü, ordudur ve onun genelkurmayıdır. Özellikle cumhuriyetin yapısal krizini ifade eden temel hususlarda bu tartışmasız böyledir. Dolayısıyla Kürt sorunu karşısında, Türkiye devletinin tutumunu genelkurmay başkan-

lığı belirlemektedir. Nitekim AKP hükümetinin ve başbakanın kendilerine göre politika oluşturma amaçlı, 2005 ve 2006 yılındaki bazı girişimleri askeri güçler ve genelkurmay başkanlığı tarafından derhal durdurulmuştur. Şimdi cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinden geliştirilen mücadele de aslında, AKP'yi daha fazla ordu yönetiminin denetimine alma girişimidir. Bu bakımdan seçimler, aslında, ciddi bir politika değişikliğine Türkiye'de yol açmayacaktır. Biz elbette onu da gözetiyoruz. Mümkün olduğu kadar seçim süreçlerini hatta imkân olursa meclisi bir mücadele alanı olarak değerlendirmeye çalışacağız ama burasının hiçbir zaman stratejik nitelikte olmadığı, politik karar

tikasıyla daha fazla bütünleştirmektir. AKP'yi daha çok politika değiştirir, dolayısıyla orduyla mevcut cumhuriyet politikalarıyla daha fazla uzlaşır hale getirme çabasıdır. Nitekim baskı uygulayan güç olarak, genelkurmay başkanlığı bu mesajı açıkça vermiş ve AKP yönetimi de mesajı alarak buna uygun davranmıştır. Y. Büyükanıt- T. Erdoğan görüşmesi böyle bir mesajlaşma ardından gerçekleşmiştir. Bu güçlerin birbirlerini biraz sarsarak, yeni bir uzlaşma yaratma arayışı olmaktadır. Böyle bir uzlaşmanın PKK'ye karşı, Kürtlere ve Kürt özgürlük hareketine karşı yeni bir ittifak arayışı olduğu, yeni bir imha ve tasfiye planı hazırlama girişimi olduğu kuşku ve tartışma götürmez bir

süreçlerinde belirleyici yanının bulunmadığı açıktır. Dolayısıyla seçim gerçeğine stratejik bir anlam yüklemeyeceğiz. Zaten devletin kendisi de mevcut seçim sürecini gündemleştirirken, sivil yönetim yapılanışında çok fazla değişiklik öngörmemektedir. Seçimlere mevcut yasalarla gidilmektedir. Meclis aritmetiğinde yönetimi değiştirecek düzeyde bir değişimin olmayacağı herkesçe kabul edilmektedir. Biraz AKP belki geriletebilir, başka bir partiyle koalisyon yapma durumuna düşürülebilir. Öyle de olsa yine birinci parti, hükümeti elde tutan güç AKP olacaktır. Dolayısıyla şimdi cumhurbaşkanını AKP seçemedi diye, Türkiye'yi yeni bir erken seçime götürmek aslında cumhurbaşkanını seçecek bir meclisi ortaya çıkartmayacaktır. O zaman böyle bir seçim sürecinin dayatılmasındaki temel amaç nedir? Demek ki bu amaç, AKP'yi mecliste zayıflatmak ya da AKP'nin dışında yeni bir parti mecliste birinci parti haline getirmekten çok, AKP üzerinde baskı uygulayarak onu Kürt özgürlük hareketine karşı, devlet poli-

gerçektir. Kısaca genelkurmayın yönlendirmesi altında yeni bir uzlaşma ittifakı devlet yönetimi içinde sağlanmaya çalışılmaktadır. Tıpkı 2005 Ağustos'unda olduğu gibi. Şimdi de yeni bir topyekûn savaş planı, imha ve tasfiye planı hazırlanmaya çalışılmaktadır. Seçim süreciyle aslında bu gerçek örtülmek, gizlenmek istemektedir. Gerçekte ise yapılan gizliden gizliye yeni bir hükümet-genelkurmay uzlaşması ve ona dayalı PKK'yi imha ve tasfiye planı olmaktadır. Nitekim bu konuda hepsi birleşiyorlar. En son bağımsız adayların konusunda da mecliste birlik halinde DTP'ye karşı tüm partiler ortak tutum belirlediler. Kendileri açıkça şöyle söylüyorlar; "hiçbir konuda birleşemeyen meclis, DTP'ye karşı birleşti" diyorlar. Demek ki bütün partiler, DTP'ye karşı birlik oluyorlar. Bu birliği yaratan genelkurmay mesajlarıdır, politikalarıdır. Genelkurmayın, Kürtlere karşı politikası da nettir. "Ne mutlu Türküm" demeyen herkes, genelkurmay muhtırasıyla düşman ilan edilmiştir. Bunun anlamı Kürtler, Türkiye

cumhuriyetinin düşmanı olmaktadır. Düşmana karşı savaşmakta, Y. Büyükanıt'la, İ. Başbuğ'un sık sık söyledikleri gibi esastır. Tek bir nefer kalmayınca kadar, bu savaşı sürdüreceklerini söylemektedirler. Güya dağda tek bir nefer kalmayacakmış gibi ima ediyorlar ama esas olarak Kürt'ü düşman ilan etmiş durumdadır. Dolayısıyla bir tek Kürt neferi kalmayınca kadar, imha saldırılarını sürdüreceklerdir. TC devletinin, Kürtlere ve Kürt özgürlük mücadelesine karşı tutumu budur. Bu netleşmiş, kesinleşmiş bir tutum olmaktadır. Kuşkusuz toplum içinde farklı düşünenler, bu politikaları doğru bulmayanlar vardır ama devleti ve toplumu yöneten, yönetimi elde tutan güç genelkurmay başkanlığıdır ve mevcut genelkurmay başkanlığının görüşünün bu olduğu da sabittir. Bunu gizleme zahmetine bile katlanmamaktadırlar. Hem Y. Büyükanıt, hem de İ. Başbuğ her fırsatta,

açıkça Kürt düşmanı olduklarını, Kürt inkârı ve imhası politikasını sonuna kadar sürdüreceklerini ifade etmektedirler. Dolayısıyla beşinci ateşkes sürecine karşı, Türkiye devletinin tutumu böylece netlik ve kesinlik kazanıyor. Bazı çevreler buna karşı olsalar da hatta ordu içinde bile buna karşı güçler bulunsa da, AKP bile bazı farklı

arayışları geçmişte sürdürmüş olsa da, kendi politikalarını yürütmeye, genelkurmay karşısında hiçbir şeye güç getirememektedir. Dolayısıyla o tür yaklaşımların hepsi genelkurmay politikalarının hayat bulması için birer aldatma, birer oyun olmaktadır. Şu netçe ortaya çıkıyor ki, mevcut genelkurmayın bu inkârcı ve imhacı zihniyeti darbelenmedikçe, bu zihniyetten kaynaklanan politikalar yenilgiye uğratılmadıkça, Kürt sorununun demokratik çözümü, Türkiye'nin demokratikleşmesi, cumhuriyetin bir demokratik cumhuriyet haline gelmesi, askeri vesayetin ortadan kalkması gerçekleşmeyecektir. Ancak güçlü bir özgürlük ve demokrasi mücadelesiyle, genelkurmayın bu kaba materyalist, inkârcı ve ırkçı-şoven-milliyetçi zihniyeti kırılıp, politikaları yenilgiye uğratıldıkça Türkiye'nin demokratikleşmesinin ve Kürt sorununun demokratik çözümünün önü açılabilir. Böyle bir süreç geliş-

bilir. Bunun dışında artık barışçıl demokratik çözümün gerçekleşmesi için herhangi bir fırsat, imkân kalmamıştır.

18 Mayıs'tan itibaren, özgürlük hareketi ve halk olarak yeni bir mücadele sürecine girmekte olduğumuz, tartışma götürmez bir gerçektir. Hemen belirtelim ki, 15 yıldır Kürt sorununun barışçıl-demokratik çözümü için Önder APO, elden ne geliyorsa onu yapmıştır. Her türlü zorluğa ve uluslar arası komploya rağmen, yine İmrâlı imha ve işkence sistemine rağmen barışçıl ve demokratik çözümde ısrarlı olmuştur. Hareketimiz ve halkımızda Önder APO'nun bu çabalarını, eksiksiz desteklemiştir. Ancak geline nokta çok açıkça görülüyor ki, sadece bizim istememizle, Kürt tarafının istemiyle barış ve demokratik çözüm olmuyor. Bunun gerçekleşmesi için iki taraflı irade ve yaklaşım gerekiyor. Oysa kısmen ifade ettiğimiz

gibi, TC yönetimi bizim bu çabalarımızı hep bir zayıflık, zafiyet biraz daha bastırılırsa teslimiyete ve imhaya açık bir tutum olarak değerlendirmekte, dolayısıyla halk olarak Kürtleri imha etme çabalarında vazgeçmemektedir. Önder APO'nun ifade ettiği gibi, Türkiye yönetimi altında Kürdistan'da, "askeri işgal vardır, siyasal sömürgecilik

**Türkiye yönetimi altında
Kürdistan'da
"askeri işgal vardır
siyasal sömürgecilik mevcuttur
ekonomik olarak yağma, talan
sömürü, aç bırakma vardır
Kültürel olarak ise soykırım
sürmektedir."**

mevcuttur, ekonomik olarak yağma, talan, sömürü, aç bırakma vardır. Kültürel olarak ise soykırım sürmektedir." Bu kadar kapsamlı bir imha saldırısını, TC yönetimi halkımız üzerinde uygulamaktadır. Bunun sonucunda Önder APO, 18 Mayıs'tan itibaren artık aktif politik girişimlerde bulunmayacağını, dolayısıyla Kürt özgürlük hareketini ve halkı kendi kaderi hakkında karar almak üzere serbest bıraktığını ilan etmiştir. Zaten 1 Ekim 2006 tarihli beşinci ateşkes çağrısı yapılırken de bu ateşkesin artık tek taraflı ateşkeslerin sonuncusu olduğu, başarılı olursa demokratik çözümün gerçekleşeceği, başarılı olmazsa artık Mart 93 ateşkesiyle başlatılan sürecin sona ereceği ilan edilmişti. Şimdi de geline nokta da, ateşkesin stratejik başarı kazanmadığı, Türkiye yönetiminin tek yanlı ateşkesteki yararlanarak Kürt sorununun barışçıl-demokratik çözümünü gerçekleştirmek yerine, Önderliğimizi, hareketimizi ve

halkımızı imha etmek için saldırılarını her alanda kat kat arttırdığı yaşanarak görülen, net anlaşılan bir gerçek olmuştur. Artık Önder APO, barış ve demokratik çözüm çizgisinde dururken, politika belirlemede aktif olmadığını, Kürt halkının ve özgürlük hareketinin kendi kararını kendisi vermesi gerektiğini belirtmiştir. 18 Mayıs'tan itibaren geçerli süreç böyle bir süreç olmaktadır. Önder APO, barışçıl demokratik çözüm çizgisinde durmaktadır. Eğer taraflar başvurur yardım talep ederlerse, barışçıl ve demokratik çözüm çizgisinde arabuluculuk görevini yapmaya hazır bir konumda olacağını ifade etmiştir. Onun dışında özgürlük ve demokrasi mücadelesini yürütmenin artık hareketimizin ve halkımızın kararı temelinde olacağını ortaya koymuştur. Bu noktada hareketimize day-

savunma süreci ya da tek yanlı ateşkes dayalı barışçıl demokratik çözüm süreci sona erecektir. Elbette meşru savunma çizgisinde, demokratik konfederalizmi örgütlemek ve inşa etmek üzere hareket ve halk olarak, aktif savunma direnişi içerisine gireceğiz. Artık tek yanlı ateşkes süreçleri sona erecektir. Olursa çift taraflı ateşkes ve bu temelde barış arayışları gündeme gelebilecektir. Zaten dikkat edilirse, beşinci ateşkes süreci pratikte Türk ordusunun yaklaşımları nedeniyle bir ateşkes gerçekte olmamıştır. Her ne kadar gerilla ateşkes sıkı sıkıya bağlı kalmış olsa da, Türk ordusu ağır kış koşullarına rağmen askeri operasyonlarını iki kat, üç kat arttırarak sürdürmüştür. Daha önceki süreçten çok daha yoğun bir çatışma dönemi bu ateşkes sürecinde yaşanmıştır. Giderek 2007

atılan da imha, halkımıza dayatılan inkâr ve yok sayma olduğuna göre var olmak için direnmekten başka çare yoktur. Nasıl ki otuz yıl önce Haki Karer yoldaşın katliamına karşı direnme kararı verilebilmiş ve bu karar otuz yılda bu büyük tarihsel gelişmelere yol açmışsa, şimdi de bu tarihsel olayın otuzuncu yıl dönümünde, yine hareketimize ve halkımıza dayatılan topyekûn imha saldırısına karşı hareketimizin ve halkımızın kararı şüphesiz direnme olacaktır. Bu bakımdan genelkurmayın netçe ortaya koyduğu ve erken seçimle birlikte yeni bir imha konseptini hazırlamaya çalıştıkları bu süreçte hareket ve halk olarak bizim de kendimizi savunmak üzere, aktif mücadele konumuna geçeceğimiz kesindir. Artık Mart 93'den bu yana, var olan pasif

baharıyla birlikte ise tümüyle bir savaş durumu Kürdistan'da hâkim hale gelmiştir. Önder APO'nun çağrularına uyma temelinde, gerilla kendisini 18 Mayıs'a kadar tek yanlı ateşkes konumunda tutsa da, Türk ordusunun Botan'da, Zagros'da, Amed'de, Erzurum'da, Dersim'de, Amanos'da, Serhat'ta Kürdistan'ın dört bir yanında yürüttüğü operasyonlar, güney Kürdistan'a yönelik tehditleri, İran ordusuyla birlikte geliştirdikleri ortak saldırılar aslında pratikte ateşkes diye bir şey bırakmamıştır. Tam bir savaş konumunu hâkim kılmıştır. Yeni bir çift taraflı ateşkes süreci gelişmedikçe, mevcut durumun artık ateşkes sayılamayacağı açıktır. Besbelli ki bu yeni süreç aktif savunma ve direnme süreci olacaktır. Türk genelkurmayının topyekûn

imha saldırılarına karşı, hareketimiz ve halkımızla özgür ve demokratik yaşamını geliştirebilmek için aktif savunma direnişi içinde olacaktır. Şunu herkes çok iyi bilmeli ki, Kürdistan'da ya Önder APO'nun yürüttüğü barışçıl demokratik çözüm süreci işleyecek ve Kürt sorunu bu temelde çözüme kavuşacak ya da meşru savunma çizgisinde aktif savunma savaşı gelişecek ve Kürt demokrasisi böyle bir savaş içerisinde örgütlenip yürütülecektir. Bunun dışında üçüncü bir yol kesinlikle olmayacaktır. Önder APO'suz ve PKK'siz bir Kürt sorununun demokratik çözümü asla gerçekleşmeyecektir. Olacaksa eğer bir barışçıl demokratik çözüm bu sadece ve sadece Önder APO'yla gerçekleşecektir. Halkımız ve hareketimiz barışın elçisinin İmralı'da olduğunu, Türk-Kürt birliğine dayalı bir demokratik çözümün ancak Önder APO tarafından gerçekleştirilebileceğini ilan etmiştir. Hareketimiz bu konuda çok somut bir deklarasyon yayınlamıştır. Biz hiçbir zaman barışçıl demokratik bir çözümü yadsımadık.

edilirse Türkiye toplumu bu savaşın yükünü daha fazla çekememekte, savaşa karşı olanlar her geçen gün artmaktadır. Buna karşılık Kürt toplumu özgürlük ve demokrasi için aktif savunma direnişini geliştirmekten başka çaresinin kalmadığını görmektedir. Diğer yandan Türkiye ekonomisi ve ordusu, daha fazla uzun süreli savaşa dayanma gücüne sahip olmazken, Kürt halkının özgürlük güçleri, gerillası ve demokratik kurumlaşması direniş mücadelesini yıllarca sürdürecektir bir güce ve potansiyele sahiptir. Türk inkarcı ve imhacı sisteminin dayandığı Ortadoğu statükosu, Irak'ta parçalanmıştır ve bir kere daha eskiye döndürmek mümkün değildir. Bu nedenle Türkiye yönetimi, İran ve Suriye'yle ne kadar ittifak yapmaya çalışırsa çalışsın aynı ittifakı Irak ve Güney Kürdistan federe yönetimiyle sağlayamayacaktır. Buna karşılık en azından geçmişteki gibi bir iç çatışma durumu, Kürtler arasında olmayacağı gibi özgürlük hareketimiz Kürdistan'ın tüm parçalarını harekete geçirecek güce ve etkinliğe ulaşmış durumdadır.

Biz elli yılda sürse, yüz yılda sürse, iki yüzyıl da sürse meşru savunma savaşında ısrarlı olacağız. Önder APO'nun ve özgürlük çizgisinin militanları olarak, askerleri olarak direniş mücadelesini geliştireceğiz. Biz bunun tarafıyız. Önder APO'da barış ve demokratik çözümün tarafıdır. Önder APO'suz ve PKK'siz Kürt sorununun çözülebileceğini sananlar büyük yanlışlıklar içindedirler. Böyle bir çözüm için akli başında hiçbir Kürt bulunmayacaktır. Ya Önder APO'nun barışçıl demokratik çözüm çizgisi işleyecek ya da yüzlerce yılda sürse örgütlü halk olarak biz aktif savunma direnişinde kesin kararlı olacağız. Çok açık ki özgürlük hareketi ve Kürt halkı olarak, böyle bir direniş sürdürme gücümüz ve imkânımız vardır. Aslında Türkiye devletinin Kürtlere karşı imha savaşını yürütme gücü kalmamıştır. Dikkat

Türkiye'nin AB'ye giriş serüveni iyice çıkmaz içine düşmüş görünüyor. AB, AKP'ye destek verirken ordunun yaklaşımlarından rahatsızlık duyuyor. Türkiye'yi tek yanlı ve var olandan ileri düzeyde desteklemesi mümkün değildir. Geleneksel politikayı AB sürdürmektedir. Bu bakımdan Türkiye yönetimi için ne tür imkânlar varsa, aynı düzey Kürtler açısından da mevcuttur. Şu çok iyi biliniyor ki, Türkiye yönetimi 1990'lı yıllarda PKK'ye karşı savaşımı ABD ve Güneyli güçlerin desteğine dayanarak yürütebildi. Eğer ABD ile KDP ve YNK desteği olmasaydı, Türkiye yönetiminin bu kadar uzun vadeli savaş sürdürmesi asla mümkün olmazdı. Şimdi ne ABD'den, ne de KDP ve YNK'den geçmişteki gibi destek alması Türkiye yönetiminin mümkün değildir. Nitekim alamamakta, stratejik olarak çelişki ve karşıtlık düzeyi gittikçe daha fazla

gelişmektedir. Daha da ötesi şimdi ki genelkurmay başkanı Y. Büyükanıt, 90'lı yıllarda ABD'yle, KDP ve YNK'den destek alma, PKK'ye karşı onlarla işbirliği yapma politikasını yanlış bulmaktadır. Derler ya; kedi ulaşamadığı ciğere murdar dermiş, Y. Büyükanıt'ın tutumu da ona benzemektedir. Daha fazlasını sağlamak için yani KDP ve ABD'yle daha çok işbirliği yapmak için yanıp tutuşmasına rağmen, bunu elde edemeyince bu sefer işbirliği politikası yanlış demektir. Ne kadar karışık ve çelişki içinde olduğunu ancak bu durum gösterir. Eğer fırsat, imkân ve ortam bulsa ABD'yle ve KDP'yle, YNK'yle daha fazla işbirliği yapmaya çalışacaktır. Ancak mevcut uluslar arası ve bölgesel koşullarda, Türkiye yönetiminin kürt inkârı ve imhası politikasına geçmişteki gibi destek bulması ABD'yi, AB'yi, bölge devletlerini, daha çok da KDP ve YNK gibi güçleri eski düzeyde katması artık imkânsızdır. Her ne kadar ABD'nin bölgede, Türkiye'ye ihtiyaç duyma gibi bir durumu varsa da en az aynı düzeyde Kürtlere de ihtiyaç duyma durumu vardır. Dolayısıyla bölgede ve uluslar arası alanda, Kürtlerin de politika yapmasının önü açılmıştır. Dolayısıyla inkâr ve imha da ısrarlı olan ve genelkurmay etrafında toparlanan kliğin uzun vadeli savaş yürütme gücü ve imkânı yoktur. Her ne kadar İ. Başbuğ her fırsatta, mezardan geçenin ıslık çalması gibi tek nefes kalmayınca kadar savaşı sürdüreceğiz dese de, aslında bu onun ne kadar korku içinde olduğunu göstermektedir. Nitekim K. Evren başta olmak üzere çok sayıda emekli subayın, savaşla sonuç alınamayacağını ifade eden görüşleri kamuoyuna yansımıştır. Ordunun savaş gücü eskiye göre çok çok düşmüştür. Teknik donanımla bu zayıflık azaltılmaya çalışılmaktadır. Bununda uzun vadeli bir savaşı sürdürmeye yetmeyeceği açıktır. Çok net görülüyor ki, hareketimizin ve halkımızın özgürlük ve demokrasi için aktif savunma direnişini sürdürme potansiyeli ve imkânları Türkiye'ye göre çok daha güçlüdür. İçte ve dışta zayıf olan, daralan derin krizler yaşayan Türkiye devletinin kendisidir. İyice daraltılmış ve zayıflatılmıştır. Aslında bu Kızıllemacı ya da neo-ittihatçı denen klik, iyice daraltılmış, sıkıştırılmıştır. Aşılması imkân dâhilindeydi. Şimdi bu sıkışıklık bir yandan Y. Büyükanıt ve İ. Başbuğ gibi gerçekten de M. Kemal'den çok Enver Paşaya benzeyen kişiliklerin genelkurmayla getirilmesiyle, yine AKP ve benzer diğer güçlerin rantçı nitelikleri gereği savaş payandası yapılmasıyla, bu kliğin ömrü uzatılmaya

çalışılmaktadır. Öyle anlaşılıyor ki, nasıl ki Enver Paşa serüveni yaklaşımlarıyla koskoca Osmanlı imparatorluğunu çöküşe götürdüyse, benzer bir biçimde Y. Büyükanıt ve İ. Başbuğ ikilisi de benzer yaklaşımlarıyla, Türkiye cumhuriyetini daha fazla rejim krizine, bunalıma götürecektir. Eğer akli başında Türkiye gerçeğini gören ve demokratik yaklaşımı esas alan liderlikler gelişmez ve iradesini ortaya koymazsa belki de bunlar da benzer serüveni yaklaşımlarıyla, Türkiye cumhuriyeti devletini krizler içerisinde çözümlü ve çöküşe götürecektir. Nitekim bu denli kaba materyalist inkarcı ve milliyetçi yaklaşımın, Sovyetlerde bile yaşamadığı, çözümlü gittiği açıktır. Sovyetler gibi güçlü devlet bile bu zihniyetle ayakta kalamadığına göre bu kadar daraltılmış askeri mantık içine hapsedilmiş bir yaklaşım ile Türkiye'nin ilerlemesi, kendini demokratikleştirmesi mümkün değildir. Eğer daha fazla genelkurmay bu dar, baskıcı, despotik yaklaşımında ısrar ederse, gidiş Türkiye'deki sistemin çöküşü farklı patlamaların ortaya çıkışı olacaktır.

Çok açıkça görülüyor ki, düşman inkar ve imha da karardır. Kolay kolay bu yoldan kendi rızasıyla vazgeçmeyeceğe benzemektedir. Dolayısıyla aynı kararlılık hatta daha fazla kararlılık ve ısrar özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek için bizde olmak durumundadır. Bizde özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmede, aktif savunma direnişini ilerletme de, hareket ve halk olarak çok kararlı ve ısrarlıyız. Esas zor olan, pasif savunma konumunda olmaktır. Gerilla için, halk için zorluklar tek yanlı ateşkesi sürdürebilmektir. Biz on beş yıldır o zorlu süreçlerden başarıyla geçip bugüne geldik. En zoru büyük bedeller ödemiş olsak da, başarıp bugüne ulaştık. Gerilla büyük tecrübe edindi, dersler çıkardı. Tek yanlı ateşkesi yıllarca sürdürme gücünü gösterdi. Şimdi bu kadar zorlu süreçleri başarıyla yürütebilen, onun deney ve tecrübesini edinmiş olan bir gerillanın yine bu temelde halkın aktif savunma direnişini geliştirmesi, elbette daha çok mümkündür. Aslında geçmişten daha zor olmayacaktır. Zor süreçler aşılmıştır. Özgürlük için, demokrasi için, demokratik komünalizmi örgütlemek için, Kürt halkının özgür, demokratik komünal yaşamını konfederalizm çizgisinde geliştirebilmek için, aktif direnişi yürütme gücü ve imkanı vardır.

Önder APO'nun yürüttüğü barış ve demokratik çözüm çizgisi muhatapları tarafından olumlu karşılanmaz ve pratikleştirilmezse, hareket ve halk olarak bizim de geliştireceğimiz aktif savunma savaşı içerisinde, Kürt demokratik konfederalizmini örgütlemek, Kürt halkının direniş içerisinde özgür, bağımsız, demokratik yaşamını örgütleyip sürdürmektir. Bu da hareketimizin ve halkımızın çözüm alternatifidir. Demek ki, Kürt tarafı Kürt halkı, hareketimiz alternatifsiz değildir. Çözumsuz değildir. Barış ve demokratik çözüm elbette tercihimizdir. Önderliğimizin istemi ve büyük çabayla gerçekleştirmek istediği husustu. Doğru bulduğumuz ve inandığımız için onda ısrar ettik. Fakat eğer bu karşılanmıyorsa, karşı taraf çözüme gelmiyorsa o zaman kendi özgür demokratik örgütlülüğünü geliştirip, iradesini ortaya çıkartarak Kürt halkı kendi çözüm alternatifini gerçekleştirebilir. Bunu sağlama sürecine giriyoruz. Elbette mücadele etmek, dinamizm getirdiği gibi bedel de ister. Biz bu bedeli geçmişte verdiğimiz gibi şimdi de özgürlük için, demokrasi için, eşitlik için, halkların kardeşliği ve birliği için, insanlık için geçmişte ödedik. Binlerce, on binlerce kahraman şehit verdik. Şimdi de bu mücadelenin istediği bedeli ödemeye hazırız. Yeter ki, insanlığın özgür, eşit demokratik yürüyüşü gerçekleşsin. Kürt halkının özgür ve demokratik geleceği garanti altına alınsın. Bunu sürdürme de elbette temel güç kaynağımız her zaman olduğu gibi yine şehitlerimizdir. Böyle bir mücadeleyi yürütmede başarı çizgisini şehitler gerçeği vermektedir. Kahraman şehitlerimizin direnme ruhu, fedai çizgisi önderliğe ve halka bağlılık düzeyi görevlerimizi başarmada temel kaynağımızdır. Geçmişte olduğu gibi bundan sonra da halk olarak, gerilla olarak görevlerimizi bu çizgide başarıyla yürüteceğiz. Gerillayı ve halk serhildanını etkili bir biçimde ve birlikte geliştirerek, aktif savunma direnişi içerisinde Kürt demokrasisini örgütlemeyi sürdüreceğiz. Dolayısıyla da Kürt sorununun çözümünü geliştireceğiz. Bu çizginin başarı getireceği, zafer getireceği otuz yıllık direniş içerisinde ortaya çıkmış olan özgürlük ve demokrasi birikimlerini kat kat ilerleterek, hem Kürt halkı, hem de bölge halkları için özgür ve kardeşçe yaşam sürecini ilerleteceği ortadadır.

Elbette yeni süreç aktif savunma direnişinin kendine has özellikleri olacaktır. Özellikle gerilla cephesinde bu gerçekleri görmek büyük önem arz etmektedir. Düşmanın inkar ve imhadaki bu ısrarının getirdiği yeni taktikler, tarz dikkatle incelenip çözülmek, ona karşı tedbirler geliştirmek durumundadır. Yine aktif savunma duruşu elbette ki hareket tarzında, örgütlenmede, eylem çizgisinde her bakımdan yenilikler istemektedir. Bu bakımdan tüm arkadaşlarımızın, gerilla komutanlıklarının, birliklerinin yeni sürecin özellikleri üzerinde yoğunlaşması, tartışması taktik ve tarz bakımından gerçekleştirmemiz gereken yenilikleri bularak pratiğe geçirmesi gereklidir. Bir yandan düşmanın ortaya çıkardığı yenilikleri çözüp onları boşa çıkartacak tedbirler geliştirirken, diğer yandan yeni mücadele sürecinin özelliklerine uygun bir üstlenme tarzı, hareket tarzı, vuruş tarzı geliştirmek görevlerimizi başarmak için esas olmalıdır. Bu da her alandaki komuta ve savaşçı gücünün kendi görevidir. Tüm yoldaşların yüksek bir sorumluluk duygusuyla bu görevlerine sahip çıkacakları, yaratıcı bir yaklaşımla mücadeleyi başarıyla yürütecek tarz ve taktiği yakalayacaklarına dair inancımız güçlüdür. Yeter ki, yoğunlaşalım, sorumlu davranalım. Görev ve sorumluluklarımıza sahip çikalım. Yeter ki önderlik çizisini, şehitler çizgisini iyi kavrayalım. Onların güçlü takipçileri olmayı bilelim. Böyle yapan herkes her yerde kesinlikle başarı kazanır. Zorlukları yener. Engelleri aşar. El attığı tüm görevleri başarıyla yürütür. Otuz yıllık mücadele pratiğimizin kanıtladığı gerçeklik budur. Bu gerçek bundan sonra da mücadelemizi başarıyla geliştirmede, bizim temel güç kaynağımızdır. Bu bakımdan da zorluklar geçmişte kalmıştır. Zor görevleri başaranlar kahraman şehitlerimiz olmuştur. Onların yarattığı büyük birikim, yine sağladıkları tecrübe bizim yeni süreç görevlerini başarıyla yürütmemiz konusunda en temel dayanaklarımızdır. Onlara dayanmayı bildikçe başaracağımız kesindir. Şehitler çizgisini özümseyen ve pratiğe aktaran herkes her yerde kesinlikle başarılı olacaktır. Bu temelde diyoruz Haki Karer yoldaşın ve tüm kahraman şehitlerimin anıları ölümsüzdür.

Kürtler Açısından Sosyalizm Bir Zorunluluk Olduğu Kadar Sosyalizmi Savunmamak da Büyük Bir Gaflettir

1 Mayıs, dünyanın her tarafında işçiler, emekçiler ve sosyalist dünya özlemine dilendirenler ve bu özlemlerle yaşayanlar tarafından emekçilerin mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanır. 1 Mayıs 1886'da Chicago'lu işçiler 12 ila 16 saat arası olan çalışma saatlerini 8 saate düşürme talebiyle grev yaparlar. Bir yıl sonra yine Chicago'da yaşanan olaylar ve ardından dört işçi önderinin idam edilmesiyle başlayan bu süreç, sonrasında sekiz saatlik iş gücü için verilen mücadelenin sembol günü olarak 1899'da 2. Enternasyonal tarafından dünya emekçilerin mücadele ve dayanışma günü olarak kabul edilir. 19. yy. ve 20. yy'ın başında Amerika Birleşik Devletlerinde emekçilerin mücadelesi yükseliştir. Aynı şekilde kadın hareketi de Amerika'da yükseliştir. Nitekim Dünya Emekçi Kadınlar gününde ABD kaynaklıdır. Bu tür günler doğal olarak kapitalizmin en fazla geliştiği ve işçilerin mücadelesinin en yoğun olduğu Amerika'da ortaya çıkıyor. Amerika önceleri bu günkü gibi sesiz, emekçilerin mücadelesiz olduğu bir ülke değildir. Belirtilen süreçlerde emekçilerin mücadelede öncülük ettiği bir ülke haline gelmiştir. Böyle bir ülkede bir mayıs ortaya çıkıyor. Daha sonra ise bütün dünyada kutlanıyor.

1 Mayıs emekçiler gününde ifadesini bulan emekçilerin mücadelesi ve sosyalizm hedefi esas olarak da önderliğimizin, "sosyalizmin peygamberleri" dediği Marks ve Engels'in 1. Enternasyonal örgütleyerek ve bu örgütlülükle işçileri sadece tek tek ülkelerde değil de uluslar arası alanda dayanışma içine sokan bir bilinç ortaya çıkarmasıyla yaygınlaşmıştır. İşçi örgütlerinin geliştirilmesi ve bunların Enternasyonal çatısı altında buluşması giderek dünyanın birçok ülkesinde emekçilerin daha da örgütlü mücadele vermesini beraberinde getirmiştir. Zamanın ABD'si aydınlanma çağından sonra kapitalizmin zafer kazandığı bir ülkedir. Kapitalizm sistem olarak

başarısını esas olarak ta 19. yy.da ilân etmiştir. Devletçi geleneğe ve iktidar olma tecrübesine sahip egemen sömürücü sınıflar burjuvazi şahsında da kendini hakim kılmak için baskıyı ve eline geçirdiği devlet araçlarını, imkanlarını sömürücü düzenlerini kalıcılaştırmak için alabildiğine kullanmışlardır. Bu çerçevede 19.yy' da kendisini siyasi olarak tamamen hakim hale getiren kapitalizmin sömürüsü çok derin ve kapsamlıdır. Kadınların ve çocukların bile 16-18 saat çalıştırıldığı, emekçilerin iliklerine kadar sömürüldüğü bir sistem haline gelmiştir. Şimdi ise bırakalım sekiz saatlik iş gününü, Avrupa'da haftada beş gün 7 saatlik çalışma gerçeği ortaya çıkmıştır. Böyle bir düzeyin ortaya çıkmış olması, emekçilerin iki yüz yıldır kesintisiz '8 saatlik çalışma ve eşit işe eşit ücret' mücadelesinin sonucudur. Bu mücadele yanında bilimsel teknik gelişmenin ortaya çıkmasıyla birlikte iş saatlerinin azaltılması imkanları doğmuş, 'eşit işe eşit ücret ödeme' konusunda da önemli mesafeler kaydedilmiştir.

Tüm bu gelişmelerin öyle kolay olmadığını, 1887'de idam edilen dört işçi önderiyle başlayan ve ondan sonra her yıl 1 Mayıs'ta emekçilerin bedel vermesiyle ortaya çıktığını bilmek gerekir. 19.ve 20. yy'da örgütlenen işçiler, emekçiler kapitalizmi geriletmek ve aşmak için büyük mücadeleler vermiştir. Kapitalist sisteme karşı mücadelenin 19. yy. ortalarında Marks ve Engels'in önderliğinde sosyalizmin bayrağı altında yapıldığını biliyoruz. Eksiği, yanlış bir yana kapitalizmin sömürüsünün baskın olduğu bir süreçte

emekçileri, işçileri bir ideolojiye, teoriye, örgütlü güce, mücadele stratejisi ve taktiklerine kavuşturmak o dönemde gerçektende tarihi bir sorumluluğu yerine getirmektir. Bu sorumluluğu çok ciddi bir biçimde duyarak, ciddi yaklaşarak işçilerin eline ideolojik, teorik, örgütsel güçlü bir silah vermişlerdir. 19. yy'la birlikte ABD ve Avrupa'da emekçilerin mücadelesinde önemli ilerlemeler ortaya çıkmıştır. ABD de işçilerin emekçilerin büyük mücadele verdikleri bir ülke olmuştur. Hala zevkle okunan, o dönemin ABD'nin nasıl olduğunu ortaya koyan Jack London, John Steinbeck ve Haward Fast'lar o dönemin

emekçilerinin mücadelesini, sistemin de baskıcı sömürücü yönünü ortaya koyan çok değerli edebi eserler yaratmışlardır. Yine o dönemdeki mücadeleleri anlatan filmler de vardır.

Ama giderek ABD'de sarı sendikacılığın ortaya çıkması, burjuvazinin emekçileri satın alıp sistem içi bir sınıf haline getirmesiyle birlikte bu yönlü mücadele de gerilemiştir. Teorinin sisteme yanlış yaklaşımı ve sistemi tarihsel bütünlüğü ve gelişim evreleri açısından çok köklü ele alamayışı, kendini darlaştıran bir yaklaşım içinde olması da sistemin emekçiler ve toplum üzerindeki hakimiyetini kırma rolünü oynayamamıştır.

1 Mayıs denince akla esas olarak da sosyalizm tarihi gelmeli, sosyalizm anlayışı gelmeli, insanlığın demokrasi, özgürlük ve sosyalizm için verdiği mücadeleler gelmelidir. Bunlardan çıkaracağımız ideolojik, teorik, örgütsel ve pratik derslerle geleceğe bakışımızı daha net ortaya çıkarmak akla gelmelidir. Önderliğimiz 1 Mayıs'taki her değerlendirmesini kapsamlı bir sosyalizm çözümlemesi şeklinde yapmıştır. PKK'nin sosyalizm anlayışını ortaya koymuştur. Bu, dünyada da böyledir. Dünyada 1 Mayıs sadece işçilerin, emekçilerin bayramı olarak ele alınmaz, aynı zamanda sosyalizm bayramı olarak görülür. Sosyalizmin kendini ve mücadelesini ele alıp değerlendirdiği bir gündür de 1 Mayıs. Dolayısıyla da Sosyalistlerin mücadele ve dayanışma günüdür.

Geçmişteki mücadele biçimini biraz açmamız gerekiyor. 19.yy.da Avrupa'da kapitalizmin gelişmesi de yüksek düzeydedir. Bu yönüyle Marks ve Engels'in mücadele vatanlarıdır. Almanya, daha sonra da Fransa ve İngiltere'de mücadele yürütmüşlerdir. Emekçilerin mücadelesi belli düzeyde teorik ve örgütlü güce dönüşmüştür. 1871'de Paris Komünü'nde olduğu gibi Paris halkının Paris'te burjuva devleti yıkarak kendisini ayrı bir sistem olarak ilan etmesi sosyalizmin önemli bir deneyimidir. Komünlerin örgütlenmesi, mahalle ve semt komünlerinin kurulması üzerine

kurulmuş bir sistemdir. Komünler hem siyasal, hem sosyal yanı olan kurumlardır. Bir nevi meclis rolünü de oynamaktaydılar. Bu komünler aynı zamanda her yerde tabandan ekonomik ve sosyal düzen

kurarak sosyalizmi geliştirmek için oluşturulmuşlardır. Komünlerle birlikte sosyalizmin hedefi ya da 1 Mayıs'ın içeriği daha da önemli hale gelir. Ya da sosyalist düşüncenin gelişmesine, sosyalizmin dünyada itibar kazanmasına, geleceğe güvenle bakmasına Paris Komünü bir ivme kazandırır. Paris Komünü ile birlikte sosyalizm ve sosyalizm mücadelesi bütün dünyada önemli gelişmeler gösterir. Bir yönüyle dünya emekçiler gününü ortaya çıkararak o sekiz saatlik iş günü grevleri ve Paris Komünü yenilse de işçi sınıfı hareketleri ve sosyalizmin güç kazandığını söylemek gerekir. Bu açıdan sosyalizm ve 1 Mayıs açısından Paris Komünü iyi irdelenerek sürekli okunması ve öğrenilmesi gereken bir süreçtir.

Belirttiğimiz gibi 2. Enternasyonal, 1 Mayıs'ı resmileştirmiştir. Böylece 1 Mayıs ruhuyla kapitalizme karşı mücadelenin daha ideolojik, teorik ve örgütlü yürütülmesini beraberinde getirmiştir. Bu örgütlülük ve mücadele bugüne geldiğimizde dünyanın her coğrafyasında kutlanan ve en fazla insanın katıldığı bir gün ortaya çıkarılmıştır. Artık inkar edilemeyecek ve yasaklanamayacak 1 Mayıs gerçeği dünyada kendisini her kese kabul ettirmiştir. Hıristiyan'ı da, Müslüman'ı da,

**1 Mayıs denince akla esas olarak da
Sosyalizm tarihi gelmeli
Sosyalizm anlayışı gelmeli
İnsanlığın demokrasi
Özgürlük ve sosyalizm için verdiği
Mücadeleler gelmelidir.**

Budist'i de, her türlü toplum da bu bayramı kutlamaktadır. Yani insanları 1 Mayıs'tan başka bu kadar kucaklayan, insanların özlemlerine en geniş biçimde cevap veren başka bir gün yoktur. Bu da onun özünde var olan demokratik özgürlükçü yanı ve sosyalizm hedefi ile ilgilidir. 1 Mayıs adalet, eşitlik, özgürlük duygusuna ve insanlığın binlerce yıldır mücadele verdiği özlemlere cevap verdiği için en büyük gün ya da bayram olarak kutlanmaktadır. 1 Mayıs'ta herhalde bütün dünyada meydanlar doludur. İşçiler emekçiler büyük bir coşkuyla her

**1 Mayıs özellikle emekçilerin
Ezilenlerin
Sosyalist dünyaya özlem duyanların
Umutlarının yükseldiği gündür.**

yerde yürümektedir. Bugün yalnız insanların değil, sokakların ve meydanların yüzü de sıcaktır. 1 Mayıs'ta dolan meydanlar ve sokaklar umutla dünyaya baktığı gibi, insanların da özlemleri ve umutları da en yüksek düzeyde 1 Mayıs'ta kendini dışa vurmaktadır.

1 Mayıs özellikle emekçilerin, ezilenlerin, sosyalist dünyaya özlem duyanların umutlarının yükseldiği gündür. Çünkü bu gün verilen büyük mücadeleler sonucu emekçilerin halkların özgürlük, demokrasi, sosyalizm umudu arttığı gibi sömürücü güçlerin emekçilerin gücünü görerek geleceğe kaygıyla baktığı bir gündür. Kapitalistler geleceklerinin öyle parlak olmadığını, özgürlük ve demokrasi yanlılarının er geç dünyaya hakim olacağını görmekte-dirler. Çünkü bugün emekçiler bütün mücadele tarihini, insanların özgürlük ve demokrasi için neler yapabileceğini daha iyi anlıyorlar ve geleceğe güven duyuyorlar. Nasıl ki Newroz'da Kürtler ulusal demokratik duygularının, kimliklerinin en fazla farkına vararak, bu uğurda verdikleri mücadeleyi hatırlayarak kendilerini güçlü görüyorlarsa, aynı biçimde 1 Mayıs'ta da dünya emekçilerinin, halklarının enerjilerinin ve güçlerinin farkına vararak özgüvenlerinin arttığını söylemeliyiz. Nasıl ki bugün önderliğimiz 'Serkeftın halkı' nın oluştuğunu belirtiyorsa ve bunun ortaya çıkmasında en temel gün de Newroz

ise aynı temelde özgürlüğe ve demokrasiye yönelmiş bir insanlığın ortaya çıkmasında da 1 Mayıs günlerinde verilen mücadelenin payı önemlidir. 1 Mayıs tarihine bakılırsa öyle sıradan bir gün olmadığı anlaşılır. Herhangi birisinin, "haydi şu günü bayram ilan edelim, haydi bu günü önemli gün ilan edelim" demesiyle günler önemli olmadığı- olmayacağı bilinir. Sembolleşmiş günleri önemli yapan arkalarındaki tarihtir, mücadeledir. Nasıl ki Newroz'un içeriğini bizim mücadelemiz ve arkasındaki tarih belirliyorsa, 1 Mayısın içeriğini ve büyüklüğünü de aynı biçimde halkların ve emekçilerin mücadelesi belirliyor.

1 Mayıs dünyanın her tarafında aynı heyecan ve coşkuyla kutlanmıyor elbette ki. 1 Mayısın ele alınışı ve anlamlandırılması bir bilinç düzeyi olarak her ülkenin sosyalizm ve toplumsal mücadele tarihine göre farklılık gösterir. Yani her yerde de 1 Mayıs'ın aynı düzeyde kutlandığını, aynı düzeyde anlaşıldığını, aynı derinlikte sosyalizm, demokrasi ve özgürlük günü haline getirildiğini düşünmemek gerekir. Newroz'u İranlılar, Türkmenistanlılar ve Tacikler de kutluyor ama Kürtlerin kutladığı bir Newroz ile adı geçen halkların kutladığı Newroz arasında fark vardır. Çünkü mücadele ve diriliş günü olarak Newroz, Kürt gerçeğinde anlamına uygun bir şekilde büyük mücadele ve fedakarlıklarla daha bir anlamlı ve sahip çıkılacak bir gün halini aldı. Kürtlerin kölelik tarihleri çok ya da daha farklı bir ifadeyle egemenlik altında kölelik tarihleri çok olduğu için bu durum ister istemez onların özgürlük ve demokrasi özlemlerini de her zaman yüksek düzeyde ortaya çıkarmış, bu yönüyle de Newroz Kürtler açısından her zaman mücadele ve özgürlük günü haline gelmiştir. Aynı şekilde 1 Mayıs'ın çeşitli halklar açısından anlamı ve yeri de arkasındaki mücadele tarihiyle ilgilidir.

Bizim açımızdan da 1 Mayıs gününün büyük değeri vardır. Çünkü bugün dünya insanlığının, emekçilerinin, sosyalistlerinin öncü gücü olduğumuzu düşünüyor, söylüyor ve iddia ediyoruz. Biz özgürlük ve sosyalizm tarihi açısından önderliğimizin rolünü Marks ve Engels'in rolü gibi görüyoruz. Tabi onların teorilerinde, ideolojilerinde önemli yanılgılar vardı. Ama önderliğimizin de

vurguladığı gibi sorumluluk ve ciddiyet anlamında onlar sosyalizmin peygamberleriydi. Çıkışları bu düzeyde tarihsel değerdedir. O dönem eksik ve yanlışlıklarıyla çıkışlarını yaptılar. Yakın zamana kadar da emekçilerin önderi olarak kabul edildiler. Şimdi biz 1800'lerde ortaya çıkan sosyalizmin paradigmasını ve teorisini aşarak, olumsuzluklarını atıp olumluluklarını alarak, bunu derinleştirerek en büyük iddiayla, en iyi temsil eden hareket olarak, sosyalizmin öncü ideolo-

jik gücü olarak tarihteki yerimizi alıyoruz. Kendimize verdiğimiz rol ve önümüze koyduğumuz hedef budur. Biz sadece Kürtlerin siyasal sorunlarını çözen Kürt özgürlük hareketi değiliz. Hatta sadece Ortadoğu'nun ve bu çerçevede Kürtlerin özgürleşmesini düşünen bir hareket değiliz. Biz

bütün insanlığın özgürleşmesini sağlamak için mücadele eden bir hareketiz. Bu yaklaşımımız tarihimize layık olmanın da bir gereğidir. Eğer, neolitik toplum ilk burada kurulmuşsa, insanlar komünal demokratik, yani sosyalist yaşamı ilk önce bu topraklarda yaşamışsa, Sümerlere ve Mısır'a karşı halkların komünal demokratik yaşamını temsil etmişse, onların Kürdistan'a doğru kendini genişletme, sömürücü uygarlığını yaymaya karşı ilk özgürlük savaşını veren halk olmuşsa, Kürtleri tarihsel olarak ilk özgürlük savaşını veren halk olarak görüyorsak, tabii ki tarihimize bağlılığın gereği olarak bu mücadeleyi öncü güç olma ruhu ve sorumluluğuyla sürdüreceğiz. İlk sömürgecilik Sümerlerde ortaya çıkmışsa, yayılmak istediğinde karşı karşıya geleceği halk doğal olarak Kürtler olmuştur. Bu açıdan hem güncel hem tarihsel olarak özgürlük ve demokrasiyi, sosyalizmi temsil etme bizim için bir zorunluluktur. Ya da ahlaki tarihsel bir görevdir.

**Çıkışları bu düzeyde tarihsel değerdedir
O dönem eksik ve yanlışlıklarıyla
Çıkışlarını yaptılar
Yakın zamana kadar da emekçilerin
Önderi olarak kabul edildiler
Şimdi biz 1800'lerde ortaya çıkan
Sosyalizmin paradigmasını ve teorisini aşarak
Olumsuzluklarını atıp olumluluklarını alarak
Bunu derinleştirerek en büyük iddiayla
En iyi temsil eden hareket olarak
Sosyalizmin öncü ideolojik gücü olarak
Tarihteki yerimizi alıyoruz**

Çeşitli Kürt milliyetçilerinin, burjuvaların, feodallerin söylediği gibi, "bize ne sosyalizmden bize ne dünya insanlığından" biçiminde bir yaklaşımımız yok. Onlar sosyalizmi savunmayı, böyle bir iddiada bulunmaya Kürtler için lüks olarak görüyorlar. Halbuki tersi doğrudur. Sosyalizmi savunmamak, halkların kardeşliğine, dayanışmasına, özgürlüğüne dayalı bir sistemi savunmamak Kürtler için çok tehlikelidir. Sosyalizmi savunma-

mak Kürtler için bir gaflettir. Ortadoğu dünyasının dengelerinin olduğu yer olduğundan Ortadoğu'nun özgürleşmesi ve demokratikleşmesi dünyanın demokratikleşmesi ve özgürleşmesini çok yakından ilgilendirmektedir. Karşılıklı bir etkileşim söz

konusudur. Öte yandan Ortadoğu'da halkların demokrasi, kardeşlik, dayanışma ve özgürlük bilinci oluşmadığı müddetçe Kürtlerin özgürlük ve demokrasisi tehlikede olacaktır. Kürtler kendi özgürlük ve demokrasisini, yaşamlarını sağlamak açısından bile Ortadoğu'da sosyalizm ve özgürlüğün gelişmesine öncülük etmeleri gerekir. Sosyalist düşüncenin geliştiği Ortadoğu'da şovenizm, milliyetçilik, halkların kültürlerine saygısızlık olmaz. Çünkü sosyalizm milliyetçiliği törpüleyen onu ortadan kaldıran bir ideolojidir. Önderliğimiz sosyalizmin teorisini ve iki yüzyıllık pratiğini eleştiriyor. Bu eleştiriyi yerine yenisini koymak için yapıyor. Yoksa onu yerle bir etmek için değil. Marks'ı, Engels'i eleştirmesi kendisini olumlu olumsuz anlamda onların mirasçısı olarak görmesi nedeniyledir. Onların özelemlerine ve sosyalizm idealine saygının gereği onların olumsuzluklarını atıp, yerine olumlulukları koyarak, onların özelemlerini gerçekleştirmek için bu kadar eleştiri özeleştiri yapıyor, değerlendiriyor. Tabii ki Marks'a, Engels'e saygı,

onları olduğu gibi uygulamak değil, onların eksikliklerini ortaya koyup esas olarak onların özlemlerini gerçekleştirmektir. Eşitlik, adalet, sosyalizm onların temel özlemleridir.

Şu açıktır, sosyalizm eksikliği ve yetersizliği ile 20. yüzyılda önemli bir rol oynamıştır. En azından milliyetçiliğe karşı duruşuyla insanlığa önemli hizmetlerde bulunmuştur. Enternasyonalizm, halkların kardeşliği demiş, milliyetçiliği lanetli bir olgu olarak değerlendirmiştir. Böylelikle sosyalizm, milliyetçilik ve şovenizmi kıran, ortadan kaldırmak için çabalayan bu konuda düşünce oluşturan, insanları belli düzeyde eğiten bir ideolojidir. Her şeyi kötü olabilir milliyetçiliği eleştirmede, halkların dayanışma bayrağını yükseltmede, insanlık tarihi boyunca hiçbir bireyin, toplumun ve ideolojin yapmadığı kadar bir evrensel düzey ortaya çıkarmıştır. Belki İsa'da ve diğer dinlerde bu tür şeyler var ama Marks ve Engels kadar bunu teorik olarak ortaya koyan, sosyalistler kadar bunu savunan bir hareket olmamıştır. Bu önemlidir. O yönüyle sosyalizmin şovenizm ve milliyetçiliğe karşı duruşu gerçekten anlamlıdır. O açıdan Ortadoğu'da sosyalizm gelişirse- tabi bu sosyalizm bizim şu an tanımladığımız demokratik sosyalizm ya da önderliğin bilimsel sosyalizm dediği sosyalizmdir- Ortadoğu'da yerleşen bu sosyalist anlayış temelinde halklar birbiriyle kavga etmeyecek, boğazlaşmayacak, böyle bir Ortadoğu'da da Kürtler her bakımdan yükselişe geçen bir halk haline gelecek, yeni bir uygarlığın yerleşmesinde öncülük rolünü oynayacaklardır. Çünkü tarihsel ve toplumsal olarak Kürtlere en yakın sistem, özgürlükçü demokratik sistem olduğundan daha doğrusu demokratik komünal değerleri tarihsel olarak neolitikten bugüne en fazla Kürtler yaşadığından bu tarihsel temele dayanarak sosyalizm, özgürlük ve demokrasiyi de güçlü biçimde Kürtler gerçekleştirebilir. Önderliğimiz özellikle Kürt toplumunu, Kürdistan'ı, Ortadoğu'yu demokrasiden, özgürlükten uzak bir toplum olarak görmemek, aksine bunları demokrasi ve sosyalizme en yakın topluluklar olarak görmek gerekir demıştır. Bu gerçekler ışığında sosyalizm Kürtler için bir lüks değil bir zorunluluktur. Ortadoğu da ancak böyle huzura

kavuşturulabilir. Yoksa bugün ABD, yarın AB destekler, öbür gün de çeker gider, yüz üstü bırakır. Halkların kardeşliği bilinci, demokrasi, özgürlük bilinci, sosyalist bilinç olmadığı müddetçe şovenizmden kurtulamayacaklarından fırsat bulduklarında birbirini boğazlayacaklardır.

Halkların birbirlerini boğazlamasını engellemek, şovenizmin kökünü kurutmak açısından aslında sosyalizm, demokrasi ve özgürlük Kürtlerin temel stratejisi olmalıdır. Kürtler sosyalizmi bilinçlice savunmalıdırlar. Çünkü Kürtler için en gerekli sistem budur. Bunun daha iyi anlaşılması için bir örnek verelim. İslamcılar ve milliyetçilerin doğru olmayan ama içinde gerçeklik payı bulunan bir değerlendirmeleri vardır. Faşistler, İslamcılar, İslamcı milliyetçiler sosyalizmi aslında Yahudiler ortaya çıkarmış, Yahudi icadıdır demektedirler. Bilindiği gibi Marks Yahudi'dir. Rosa da öyle. Sovyetlerdeki partinin merkez üyelerinin önemli bir bölümü de Yahudi'dir. Sosyalizmin ortaya çıkışıyla birlikte bu partiler halkların kardeşliği dediler, özgürlük dediler. Böylece hem toplumdaki milliyetçiliği hem de fanatik dinciliği törpülediler, yumuşattılar. Böylelikle kendilerine dünyada yaşama imkanı sağladılar. Faşistlerin ve dincilerin böyle bir iddiaları olduğu bilinmekte-

**Sosyalizm
Kürt özgürlük hareketi açısından
Bir tercih değil bir zorunluluktur**

dir.

Sadece Ortadoğu'da değil, Avrupa faşistleri tarafından da sosyalizmin çıkışı böyle değerlendiriliyor. Bir yönüyle doğrudur. Eğer Avrupa'da, dünyada özgürlük, sosyalizm, demokrasi yerleşse Yahudiler ve Kürtler gibi halklar baskıdan kurtulurlar.

Bilindiği gibi Yahudiler ilk önce Babil'liler sonra Roma'lılar, yakın çağda da şovenist ulusal burjuva güçler tarafından zulüm ve katliama tutulmuşlardır. Görüldüğü gibi sosyalist anlayış olsa, onlara hoşgörüyü yaklaşılabilecek, onlar da tarihsel-toplumsal birikimleriyle kendilerini etkin kılacaktır. Yahudilerin sosyalizmi Yahudi zihniyetiyle ortaya çıkardıkları doğru değildir. Ne Marx, ne Roza bu niyetle sosyalizme önderlik yapmışlardır.

Şu olabilir; ezilmiş ve milliyetçilikten çok çekmiş bir topluluk oldukları için onların doğasında ister istemez sola yatkınlık özgürlük ve demokrasi sistemine yatkınlık olmuştur. Bu nedenle sosyalizme daha fazla sahiplenme ve öncülük etme düzeyine ulaşmıştır. Marx ve Roza sosyalizme Yahudi duygularıyla öncülük etmemiş olsalar da Kürtler, Ortadoğu'da en çok ezilen, şovenizm ve milliyetçilikten çok zarar görmüş bir topluluk olarak sosyalizmi bilinçlice savunmaları gerekmektedir. Bu bilinçle PKK, kuruluşunda sosyalizm açısından şu değerlendirmeyi yaptı. Sosyalizm Kürt özgürlük hareketi açısından bir tercih değil bir zorunluluktur, dedi. Tabi biz tercihimizi sosyalizmden yana yaptık. Tercih yapmak da değerlidir, ama Kürtler açısından sosyalizm bir zorunluluktur. PKK bu bilinçle mücadeleye başladı. PKK sosyalizm bilincini böyle ele aldı. Sosyalizmi mutlaka savunulması gereken bir ideoloji olarak ele aldı. Eğer böyle olursa Kürtler, Ortadoğu ve dünya özgürleşir, Kürtlerin aleyhine işleyen mevcut egemenlik sisteminden kurtulabilirdi. Bugün de PKK'nin ve önderliğimizin aynı bilinci devam ediyor. PKK bu düşüncesinden zerre kadar vazgeçmemiştir. Yani sosyalizmin Kürtler için sadece bir tercih değil aynı zamanda bir zorunluluk olduğu fikrinden vazgeçmemiştir. Bunun yanında neolitik toplumun ve komünal demokratik değerlerin yaşadığı ilk coğrafya olması açısından tarihsel ve ahlaki sorumluluk olarak sosyalizme sahiplenmeyi kendisine görev bilmiştir. Önderlik ve PKK böyle bir yaklaşım içindedir.

Bizim açımızdan sosyalizm, özgürlük ve demokrasi tarihinin kapsamlı değerlendirilerek bunlardan sonuçlar çıkarıp gelecek açısından doğru teori ve pratiğin tespit edilmesi önemli olmaktadır. O açıdan Marks'ı Engels'i derinlikli değerlendiriyoruz. Neden eleştiriyoruz? Yanlışlıkları görmezden de gelebiliriz. Burjuvalar Marks ve Engels'i kötülemek için eleştirir. Marks ve Engels'in teorisini bu kadar inceleyen, Lenin'in taktiklerini bu kadar inceleyen önderlik bunları kötülemek için değil, doğru bir sosyalist ve özgürlük anlayışını ortaya çıkarmak için eleştirmektedir. Önderliğimiz kapitalizm çözümlemesine ağırlık veren Sosyalizm anlayışını doğru görmemektedir. Tarihsel olarak

sosyalizmin yaşayan biçimi olan komünal demokratik değerler, köleci, feodal, kapitalist sisteme ve onların yarattığı toplumsal baskıya karşı, o toplumsal grupların özgürlük ve demokrasi mücadelesini ve geleneğini temsil etmektedir. Biz, etnisitenin tarih boyunca imparatorluk ve devletlere karşı özgürlüğü temsil etmesini, bugün onları doğru anlayarak temsil etmek istiyoruz. Bu açıdan tabi kendimizi şöyle böyle değil tam da gerçek sosyalist olarak tanımlıyoruz. Sosyalizmin öncüsü olarak tanımlıyoruz. Dolayısıyla sosyalist ideoloji ve teoriye karşı Kürt milliyetçiliği ve burjuvaları gibi uzak davranmak bizim işimiz olamaz. Onlar ABD'ye dayanmış sırtlarını dolayısıyla sosyalizmle işleri olamaz. Sosyalizmin Kürtlere neler kazandıracağını düşünmezler. Ama sırtını halka dayayan ve güvencesini burada görenler için sosyalizm zorunluluktur. Dolayısıyla Sosyalist ütopiyayı ve ideali taşımak bizim için çok önemlidir.

Marks ve Engels bütün ömürlerini sosyalizm için verdiler, ömürlerini son nefeslerine kadar hep sosyalizm ve özgürlük idealleriyle yaşadılar. Duygularında baskının, zulmün, sömürünün olmadığı sosyalist sistem dışında başka bir şey yoktu. Beyinlerini onun için bitirdiler. Kafalarını bunun için çalıştırdılar. Yani öyle farklı bir düşünce biçimleri olmadı. Lenin bunu Sovyetlerde pratikleşerek önemli bir umut verdi. Ekim Devrimi ezilenler ve emekçiler açısından büyük bir umut verdi. Ezilenler Ekim Devrimi ile birlikte özgürlüğü, demokrasiyi sosyalizmi kazanacaklarını inandılar. Belki de tarihte ilk defa emekçiler böyle örgütlenerek, mücadele ederek, devleti kapitalistlerin denetiminden çıkardılar. Kapitalistleri devirmediler diyemeyiz. Kapitalistleri alaşağı etmediler diyemeyiz, onları alaşağı etmişlerdir. Ama pratikte sistemden tümünden kopmadılar. Çünkü felsefede, ideolojide, teoride ve yapılanma gerçeğinde devletçi- iktidarcı sistemin tüm şifrelerini çözemedikleri için öngördükleri sistemi yaratamamışlar hatta sömürücü sistemin mezhebi konumuna düşmüşlerdir. Sömürücü, devletçi sistem gerçeği o kadar derinleşmiş o kadar örgütlü ve incelmış hale gelmiş ki devlet ve iktidarın çekiciliğinden ve tuzağından kurtulunamamıştır.

Görölmüştür ki sistem gerçeğini teorik olarak doğru çözümlenmeye tabi tutmadan sistemin etkisinden çıkmak kolay değildir. Sovyet pratiğinin kuruluşunda emeği olanların özlemlerinin tersine bir sistem haline gelmesini böyle izah etmek gerekir. Özcesi devlet ve iktidar teorisini çözemedikleri için daha sonra sistemin parçası haline gelmişlerdir. Teoride tümünden sistemden kopulmadığı halde fiziki ve fiili olarak koparak sosyalizmi kuracakları yanlıgısı ve yanlışı içine düşmüşlerdir. Nerede bir ağa, bir burjuva varsa tümünü öldürmek istediler. Hepsini öldürerek sömürücü baskıcı sınıfları, devleti ortadan kaldıracaklarını sandılar.

Ekim devrimini yapanların, egemenleri, sömürücüleri, baskıcıları ortadan kaldırmaktan başka duygular yoktur. Gorki'nin romanları okunduğunda, tamamen toplumun duygularını yansıttığı, özlemlerini dile getirdiği görülecektir.

Yazdıkları devrimci dönemin özlemlerinin romanıdır. Önderliğin dediği gibi devrimin ilk dönemlerinde demokratik bir yaşam da var, bir demokrasi de var. Çünkü hemen hiyerarşik devletçi sistemin eski örgütlenme biçimi yıkılıp yerine hemen yenisi kurulmadı.

Ya da eski yıkılan, artıkları kalmış iktidarcı-devletçi sistem gerçeği, kendisini hemen kurumsallaştıramadığı için halklar açısından özgürlük ve demokrasinin yaşandığı bir dönem olmuştur. Devrim dönemleri biraz böyledir. Bırakalım Ekim Devrimi'ni, Paris Komünü'nü, 1908 Jön Türk devrimi dahi Osmanlı dönemi boyunca gelmiş geçmiş en özgürlükçü yıllardır. Tam bir özgürlük havası vardır. Yalnız diğer halklar değil, Kürtlerde istedikleri kadar dernek açmış, gazete çıkarmıştır. Bu yıllarda emekçiler ve tüm etnik topluluklar örgütleniyor, sansürsüz yayın çıkarıyor, konuşuyor ama kimse karışmıyor. Padişah tahttan indirilmiş, Jön Türkler yerine geçmiş ama daha tam örgütlen-

ememişler. Kendi sistemlerini kuramadıklarından o geçiş sürecinde bastırılan toplum bir nefes alınca kendini hemen örgütlenmeyle ortaya koymuştur. Osmanlı'da emekçilerin ilk grevleri ilk örgütlenmeleri bu döneme rastlar. Tabii ki Ekim Devrimi daha kapsamlıdır. Dünyada ki tüm halkları etkileyen ve ilk dönemlerde toplumun örgütlülüğüne dayanan bir demokratik yaşam gerçeğinin var olduğu inkar edilemez. Bilindiği gibi Troçki devrimin lideridir. Devrimin sıcaklığının sürdüğü, beyazlara karşı savaşın yürütüldüğü dönemde Sovyetlerin bir karargahı var. Girenin çıkannın haddi hesabı yok. Bu nedenle karargahın kapısında nöbet düzeni kuruyorlar. İzni olmayanları almıyorlar. O sırada Troçki izin belgesi olmadan kapıya geliyor. Troçki rahat biçimde içeri girmek isteyince nöbetçi onu engelliyor. Troçki kendisinin kim olduğunu söyleyince, sen Troçki'de olsan izinsiz giremezsin diyerek bir Mujik askerin coşkulu tutumunu ve

devrime sahiplenme isteğini ortaya koyar. Amerikalı gazeteci John Read bu mujik askerin devrimle yaşadığı özgüveni bu örnekle anlatır. İşçilerin, köylülerin emekçilerin büyük bir özgürlük havası içinde yaşadığını

ağasını, beyini, kimseyi kendisinden üstün görmediğini ortaya koyar. Tüm devrimlerin doğasında bu vardır.

Önderliğimiz, eleştirirken hiçbir zaman inkarcı duruma düşmemiş, doğrularını da, yanlışlarını da hakkaniyet içinde ortaya koymuştur. Sosyalizm için mücadele veren insanları eleştirirken onların yanlışlarını ortaya koyarken inkarcı yaklaşımla her şeyi 'tukaka' edip, bilimsel ölçülerle yaklaşmamak, duygularla hareket etmek doğru olmaz. Önder Apo gerçeğinde dile gelen eleştiriler sosyalizmin bu dahi önderlerine daha fazla sahiplenme dışında bir anlam ifade etmez. Sosyalizmin teorik tezlerinin yanlıgılarını ve eksikliklerini ortaya çıkardık diyerek bu defa da Marx ve

Engels'i 'tukaka' etmek olsa olsa burjuvazinin kötüleme kaynaklı eleştirisinden etkilenmekle izah edilebilir. Her şey bir yana onların temiz duygularını ve özlemlerini yok saymak olsa olsa burjuvazinin tutumu olabilir. 1 Mayıs'ın anlatıldığı bir günde onları böyle değerlendirmek gerekir. Çünkü 1 Mayıs'ı anlamlandıran da onlar oldu. 1 Mayıs'ın anlamını derinleştiren, gün somutunda sosyalizm ve emeğin mücadelesini örgütleyerek geliştiren de geçmişteki sosyalist anlayış ve örgütler oldu. Bu bakımdan biz onların olumlu yanlarını inkar edemeyiz. Bu yönüyle 1 Mayıs için mücadele veren herkesi saygı ile anıyoruz.

1 Mayıs bugün dünyada burjuvalar tarafından bile kabul ediliyor artık. Türkiye'de bile önemli bir gün olarak kabul ediliyor. Türkiye eskiden bu tür kutlamaları ezer geçirdi. Tabii ki kabul etseler de son 1 Mayısta olduğu gibi zihniyet değişmemiştir. Artık yalnız sosyalistler ve sol sendikalar değil, Türk-İş te, çalışma bakanı da, başbakan da 1 Mayısı kutlamaktadır. Sadece Taksim'de kutlayamazsınız diyorlar. Hatta biraz zaman geçerse 1 Mayısı resmi tatil haline getireceklerdir. Bu gelişmeler kendiliğinden olmadı, bu büyük bir emekle çabayla oldu. Türkiye'de ve dünyada 1 Mayıs ruhuyla verilen mücadeleler önemli kazanımlar da ortaya çıkarmıştır. Bu mücadelelerin tümünün sosyalizmin pratiğine ve onun ideolojik ve teorik olgunlaşmasına katkısı olmuştur. Bunu böyle anlamlandırmak değerlendirmek doğru olur.

Sosyalizmin teorisini ve pratiğini ortaya çıkan gerçekler ışığında çözümleyip eleştirerek, olumsuzlukları ortadan kaldırıp özüne uygun hale getirmek tarihsel sorumluluğumuzun gereğidir. Sosyalizme sahiplenmeyi geçmiş sosyalist önderlerin her söylediğini yerine getirmek, eleştirmemek anlamına gelmediğini bilerek doğru bir sosyalist anlayışı ve pratiğini ortaya çıkarmamız gerekiyor. Şimdi bu çerçeveden bakıldığında hareketimizin başından beri özgün bir yanı vardır. Bunu da görmek gerekir. PKK gerçekliği önderlik şahsında ta baştan beri belli yönleriyle reel sosyalizmin pratiğinden uzaklaşmak istedi. Tabii ki Marks, Engels, Lenin bizi etkiledi. Daha çok onların literatürüyle sosyalizmi öğrendik, kendi teorimizi oluş-

tururken onları esas aldık ama bunun yanında önderlik de eleştirel yaklaşım ve kendine has tarzıyla sosyalizme bakıştaki özgünlüğünü korudu. Bazı konularda kendisinde başlatarak klasik sosyalist anlayışa farklı yaklaştı. Farklı bir gerçeklik ortaya çıkardı. Bu özgünlüğü ilk olarak düşünme tarzı ve yaşamında ortaya çıkardı. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; PKK'nin ilk başlangıçtan beri ortaya çıkardığı yaşam ve ilişkiler sosyalisttir. PKK'nin, önderliğin yaşam durumu komünal yarıdan başlayarak, ilişkilere kadar tamamen eşitlikçi özgürlükçü, adaletçi ve sosyalisttir. Sadece teoride değil, yaşamda da öyledir. İlişkilerde tamamen sosyalist eşitlikçi bir yaşamı esas almıştır.

Hareketimizin ilk çıkışından bu güne kadar her zaman önderliğimizin saygınlığa dayanan bir otoritesi oldu. Önderlik o zaman da böyle bir otoriteydi, şimdi de öyledir. Önemli imkanlar yaratıldı, kazanımlar ortaya çıktı bu nedenle önderlik bir otorite oldu, gibi yanlışlar görülmektedir. Bu kesinlikle doğru değildir. Önderlik ilk günden başlayarak tarzı, temposu, yöntemi ve verdiği büyük bir emekle etkinliğini göstermiştir. Dolayısıyla güçle ya da herhangi bir yetki, mevki ile ilişkili olan bir otorite söz konusu değildir. İlk günden itibaren bütün arkadaşlar üzerinde bir etkisi, bir otoritesi, bir saygınlığı vardı. O zaman imkanları olmayan küçük bir grup söz konusuydu. Sadece düşünce vardı, duruş vardı, yaşam vardı. Bu yaşamda demokratik, eşitlikçi, sosyalist yaşamdı. Bu bakımdan hareketimizin en değerli öncü kadroları olan Haki ve Kemal'in önderliğin ilk arkadaşları olması tesadüfü değildir. Önderliğin yaşamından, ilişki tarzından, duruşundan etkileniyorlar. Önderliğimiz tamamen özgürlükçü, demokratik, sosyalist bir kişilik olduğu için hareketimizin sosyalizmi ve demokrasiyi temsil etmede en önde olan öncü kadroları Haki ve Kemal'in önderliğin ilk arkadaşları olmasını da beraberinde getirmiştir. Önderlik hep özgün düşünmeyi esas aldı. Kendisini hiçbir zaman formüllerle sınırlamadı. Önderlik de Marx'ı, Engels'i, Lenin'i hepimizden daha çok okurdu. Ama biz tartışırken hep yanımızda Marx'ın, Engels'in, Lenin'in kitapları olurdu. Şu sayfada bunu, bu sayfada şunu dediğini kesinlikle ezbere biliyorduk.

Pasajlarla, alıntılarla tartışıyorduk. Önderlik çok zorunlu olmadıkça alıntılara pasajlara başvuramazdı. Bu sosyalist önderleri en fazla okuyandı, ama kendi değerlendirmesini yapardı. Marx'tan, Engels'ten, Lenin'den anladığını özü itibariyle kendi zihniyetinden geçirerek bir değerlendirmeye giderdi. Eğer eski değerlendirmeler alınıp okunursa tamamen bir farklılık ve özgünlük olarak düşüncelerini ortaya koyduğu görülecektir. Hatta bu konuda imkân olsa, karşılaştırma yapılırsa, yetmişlerdeki sosyalist hareketlerin önder kadrolarla önderliğin yaklaşımı karşılaştırılırsa bu özgünlük rahatlıkla görülür. Bir yandan Marx'a, Engels'e, Lenin'e çok büyük bir ahlaki bağlılık, ideolojik sistemi yaratmada bağlılık görülür, diğer yandan kendi teorisinin ve düşüncelerinin özgünlüğü ile farklı duruşunu gösterir. Hareketimizin hızlı gelişmesi bir yönüyle de önderliğimizin bu özgün durumuyla açıklamak mümkündür. Kürt sorununun özgünlüğünde Ortadoğu gerçekliği üzerinde yoğunlaşması da önderliğimizin belli düzeyde dünyayı, insanlığı, sınıf gerçekliğini daha iyi tanımaya götürür. Kürdistan gerçekliğinde yoğunlaşma aslında Kürdistan gerçekliğinde yoğunlaşmak, Ortadoğu gerçekliğinde yoğunlaşmak uluslar arası sistemi bütünlüklü ele almayı getirir. Onun için önderlik en büyük avantajının tarihsel sistemi bütünlüklü ele almak olduğunu belirtti. Önderlik Afrika'da yaşasaydı, Uzakdoğu'da yaşasaydı olguları bu düzeyde tarihsel- toplumsal bütünlüğü içinde ele alamazdı. Bütünlüklü ele alması Ortadoğu ve Kürdistan gerçekliğiyle ilgilidir. Kürt sorununun uluslar arası bir sorun olduğundan söz edilir. Dünya dengelerinin burada oluşması gerçekliğinden dolayı Ortadoğu'ya dünyanın omurilik soğanı da denir. Bu yönüyle Ortadoğu ve Kürt gerçekliğinde yoğunlaşmak önderliğimizin daha özgün derinleşmesini beraberinde getiriyor. Bu nedenle dar sınıf anlayışına baştan düşülmedi. Ortadoğu'nun farklı kültürler mozaiğini tanıması, köklü tarihe sahip olması ve kadının tarih içinde yerinin görülmesi önderliğimizi belirli düzeyde dar sınıf yaklaşımından uzak tuttu. Toplumsallığın parçalandığı yerde sınıfların ve tabakaların farklı tutumlarının olacağı açıktır. Bunları dikkate almanın yanında Kürt gerçekliğinde yoğunlaşma

ister istemez dar sınıf yaklaşımından belli düzeyde uzak durmayı beraberinde getirmiştir. Tabii ki kendimizi işçi partisi olarak değerlendirdik. Ama Kürdistan gerçekliği nedeniyle köylüler başta olmak üzere özgürlük ve demokrasiden yana olan toplumsal kesimleri de mücadelemizin bileşenleri olarak değerlendirdik. Özgürlükten ve demokrasi-den yana olan tüm toplumsal kesimleri ilkesel yaklaşımımızı koruyarak özgürlükçü ve demokratik çerçevede ele almayı esas aldık. O dönemde kapitalizmin çok fazla gelişmemesi dar sınıf anlayışına düşmemizi engellemiş olabilir. Öte yandan Kürdistan ve dünya gerçekliğini doğru anlamak da buna götürmüş olabilir. Apocu hareketi ve önderlik gerçeğini böyle görmek gerekiyor. O dönemde birçok ideolojik eğilim vardı. Çin Komünist Partisi'ni, Arnavutluk Komünist Partisi'ni ya da Sovyetler Birliği'ni esas alma vardı. PKK bu üçünü de esas almadı. Ne Moskova'yı, ne Pekin'i, ne de Tiran'ı merkez gördü. O zamanlar sosyalist düşünceyi en tutarlı ve en fazla bizler savunuyorduk. Apocuların yanında sosyalizmin s' sine bile olumsuz yaklaşamazdı. Mao'ya da, Marx'a da, Engelse de, Lenin'e de, Enver Hoca'ya da saygı duyuyorduk. Ama üç merkezden birini esas almanın yanlış olduğunu belirtiyorduk. Bu temelde hepsine mesafeli, özgün ve bağımsız tutumumuzla hareket ediyorduk. Bu önemli avantajlarda sağladı. Çekişmelerin içine girmedik. Üç merkeze bağlı olanlar köklü ideolojik kamplaşma nedeniyle birbirlerine çok girdiler. Bizimde birçokları ile gerilimlerimiz oldu, ama hepsiyle oturup konuşabiliydik. İdeolojik olarak bağımsız ve özgün duruşumuz bizim tüm toplumu kucaklamamızı sağladı. Ortadoğu ve kendi toplum gerçeğimize kopmadık. Dolayısıyla kendi toplumumuza hiç yabancılaşmadık. Türkiye'deki sol çevreler özellikle dindar çevrelere gidemiyorlardı. Biz her çevreye olduğu gibi dindar çevrelere de rahatlıkla gidiyorduk. Kimsenin dindarlığına bakmadan her eve girebiliyorduk. Herkesle ortak noktayı bulabiliyorduk. Bu aslında özgün yaklaşımımızın bir gereği idi. Etkiliyordu. Bazı imamlar, dindar aileler vardı, bir namazınız, niyazınız eksik o da olsa gerçek Müslümanlar sizlersiniz diyorlardı. Bizi asr-ı saadet döneminin Müslümanları olan sahabelere

benzeten yaklaşımlar vardı. Eşitlik, özgürlük, adalet taleplerine iyi seslendiğimiz için toplumun bütün kesimlerini kucaklıyorduk. Reel sosyalizm önderliğimizin özgür düşünmesini engelliyordu. Önderliğimiz her zaman özgür ve özgün düşünmeye yatkın bir önderlik oldu. Ama reel sosyalizmin varlığı koşullarında önderlik kendi özgür ve özgün düşüncesini ortaya koyma fırsatı bulamıyordu. O dönemin ideolojik ve siyasi atmosferi altında özgünlüğü ve farklılığı tümünden ortaya koymak zordu. Reel sosyalist hareket belki de önderliğimizin düşünce alanını daraltmış, önderliğimizin özgür ve özgün düşünmesini sınırlamıştır. Bunun en büyük sıkıntısını önderlik çekmiştir. Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Tabii ki sosyalizmin teorisini Marx, Engels ve Lenin'den öğrendik. Devletin gereksizliğini ve sönmesi gerektiğini o teori içinde öğrendik. Sosyalist teorik temelleri bu önderlerden öğrendiğimiz açıktır. Hiçbir şey öğrenmedik diyemeyiz. Ama o dar yaklaşımlarına, ideolojik, felsefi, teorik ve yapılanma gerçekliklerine, mücadele strateji ve taktiklerine yapılacak birçok eleştiri vardır. Önderliğimiz, hareketimiz bunu yapabiliirdi, ama o dönemin koşulları engelledi. Bu nedenle bizlerin yanılğı ve yanlışlıklarla yürümümüzü beraberinde getirdi. Yapabileceğimiz eleştirileri engelleyen objektif koşulları şöyle izah edebiliriz. Biz bir özgürlük ve demokrasi hareketiyiz, toplumun dinamik rüzgarını arkamıza almak istiyoruz. O dönemin en özgürlükçü ideolojisini arkamıza almak istiyoruz. Çünkü halklar o ideolojiye yöneliyordu, bizde özgürlük ve demokrasi isteyen bir halk olarak bu ideoloji ile özgürlüğü kazanmayı önümüze koymuştuk. Sosyalist ideolojiye bağlılık hareketimizin temel gelişme dinamiğiydi. O dönemde sosyalizme bağlılık temelinde de olsa şu anki mevcut değerlendirme ve eleştirileri yapmak zordu. Çünkü yükselen ve itibar edilen ideoloji olan sosyalizm teorik gücünü ve moral kaynağını Marx, Engels ve Ekim Devriminden alıyordu. Reel sosyalizmin pratiği ve başarısızlığı tam ortaya çıkmamıştı. Aksine 1970'lerde hala belli bir yükseliş vardı. Ulusal kurtuluş hareketleri Latin Amerika, Afrika ve Uzakdoğu'da gelişirken, böylesi bir siyasal ortamda eleştiriler yapmak mümkün olmuyordu.

Eleştirsek marjinal kalabilir, gelişemezdik. O yüzden, o dönemde neden bu değerlendirme ve eleştiriler yapılmadı denilemez.

Öte yandan önderlikte çözümleme ve eleştiri gücü yüksek olsa da, doğruların tümünü bugünkü gibi görüyordu, diyemeyiz. Önderlikte bugünkü eleştirilen yanlışlıkları görmeye yatkın bir düşünce tarzı vardı. Ancak sosyalizmde var olan dogmatizm önderliğimizin erkenden bu yönlü açılım yapmasına imkan vermiyordu. Önderliğimiz açılım yapmaya yatkın sosyalist bir kişilikti. Belirttiğimiz gibi 1970'lerin siyasi ortamı önderliğimizde bulunan bu potansiyeli sınırlıyordu. Bunu yeni söylemiyoruz. Bir Halkı Savunmak ve AİHM savunmalarından öncede önderliğimizin 1970'lerde böyle bir zorlanmayı yaşadığını belirtmiş, bunu parti yayınlarındaki yazılarda ortaya koymuştur. Önderliğimizin 1990'lardan öncede 80'li yıllarda reel sosyalizmin teori ve pratiğine yönelik eleştiri ve değerlendirmeleri vardır. Reel sosyalist ortamda Apocu hareket, önderlik gerçeği yeterince özgür düşünemiyordu. Her şeyi özgür tartışıp değerlendiremiyordu. Bazı sınırlar vardı. Reel sosyalizmin yıkılması aynı zamanda önderliğimizin içinde olan sıkıntıyı da ortadan kaldırmıştır. Bu yönlü değerlendirmeler yapılmıştır, bunlar şimdi söylenen şeyler değil. On yıl önceki eleştiri ve değerlendirmelerimiz, önderliğin Bir Halkı Savunmak'ta ki gibi değildi. Derin ve kapsamlı değildi. Ama şunu görebiliyorduk, reel sosyalizmin önderliğimizin ve PKK'nin daha yaratıcı ve özgür düşünmesine bir sınır koyduğunu hissediyor, görebiliyorduk. Dolayısıyla reel sosyalizmin yıkılışa doğru gitmesi önderliğimiz açısından önemli bir düşünce açılımını da beraberinde getirdi. Diğer yandan o güne kadar reel sosyalizme yapılan eleştiriler vardı, bunlarda anlamlı hale geldi. Troçkistlerin ve anarşistlerin sosyalizmin teori ve pratiğine yönelik eleştirileri de anlaşılmaya ve anlam kazanmaya başladı. Özellikle 1950'li yıllardan sonra çevreci hareketler, kadın hareketleri, barış hareketleri reel sosyalizmin teorisinde, ideolojisinde olan eksikliklere karşı eleştiriler geliştiriyorlardı. Yeni bir duruş, daha bağımsız daha demokratik daha özgürlükçü bir sistemi oluşturacak duruşlar ortaya çıktı. Tabi bunlar sistemli

hale getirilmiş teorik düzeye ulaşmamıştı. Dolayısıyla doğru bir sosyalist teori, bunun strateji ve taktiğini ortaya koymuşlardı denilemez. Öyle nitelikleri ve iddiaları yoktu. Daha çok eleştiren hareketlerdi. Dar sınıf çelişkisini aşan, yeni sorunları ve çelişkileri ortaya koyan, daha demokratik ve özgürlükçü duruşların gelişmesine zemin sunan bir süreci ortaya çıkardıkları söylenebilir. Özgürlük ve demokrasi duruşunda farklı renklerin de ortaya çıkmasını sağlayan bu yönüyle de reel sosyalizmin dar yaklaşımlarını aşan eğilimler ortaya çıktı.

Sovyetlerin yıkılmasından bu tür görüşler ve değerlendirmeler daha çok tartışılmaya başlandı. Böylelikle 1864 1. Enternasyonal'den başlayan bu güne kadar gelen sosyalizm tarihi çok köklü bir eleştiri ve özeleştiri sürecine girdi. Yüzeli yıllık bir pratik ortada olduğu için neyin doğru neyin yanlış olduğunu ortaya koyabileceğimiz verilere sahip bulunuyorduk. Böyle bir dönemin kendi doğasına has olumsuz etkileri ortaya çıktı. Sosyalizmin yıkılışı ile birlikte emekçilerde ve halklarda geleceğe yönelik kaygılar arttı. Kapitalizmin zafer kazandığı yönlü ideolojik ve teorik saldırılar insanları önemli düzeyde etkiledi. Kapitalist sistem, "Sovyetler yıkıldı ben kazandım" biçiminde çok güçlü bir propagandayı her tarafta dillendirdi. Bu durum yalnız halkları değil sol ve sosyalist hareketleri de olumsuz etkiledi. Başkan APO önderliğindeki PKK ise reel sosyalizmin yıkılmasından olumsuz etkilenmekten çok daha yaratıcı düşünerek tikanmanın önünü nasıl alırsak biçiminde bir çabanın sahibi oldu. Yetersiz ve eksikte olsa ideolojik, teorik ve programatik açılımlar yaptı. Bu açılımlar tabii ki sistemin hamlelerini boşa çıkaracak ve daha etkili mücadele etmemizi sağlayacak düzeyde olmamıştı. Zaten uluslar arası komplo bu gerçeklik ortamında kendisini pratikleştirdi. Halbuki ideolojik ve teorik olarak karşı sistemi daha derinlikli çözümleyip, anlayabilirdik.

4. ve 5. Kongre önderlik açısından belirli yönleriyle açılım kongreleridir. Yeni sosyalist paradigmanın oluşturulmak için kafa yorulduğu ve ipuçlarının ortaya çıktığı yıllardır. Hareketimiz sosyalizme olan inancını kesinlikle hiçbir zaman kaybetmedi. Sosyalizmin halkların ve insanlığın

kurtuluşu için tek ideolojik sistem olduğuna dün olduğu gibi bugün de inandı. 5. kongrede sosyalist anlayışımızı düzelten ve pratiğin önünü açacak bazı değişiklikler yapılsa da olumsuzlukların önünü alacak bir etkisi olmadı. Açılımlar yapıldı ama yeterli olmadı. Önderlik mücadeleyi ilerletmek açısından örgüt ve kadro duruşunda, yeni yaşam anlayışında çözümlenmeler yapıyordu. Teorik ve ideolojik olarak da bugünkü düzeyde olmasa da sosyalizmin ideolojisini oluşturmada, bunun topluma ve bireye yansıtılmasında çok önemli değerlendirmeler ve açılımlar yaptığımızı görebiliriz. En fazla da kadın özgürlük hareketi ve kadın ordulaşmasının gelişmesi doğrultusunda çözümlenmelere ağırlık vermiştir. Derin ve radikal demokrasinin, hiyerarşik devletçi sistemden kopacak gerçek sosyalizmin yaratılmasının esas halkasının kadın özgürlük çizgisi olduğunu çok önceden fark etmiştir. Sosyalist teorideki yanlışlıkların giderilmesi ve gerçek sosyalizm ruhunun yakalanmasının toplumsal cinsiyetçi erkek egemen sistemin aşılmasıyla sağlanabileceğini çok erkenden görmüştür. Bu yönüyle önderliğin kadın özgürlüğü konusundaki açılımı önemlidir. Bu açılımı reel sosyalizmin yanlışlıklarını aşmanın en önemli hamlesi olarak görmek, gerekir. Yine çevre ve doğayla belli düzeyde ilgilenmiştir. Önderliğin çevre ve doğa yaklaşımı da yeni değildir. Doğal toplumun o iç içeliğine, bütünlüklü haline ilgi duymuştur. Kadına verilen değer doğadan ve doğal toplumdaki kopmanın ve sistemle bütünleşmek istememenin en önemli kanıtıdır.

İmralı süreci esas olarak da önderliğimiz açısından, insanın özünde bulunan bütün değerleri çağdaş düzeyde yeniden ifadelendirip yaşamsallaştıracak yapılanmaya kavuşturularak sisteme karşı güçlü mücadele eder hale gelmenin doğuşudur. Önderliğimiz buna üçüncü doğuş dedi. İmralı yılları önderliğimiz açısından yaşanan tecrübeler ışığında sisteme karşı en iyi nasıl mücadele edilebilir, en doğru sosyalist yaklaşım nasıl olmalıdır sorusuna rafine cevapların verildiği bir süreçtir. Önderliğimiz hareketimizin uluslar arası komployla karşılaşması ve kendisinin esaret altına alınmasını bir özeleştiri konusu olarak ele almıştır. Belli yanlışlıklar yaptı eksiklikler içine girdik ki

böyle bir komployu engelleyemedik. Komplonun ayak sesleri duyulurken örgütü ve kadroyu çok yönlü güçlendirerek, yetersiz yoldaşlık ve vefasız dostluklarda somutlaşan zayıflıkları neden gideremedim diyerek, İmralı öncesi pratiğini sorgulama konusu yapmıştır. Güçlü eleştiri ve özeleştiri düzeyi ve bu temelde yeni paradigmal gelişme bu temelde ortaya çıkmıştır.

Bazılarının belirttiği gibi önderliğin savunmalarda ortaya koyduğu yeni sosyalist yaklaşımı ve devrimci duruşu, kapitalist sistem hakimiyeti altında oluşan dünyaya ayak uydurmak değildir. Tabii ki bu yaklaşımda bu sisteme karşı etkili nasıl mücadele verilir sorusuna cevap verme vardır. Ne kapitalist sistem 1900'lerin sistemidir ne de bu sisteme karşı artık eski klasik sosyalist teorilerle mücadele verilebilir. Bu çerçevede kapitalist sistem gerçekliğinin geldiği düzeyi ve dünyada ki diğer tüm gelişmeleri doğru değerlendirip kendimizi yenilememiz ihtiyacı açıktır. Dolayısıyla kapitalist sistem hakimiyeti altında yaşanan değişimlere ayak uydurmak istediğimiz biçimindeki değerlendirmeler yalandır, demagojidir. En hafif

**Önderliğimizi sosyalizmin
Yeni peygamberi olarak
Değerlendirebiliriz.**

deyimle anlamamaktır. Dünyaya ayak uydurmak bir yana, tam tersine ne dün, ne bugün dünyaya ayak uydurma isteği ve hedefi vardır. Önderlik, "ne bu dünyanın adamı oldum, ne köyün, ne ailenin, ne de burjuva sistemin adamı olabildim", diyerek bu gerçeği ifade etmektedir. Bunlardan uzak durdum, bunlara yabancı kaldım, diyerek kendi gerçekliğini bırakalım sisteme ayak uydurmaya sistemden köklü kopuşu yaşayan bir duruş olduğunu ifade etmiştir. Bu çerçeveden bakıldığında önderliğimizin çözümlenmelerine sistemle daha etkili mücadele etmek, sistemden koparak yeni bir yaşan oluşturmak biçiminde bakmak doğru olanıdır. Marx, Engels ve Lenin'in teorik çözümlenmelerinin gerçekleşen sosyalizmin sistemin mezhebi haline düşmekten kurtulmadığını görerek ezilenlerin mücadelesinin daha doğrusu uğruna bedeller verilen sosyalizmin

bir daha benzer olumsuz akıbete düşmemesi için bu çözümlenmeler geliştirilmiştir. Marx, Engels ve Lenin'in niyetleri kapitalizmi ortadan kaldırıp sosyalizmi kurmaktır. Ne var ki sonuçta özlemlerinin tersi bir durumla karşılaştılar. Önderliğimizi yeni sosyalist yaklaşım ve kuracağı toplumla mezhep olmayacak bir demokratik sosyalist sistem gerçekliğini ortaya koymuştur.

Yeni sosyalist yaklaşımla birlikte ruhumuzla, duygularımızla sistemden köklü kopacağız, bir daha onun yedeği olup, ona hizmet etmeyeceğiz. Önderliğin dediği gibi Marks şehir yaşamından kopmamıştır. Mücadele ettiği burjuva sisteme fark etmese de birçok kanaldan bağımlıydı. Başarılı olmalarının altında bu gerçeklik yatmaktadır. Bu nedenle Önderliğimiz sisteme karşı mücadele etmek isteyen kadroların gerekirse kırk yıl mağarada yaşayarak kendilerini olgunlaştırıp pratiğe girmelerini söylemektedir. Hatta kırk yıl mağarada yaşayan dervişler, inzivaya çekilen ermişler ancak sınırlı gelişmeler ortaya çıkarırken, kendilerine sosyalist kadro diyenlerin neden başarısız olduğu daha iyi anlaşılmalıdır, değerlendirmesinde bulunmuştur. Önderliğimiz yeni paradigma temelinde devletçi olmayan, sömürücü olmayan, ataerkil olmayan, doğayla bağlarını koparmayan bir sosyalist anlayışla bu dünyadaki sömürüye ve baskıya son vermek istemektedir. Hem mücadele etmek, hem de mücadele içinde özgür toplum ve yaşamı kurmak isteyen bir teorik yaklaşım halklarımızın eline verilmiştir. Önderliğimizin teorik yaklaşımı böyle bir iddiayı taşımaktadır. Bu yönüyle 1 Mayıs'ın değerlerine Marks'ın özlemlerine, Denizlerin, Hakilerin, Kemallerin özlemlerine bağlılığın ve saygının ortaya çıkardığı bir paradigma olarak görülmelidir. Önderliğimiz hiçbir zaman başarısızlığı kabul etmemiştir. Önderliğimizin yeni paradigma çerçevesinde ki teorik çözümleri de, halklar açısından başarısızlığın ve yenilginin önünü kapatmak olarak anlaşılmalıdır. Yeni paradigma ve yapılanma gerçeğimiz sistem karşısında mücadelesiz kalmama gerçeğini ifade etmektedir. Yeni paradigmanın teorisi de, ideolojisi de, kişiliği de, örgüt anlayışı da bu çerçevede değerlendirilmelidir. Böyle değerlendirmeyen her türlü yaklaşım, ya inkarcıdır ya milliyetçidir ya burjuva eğilimdir.

Bizler ne Kürt milliyetçi eğilim ne de burjuva liberal eğilim içinde olacağız. Sistemden nasıl kopacağız? sorusunu her gün kendimize sorarak mücadelemizi etkili biçimde sürdüreceğiz. 1 Mayıs'ı da sosyalizm özelemleri için yaşamını verenlerin anısına bağlılığın gereği bundan sonrada etkili biçimde yaşatacağız. Önderliğimiz emekçilerin, işçilerin, köylülerin, gençlerin, kadının ve ezilen tüm toplumsal kesimlerin özelemlerine bugün en iyi cevap veren sosyalist önderliktir. Önderliğimizi sosyalizmin yeni peygamberi olarak değerlendirebiliriz.

Kürtler herhangi bir halk değildir. Siyasal çelişkilerin en fazla yaşandığı coğrafyada yaşadıkları gibi sosyal ve kültürel olarak da tarihsel derinliği ve zenginliği olan bir halk gerçekliğidir. Komünal demokratik değerleri köklü yaşayan bir halktır. Ortadoğu'da sömürgeci egemenlik altında imha tehdidi altında yaşayan bu halkın önderliği de uluslar arası bir komployla karşılaşmıştır. Önderliğimiz böyle bir toplumsal ve siyasal gerçeklik ortamında derinleşmiş ve kapsamlılaşmış demokratik sosyalist teoriye ulaşmıştır. Önderliğin ortaya attığı bu düşünceler halkların yaşadıklarının tarihsel toplumsallık içinde süzölmüş halidir. Önderlik kendisini tarihin parçası olarak görüyor. Atina savunmasında "geçmiş ve geleceği ne kadar anlarsan, anlayıp da üzerine ne kadar katarsan o kadar rolünü oynamış olursun" diyerek bu gerçekliği ifade etmektedir. Tarihi, geçmiş anlamak ve halkların yaşadığına anlam vermek çok önemlidir. Önderliğimiz çöllerin derinliklerinde, ormanın kuytuluklarında, dağların zirvelerindeki en küçük bir direnişe bile anlam vermiştir. Dolayısıyla İsa'ya da, Marks'a da, Engels'e de en doğru anlamı veren önderliktir.

Bazı sosyalist dostlarımız var. Bunlar önderliği klasik yaklaşımla ele alma, böylece de anlayamama durumuna düşüyorlar. Bunun içinde önderliği değerlendirirken, önderliği anlayamama ya da klasik yaklaşımla ele alma var. Sanki klasik yaklaşımla ele almak, yüz elli yıl önceki şeylerin aynısını söylemek sanki çok büyük bağlılıkmiş, bir erdemmiş gibi yanlış yaklaşımlar var. Önderliğin eleştirilerini yanlış değerlendirenler var. Bunlar yanlıştır. Kesinlikle sosyalizme kazandırmayan

şeylerdir. İdeolojik tutuculuktur. Önderliğimiz bunları aşmıştır. Tabi önderliğin ortaya koyduklarında eksiklikler, yetersizlikler olabilir, hiçbir şey tam değildir. Mutlak doğru yoktur. Ama reel sosyalizmin yıkılmasından sonra ortaya çıkan ideolojik, teorik bulanıklık, karmaşıklık yaşandıktan sonra günümüzde giderek yeni bir ideolojik netlik sürecine girilmiştir. Bu çerçevede önderliğin çözümlenmeleri sosyalizmin teorik yenilenmesine çok büyük bir katkıdır. Artık sosyalistler kılavuzsuz değildir, ideolojisiz değildir. Yani ideolojik ve teorik yol göstericilikten yoksun değildir. Artık geçmişteki yanlışlıklarını çözememiş ve bunlarda ısrar eden bir sosyalist dünya yoktur. Bu sosyalist dünya içinde doğruları da gören bir sosyalist önderlik de vardır. Bu 1 Mayıs'ta belki de en fazla üzerinde durulması gereken, bu önderlik gerçeği ve önderliğimizin ortaya koyduğu sosyalizmin özüne ve felsefesine uygun bu teorik yaklaşımlar olmalıdır. Önderliğimizin sosyalizm yaklaşımı sosyalizmin temel değerlerine vurgu yapması açısından da değerlidir. Geçmişte görüldüğü gibi sadece komünaliteyi önemsemek ama demokrasiye yeterince yer vermemek, eşitliği ya da paylaşımını sadece bir sosyalizm olarak görmek ciddi yanlışlıklar ortaya çıkarmıştır. Bu duruma düşmek neolitik toplumu iyi çözememekten kaynaklanıyordu. Sosyalizmin esasının orada olduğunu değerlendirememek, onu doğru çözümlenip oradaki demokratik öğeyi doğru ele alamamaktan kaynaklı yanlışlıklar vardı. Sosyalist teoriye yanlışlıklar vardı. Sosyalist teoriye yanlışlıklar böyle ortaya çıkmıştı. Bu açıdan yüz elli yıldır komünaliteye, eşitliğe, özgürlüğe çok vurgu yapan, ama demokrasiyle paylaşıcılığın çok iç içe olgular olduğunu, biri olmadan diğerinin olmayacağını anlamayan reel sosyalizm pratiğinde bu gerçeği çok iyi gördük. Demokrasi olmayınca paylaşımında, komünalitenin de olamayacağı anlaşıldı. Nitekim bazıları zengin oldu, burjuva oldu. Bürokrat oldu. Demokrasi olmadığından adalet de, eşitlik de iyi savunulamadı. Bozulmalar başladı. Sosyalizmde komünalite ile demokrasinin iç içe olacağını biri olmadan diğerinin de olmayacağını büyük acı ve tecrübelerle gördük.

Diğer yandan devletli zihniyetten kopmak çok çok önemlidir. Marks ve Engels de devletin

kötü olduğunu söylediler, devlet bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki baskı aracıdır dediler, ne var ki bu aracın kim tarafından olursa olsun kullanılmasının sömürü ve baskıyı beraberinde getireceğini açıkça ortaya koyup sosyalistlerin devlet batağına girmesini engelleyen bir teorik temel ortaya koyamadılar. Özellikle Lenin'in devlet tuzağına düşmesi devlet teorisindeki boşluk sonucu ortaya çıkmıştır. 70 yıllık reel sosyalizm pratiği kanıtlamıştır ki egemenlerin araçları kullanılamaz. Egemenlerin örgütsel yapılanmaları kullanılamaz. Sömürücü sistemi egemen yapan devlet olmuştur zaten. O bakımdan a-devlet dediğimiz devletin araçlarından yöntemlerinden uzak, bir sistem zihniyetine ulaşmak belki de sosyalistlerin en büyük kazanımlarıdır. Bu konuda anarşistlerin eleştirisi vardı, ama onlar da sistemli bir teorik yaklaşım gösterememişlerdir. Tepkisel bir yaklaşımları vardı. Komünal demokratik sistem nasıl inşa edilecek, komünlerden meclislere ekonomik, sosyal örgütlenmeler nasıl kurulacak bunlar sistemli ifade edilmemiştir. Önderliğimiz bütün bu tecrübeleri değerlendirerek yeni bir yaklaşımı benimsemiştir. Yeni paradigmasını Cinsiyet özgürlüğü demokratik ve ekolojik toplum olarak tanımladı. Öngördüğü sistemi, doğayla sürdürülebilir ilişkiyi sağlamış, kendi içinde tahakküme dayanmayan, doğrudan demokrasiyi ve kadın özgürlüğünü esas alan ahlaki bir toplum olarak ifade etti. Hukuku değil esas olarak ahlaki esas alan bir sistem oluşturma'nın önemini vurguladı. Bizim yeni sosyalist anlayışımız bu çerçevededir. Buna demokratik sosyalizm diyoruz. Önderliğimiz eskisi gibi bilimsel sosyalizmde denilebilir dedi.

Tüm bunlar ideoloji değiştirdiğimiz anlamına gelmemelidir. Ancak geçmiş hatalara düşmemek için demokratik sosyalizm diyoruz. Demokratik sosyalizm derken Fransa'daki gibi Avusturya'daki gibi bir demokratik sosyalist yaklaşımdan söz etmiyoruz. Biz burjuva demokratik bir sistem değil komünal demokratik değerlere dayalı bir demokratik özgürlüğü sistemi hedefliyoruz. İdeolojik değişiklik yaşamadan eşitlikçi, özgürlüğü, sosyalist bir ideolojiye bağlı kalarak ama onu zedeleyen ve ideolojinin öngördüğü yaşama ulaşılmasını engelleyen paradigmadaki yan-

lılıkları aşyoruz. Klasik reel sosyalizmde var olan devletçi iktidarcı genleri atarak kendimizi yeniliyoruz. Bu yönüyle de bir değişim dönüşüm ve yenilenmeyi yaşıyoruz. Kavramları yerli yerine koymadığımız taktirde değiştin de ne oldun derler. Yani eskiden eşitlikçi, özgürlüğü, demokratik ve kimsenin kimseyi sömürmediği, baskının olmadığı bir sistemi hedefliyordunuz şimdi yine benzer şeyler söylüyorsanız o zaman bir ideolojik değişimden değil paradigma değişikliğinden söz edilebilir. Tabii ki hiçbir ideoloji değişmez ve mutlak değildir, değişecektir. Değişim her zaman olacaktır, bugün ortaya koyduklarımız da eksik ve yetersizlikler olabilir. Bunlar da pratik içinde ortaya çıkacak ve zamanla yenilenecektir.

Devletçi iktidarcı zihniyeti bırakıyoruz. Bu önemli bir eleştiri, özeleştiri. Yani sıradan bir yaklaşım değildir. Onun için önderlik kendisi ve PKK gerçekliği açısından şunu söyledi. Nasıl ki sistemi değiştirmede radikal isek kendimize de radikal yaklaşacağız. Kendimizin değişim dönüşümüne olacağı gibi toplumsal değişime de her zaman radikal yaklaşmalıyız. Yani reformist olmayacağız. Tabii ki demokrasi, özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde reformlar için mücadele edilmez denilemez. Reformların hepsi kötüdür demiyoruz. Öyle bir yaklaşımımız yoktur ama esas yaklaşımımız olguları köklü değiştirme temelinde olmalıdır. Köklü değişim dönüşüm yapmak, reformları da bunların yöntemlerinden biri olarak ele almak gerekir. Kadın özgürlük çizgisinde ataerkilliği köklü bir biçimde ortadan kaldırmak istiyoruz. Ama bu süreçte mücadelenin sonucu toplumda önemli yumuşamalar da ortaya çıkıyor. Bunları köklü değişimler açısından değerlendirebiliriz, ama biz kadın konusunda radikal dönüşüm perspektifimizi kaybetmeden özgürlük çizgisini hakim kılmak istiyoruz. Aynı şekilde ideolojimizde her zaman kısmi düzeltmeler yapabileceğimiz gibi gerektiğinde çok köklü değişimler yapmakta bizim felsefi yaklaşımımızın gereğidir.

İdeolojik ve teorik yaklaşımımızı zenginleştiren yeni bir felsefi yaklaşımımız bulunmaktadır. 19. yy.da Engels ve Marx felsefi yaklaşımlarını oluştururken mevcut bilimsel verileri esas almışlar, pozitif bilimlerden yararlanmışlardır.

Doğanın diyalektiğini de incelemişlerdir. Takdir edilmelidir ki o dönemin bilim teknik gelişmeleri yetersizdir. Kimse kalkıp, Engels'e, Marks'a " sen niye kuantumu bulamadın" diyemez. Onları suçlayamaz. O zaman öyle bir bilimsel buluş yoktur. O dönemdeki bilimsel gelişmeler ne ise onlar inceleme sorumluluğunu duymuşlar. Biyolojiyi, Fiziyi, Kimyayı, Astronomiyi inceleyerek elden geldiği kadar sistemlerini bilimsel oluşturmaya çalışmışlardır. Tabii ki veriler çerçevesinde yaptıkları değerlendirmeler eksik ve yetersiz kalmıştır. Onları hem eleştirmek hem de yanılı ve inkarcı yaklaşımlara düşmemek gerekir. Çünkü bu tip eğilimler de vardır. Her dönemde bir değerlendirme, bir çözümleme yapılırken, o dönemin koşullarına göre yapmak doğru olur. Şimdi bu tip yanlış eğilimler olduğu için bunları belirtiyoruz. İleride böyle bir değerlendirmeye ihtiyaç duymadan da onları eleştirebiliriz. Bilindiği gibi Sümer ve Mısır uygarlıklarının verileri 20.yy'da bulunup ortaya çıkarıldı. 19.yy'da bu yönlü bilgiler çok yetersizdi. Bu nedenle toplumlar tarihi ve devlet kapsamlı irdelenmemiştir. Veriler eksik olunca değerlendirmelerde de yanılılar ortaya çıkmıştır. Bugün bilimin ve tekniğin çok hızlı geliştiği bir çağdayız. Öyle ki bilginin iktidar olduğu bir çağdayız. Yani bilimin sınırları genişledi. Bu açıdan, yeni sosyalizm anlayışımızda şu yaklaşım da önemlidir; sistemin bilme ufkunu bilmemiz lazım. Sistemi iyi çözmemiz lazım. Sisteminin ufuklarında bilgiye ulaşmamız lazım. Bu bakımdan kapitalist sistemi anlamak, çözmek önemlidir. Kapitalist sistemi anlamadan onun egemenliğinden kurtulmak zordur.

Bugünde emekçiler, ezilen topluluklar ve halklar demokratik sosyalizm mücadelesi vermektedirler. Ancak bu mücadelenin geçmişten daha zor olduğu görülmektedir. Kapitalizmin geliştirdiği Bio- iktidar döneminde topluluklar sisteme birçok bakımdan bağımlı hale getirilmiştir. Artık geçmişteki gibi dar sınıf yaklaşımı ya da sekiz saatlik iş günü mücadelesiyle, emekçilerin patrone aldıkları ekonomik imkanlarla sosyalizm mücadelesi yürütülemez. Nitekim günümüzde işçilerin sendikalaşma oranı çok düşmüştür. Sendikalar tamamen devletin, kapitalist sistemin denetimine girmiştir. O bakımdan geçmişteki sendikalist yak-

laşımlarla, genel grevle sosyalizmi kurmak mümkün değildir. Artık bu tür grevleri önemseyen yaklaşımları bırakıyoruz. Tabandan örgütleniyoruz. Bütün toplumsal kesimleri örgütleyerek sosyalizme ulaşmak istiyoruz. Sosyalizmi kurma anlayışımızı öncelikle böyle ele almamız lazım. Toplumun tümünü tabandan örgütlemeyen, dar sınıf yaklaşımlarının sosyalizmi getirmediği görüldü. Çünkü işçi sınıfı ekonomik yaklaşımı bırakmadığından sistemin parçası haline geliyor. Dünyada ki pratikte böyledir. Şu anda en radikalleri bile ağızlarına bir parmak bal sürüldü mü susuyorlar. Neredeyse kapitalist sistem içinde işçiler tümüyle aristokrat kesim haline gelmişler. Onun için önderlik işsizleri, kadını, çevrecileri, diğer toplumsal kesimleri daha önemli gördü. Yani sistemden rahatsız olan toplumun hepsini esas almak, işçileri de emek ve sosyalizm mücadelesinin bileşenlerinden biri olarak görmek gerekir. Bu bakımdan en fazla kadının, gençliğin demokratik özgürlükçü, adil, eşit yaklaşımından, potansiyelinden, enerjisinden faydalanmak sosyalizmi hem gerçekleştirmek, hem derinleştirmek, hem de kalıcılaştırmak açısından önemli hale gelmiştir. Bu nedenle biz vurguyu kadın ve gençliğe yapıyoruz. Tabii ki sömürülen emekçiler de var, köylüler de var. Biz bir emek hareketiyiz. Sosyalizm emeğe dayalıdır. Dar sınıf yaklaşım içinde değildir, ama emeğe dayanıyor.

Sosyalizmin özünde var olan emeğe değer vermeyi 1 Mayıs'da daha fazla değerlendiriyoruz. 1 Mayıs emekçi bayramıdır. Hatta ondan öte sosyalizm bayramı olarak değerlendirmek daha doğru bir tanımlama olur. Sonuç olarak 1 Mayıs andığımız bu günde önderliğimizin yeni paradigması çerçevesinde, demokratik sosyalizmi derinliğine anlamak, bunun heyecanını ve coşkusunu yaşamak çok önemlidir. Yeni düşünceler, yeni inançlar her zaman coşku ve heyecan verir. Eskiden Apocular sosyalizmin "S" sini duydukları zaman, dervişlerin ayinde zikir ederken titremesi gibi titterdi. Böyle bir inanca sahiptik. Bugün de inanıyoruz ki önderliğinin sosyalist çizgisi ve paradigmasını başta Kürtler olmak üzere halklar sahip çıkacak, bu çizginin başarısı ilk önce Kürdistan'da gerçekleşecektir. Kürdistan'ın özgürleşmesi

Ortadoğu'nun demokratik ve özgür hale gelmesi anlamına gelecektir. Buna kesinlikle derinliğine inanıyoruz. Önderliğimiz, bizim inancımızın derinleşmesi için tarihsel bir çözümleme yapmış, inancımızda boşluk bırakmayacak her türlü değerlendirme ve çözümlemeyi yapmıştır. Bu konuda büyük bir sorumluluk duygusu ile hem bizler açısından, hem insanlık açısından yeni moral değerimizi vermiştir. İdeolojik ihtiyacı karşılayarak manevi değerimizi, güç kaynağımızı vermiştir. Bu nedenle önderliğimizin yeni paradigmayı ortaya koymasıyla birlikte birikalım coşkusu ve heyecansız kalmayı aksine daha çok heyecan ve coşku duymak gerekir. Önderlik, bunun heyecanını ve coşkunu duyuyor. Bu heyecan ve coşkuyu savunmaların bütün sayfalarında görebiliriz. Bu savunmalarla önderliğimiz, Kürt halkına, Ortadoğu insanına yeni bir doğrultu vermenin heyecanını yaşamıştır. Önderliğimiz Atina savunmasının son sayfasının bile çok şey ifade ettiğini belirtmektedir.

Artık bizim açımızdan kafa karışıklığı diye bir şey yoktur. Ancak yeniyi öğrenmek için yeterince çaba göstermiyoruz. Boşluklar oluyor, kafa karışıklığı oluyor. Kafa karışıklığının nedeni kendi yetersizliğimizdir. Çabasızlığımızdır, öğrenme isteksizliğimizdir. Çünkü önderlik en rafine düşünceye ulaştığını belirtiyor. İnanç olarak en köklü ve huzurlu dönemi yaşıyorum dedi. Bizlerin de, önderlik hareketinin savaşçıları, militanları, izleyicileri olarak tabii ki aynı durumda olmamız lazım. Aynı yaklaşım içinde, aynı moral, duygu ve heyecanı yaşamamız lazım. Bunu gerçekleştirmek içinde sistemden her gün kopmak, sosyalist kişiliği her gün kendimizde gerçekleştirmek ve bunun için mücadele vermek gerekir. Bu onurlu bir iştir. Bu en kutsal bir iştir. İnsanlığa böyle bir hizmet yapmak kadar değerli bir şey olamaz. Herhalde büyük düşünce ve inanç sahipleri kadar insanlığa hizmet eden kimseler olmamıştır. Duygu, düşünce verenler, ideoloji üretenler bu dünyanın en değerli insanlarıdır. Günümüz dünyasında kültürcülere, sanatçılara değer veriliyor. Çünkü onlar toplumun

moral ve inanç dünyasını yükseltirler. Bu nedenle inanç ve ideoloji doğrultusunda koşanlar da inancın en değerli evlatlarıdır. Bu yönüyle PKK'liler sosyalizmin öncü kadroları olarak insanlığın en değerli evlatlarıdır. Böyle bir öncülük etrafında sosyalizm ve demokrasi mücadelesi yürütmek böyle bir örgütün parçası haline gelmek gurur ve onur vericidir. Bunun gururu ve onurunu yaşamak içinde demokratik sosyalizm bayrağını, cinsiyet özgürlükçü demokratik- ekolojik toplum paradigmasıyla yükseltmemiz gerekir. Böyle bir sorumluluğu onurluca taşımak ve gereklerini yerine getirmek gerekiyor.

Kendimizi küçümsememek gerekir. Hani derler ya aynı köyden peygamber çıkmazmış. Kürtleri dünya küçümsüyor, biz de kendimizi küçümsemeyelim. Kürtler de artık insanlık tarihinde özgürlük yaratacak bir toplum olduğunu göstermelidir. Kendimize ve önderliğimize inmalıyız. Bu tarihsel rolü yerine getirtmeliyiz. Önderlik böyle bir önderliktir, PKK böyle bir partidir. Biz de böyle bir partinin üyeleriyiz. Eksikliklerimiz yok mu? Tabii ki vardır. Bunları gidermeliyiz; önemli olan samimiyet, ciddiyet ve inançtır. Bunu derinden hissettiğimizde başarmamız önünde hiçbir engel olamaz. Bu temelde böyle bir sosyalist ideolojiyi bize veren önderliğimizi tekrar saygıyla selamlıyoruz. Önderliğimize layık olacak, ona her gün bağlı olacak, onun değerlerini her gün pratikleştirecek çaba içinde olacağımıza dair tekrardan söz veriyoruz. Tüm değerlerimizi yaratan ve güçlendiren şehitlerimizdir. Bu temelde şehitlerimizi de saygıyla ve minnetle anıyoruz. Önderliğimize bağlılığımızı yenilerken şehitlerimizin anılarına bağlılığın gereği olarak bağlılık sözümüzü verirken bu temelde tüm dünyadaki emekçilerin 1 Mayıs dayanışma ve mücadele gününü kutluyoruz. Bu temelde bütün geleceğin sosyalizmle olacağına inanıyoruz, sosyalizm mücadelesi veren herkese şimdiden başarılar diliyoruz.

Abdullah Öcalan
Sosyal Bilimler Akademisi

İDEOLOJİ VE ÖZGÜRLÜK

'Seni diğerlerinden farksız yapmaya
Bütün gücüyle gece gündüz çalışan bir dünyada,
Kendin olarak kalabilmek,
Dünya'nın en zor savaşını vermek demektir.
Bu savaş bir başladı mı,
Artık hiç bitmez !...'

e. e. cummings (Amerikalı filozof, şair)

İdeoloji ve özgürlük kavramları ele alınırken ağırlıklı olarak ideoloji kavramı iticiliği, soğukluğu ifade ederken; özgürlük kavramı ise çekiciliği, sıcaklığı ifade etmektedir. Hem içimizde hem dışımızda böyle bir bakış açısının, hissiyatın olduğu bir gerçektir. Oysa ideoloji ve özgürlük kavramlarının etle tırnak gibi iç içe olduğu, biri olmadan diğerinin olamayacağı, tek başına birinin anlam taşımayacağı açıktır. Bu bakış açısında üst toplum sisteminin, onun ideologlarının ideoloji ve özgürlük kavramlarının taşıdığı anlam ve özü içeriğinden boşaltarak, topluma öcü gibi göstermesinin önemli bir rolü vardır. Yine komünal-demokratik değerler adına mücadele eden önderliklerin felsefik, ideolojik, örgütsel ve yaşamsal olarak sistemin dışına çıkamaması ve bundan kaynaklı yanlış ve yetersiz tespitlerin pratikte çok daha ağır sonuçlara yol açarak, insanın özü ve doğasıyla uyuşmayan yaklaşımlarının yarattığı tahribatlar etkili olmuştur. İdeolojik gerçeklik öncü güçlerin pratikleşme düzeyiyle anlam kazandığına göre, her zaman pratikte yanlış ve yetersiz yaklaşımların olabileceği göz ardı edilmemesi gereken bir olgu oluyor. Ancak şu çok iyi bilinmelidir ki ideolojiye yönelik çarpık bakış açılarının, farklı anlayışların özünde yatanın sistemin ideolojik saldırılarının olduğudur. Halkları, insanlığı özgürlük ideolojilerinden-ütopyalarından kopararak üst toplum sistemini ve bu sistemin dayandığı ideolojiyi hakim kılma çabalarının sonucudur. Sistem, ideolojinin ve ideolojik mücadelenin gereksizliğini yoğun bir ideolojik

bombardımanla işleyerek ideolojiyi olumsuzlarken; kendi ideolojisini, bu ideolojinin yaşam felsefesini, kültürünü, ahlakını yaşamsallaştırmaya çalıştığı açıktır.

Günümüzün küreselleşen dünya gerçeğinde, küreselleşen sermayeyle beraber ideolojik bombardımana dayalı olarak kültürel bir küreselleşmenin de egemen güçler tarafından halklara dayatıldığı bir süreci yaşıyoruz. Ulus üstü -çok uluslu şirketlerin, mali sermayenin ortaklaşan çıkarlarına dayalı küresel bir yapılandırmanın halkların aleyhine ve halklara rağmen hayata geçirilme çabaları, dünyanın her tarafına müdahale edilerek gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Özellikle devletçi sosyalizmin çözümlüşünden sonra bu yönlü yoğun ideolojik saldırıların geliştiği, halkların yerel-kültürel değerlerinin bu saldırılarla tarumar edilerek özünden, içeriğinden boşaltılarak sisteme entegre etme çabalarının yoğunlaştığı görülmektedir. Tüm bu çabalar ve yürütülen manipülasyonlarla hedeflenen halkları eşitlik-özgürlük ütopyalarından koparmaktır. Günü birlik bir yaşam içerisinde kaderine teslim olmuş ve bu ütopyalarını sistem içinde arayan bir kısır döngü içinde halkların enerjilerini farklı kanallarda eriterek üst toplum sistemini daha güçlü,

hakim hale getirerek süreklileştirmeye çalışmaktadır. Bu yönüyle şimdiye kadar yürütülen devrimci mücadelelerin boşuna olduğunu, eşitlik ve özgürlük aranacaksa da sistem içinde aranması gerektiğini, bu hareketleri sistem içileştirerek teslim alarak ve teslim almaya çalışarak göstermektedir. Sistem, toplumsal mücadelelerde temel dayanağın

İdeolojik mücadele olduğunun çok iyi bilincinde olarak yoğun bir ideolojik mücadeleyle ve buna uygun yaşam anlayışıyla ayakta kalmaya çalışmaktadır. Günümüzün komünal-demokratik değerler adına mücadele yürüten güçleri açısından toplumsal mücadelelerin temel dinamiğinin felsefik-ideolojik gerçekleşme olduğu kadar bunun pratikleşmesinin, yaşamsallaşmasının olduğu kendini daha fazla hissettirmektedir. Dolayısıyla hem felsefik-ideolojik olarak sistemin dışına çıkmak hem de bunun örgütsel, yaşamsal, sosyal dokularını oluşturmak sistem karşısın da ayakta kalabilmek açısından büyük önem taşımaktadır. Üst toplum sisteminin, onun ideologlarının ve uzantılarının ideolojiyi halklara öcü gibi gösterirken, bu konuda her türlü olumsuzlamayı yaparken, yoğun bir ideolojik bombardımanla, çok derinlikli ve kapsamlı bir yönelimle insanların ruhuna, hücrelerine, genlerine kadar nüfuz ederek ele geçirmeye çalışarak insanı-insanlığı kendisini var eden değerlere, yaşam ve anlam bulduğu bir bütün olarak eko-sisteme karşı yabancı hale getirmektedir. Tehlike her zamankinden daha büyük ancak acısı çok daha az, yöntemleri daha incelikli bir tarzda büyümektedir.

Devletçi toplum, sisteminin kapitalist biçimiyle gelişen bilim-teknik ve bilgi-iletışim ağıyla her türlü imkanı kullanarak ideolojik egemenliğini, yaşam felsefesini geliştirme çabası içerisinde. Küresel emperyalizmin ideolojik-kültürel saldırılarıyla ideolojilerin sonu, tarihin sonu ve yeni liberal politikalarla toplumların varolma değerleri olan eşit-özgür ve komünal-demokratik yaşamın imkansızlığını, ütöptikliğini aşılıyarak halkları pasifize etmeye çalışmaktadır.

İnsanlığı varolma biçimi olan toplumsallaşmaya ve gerçekleşen değerlere yabancı kılıp, köksüzleştirerek bireyciliğe dayanan özgürlük söylemleriyle bireyi-halkları kendi öz değerlerinden kopartarak ayakları havada 'sanal özgürlük' içerisine alarak sistem içileştirip, ideolojik-kültürel hegemonyasını etkin kılmaya çalışmaktadır. Üst toplum sistemi bütün cazibesıyla metropol ve megapollerleriyle, sunmuş olduğu kadın ve erkek tipiyle, sinemalarıyla, klipleriyle, dizileriyle, geliştirmiş olduğu edebiyat ve sanatıyla yoğun bir postmodern kültürle toplumsal varoluş içinde bireyciliği, demokrasi söylemi içinde despotizmi, çok renklilik içinde renksizliği çok ince ve derinlikli bir tarzda işleyerek kadını-erkeği, genci-yaşlısı ve çocuğuyla ezilen ve sömürülen kesimleri kendine bağımlı hale getirmeye çalışmakta ve bu sistemin dışında bir yaşamın mümkün olmadığını, başka bir yaşamın pratik olarak imkansızlığını felsefik-ideolojik olarak geliştirmektedir. Günün bütününde, zamanın her anında böyle bir yaşam felsefesine dayalı oluşturulan yaşam anlayışıyla insanı-toplumu toplumsal değerlerden kopartarak erite kendisine çekmekte, ruhunu ele geçirerek maneviyat dünyasına hükmetmekte ve nasıl bir kölelik içerisinde yaşandığının farkına bile varmayan bir kölelik düzeyine indirgemektedir. Özellikle son dönem sinema filmlerinde devrimci mücadelelerin boşuna olduğunu, o zaman koşullarında öyle bir yola girilmişse bile şimdi hiçbir anlamının kalmadığını, sistemin kendilerine kucak açtığını, aradıkları her şeyi bu sistemde bulabileceklerini işlemektedir. Bilim kurgu filmleriyle insanlığı boşluğa çekmekte ve boşaltmaktadır. Çok incelikli bir tarzda yapılan bu filmlerle düzen yaşamının meşruluğu, üstünlüğü ispatlanmaya çalışılmaktadır. Yine kliplerle bireyci, yoz, güdülerine kilitlenmiş bir insan tipini yaratmak amaçlanmaktadır. Dizilerle burjuva kültürü aşılarmakta ve çekici kılınmaktadır. Gelişen bilim-teknikle bununla bağlantılı internet, televizyon, bir bütün medyayla vb. diğer araç ve yayımlarla, reklam dünyasıyla her yerde ve her an varolmak-

ta, yönlendirmekte ve hitap etmektedir. Bilim ve tekniği ideolojik çıkarlarına dayalı olarak pervasızca kullanmakta ve sisteme endekslenmiş derinlikli bir köleliği geliştirmektedir. Bu derinlikli kölelik en fazlada kadın üzerinden geliştirilerek sistemin iktidarını koruduğu alan olmaktadır. Kadın bedensel, ruhsal, duygu boyutuyla parçalara ayrılarak sömürülmekte ve sistemin bütün çirkin yüzü kadın gerçeğinde açığa çıkmaktadır. Kölelik düzeyiyle bağlantılı doğa daha derinlikli sömürülmekte, nükleer silah ve nükleer enerji üretimleriyle, sağlıksız teknolojiyle, petro-kimya ürünlerine dayalı atıklarla, ağır sanayi ve gazlarla, modern tarım ve ilaçlarla çevre dengesi bozulmakta, önüne geçilemez ekolojik sorunlar ortaya çıkmaktadır.

Üst toplum sistemi, halkları komünal-demokratik değerlerden ne kadar uzaklaştırır, koparırsa bunu kendisi için bir başarı ölçüsü saymakta, düzeninin devamını, istikrarını bunda görmektedir. Dolayısıyla kafalar ne kadar muğlaklaştırılırsa, halkların kendini var eden değerleri ne kadar öz anlam ve değerlerinden boşaltılırsa ve insanlık bu biçimiyle ne kadar manipule edilebilirse düzen yaşam anlayışının, ilişki tarzının, kültürünün gelişeceği bilinciyle her türlü yönelimi geliştirmektedir. Yoğun bir bilgi akışının yaşandığı günümüz gerçekliği içinde binlerce yıldan gelen tecrübesi, yönetim anlayışı, iktidarı kullanma yeteneği, devlet denilen araçla kendini gizleyerek bin bir kılıfa bürünerek 'çok çeşitlilik, çok düşünce, çok renklilik' içerisinde halkların kültürel zenginliğini, çeşitliliğini, çokluğunu dejenere ederek, kozmopolit bir değersizlik silsilesi içinde, 'at izinin it izine karıştığı' bir atmosferde, insanları düşünemez hale getirerek doğru ve yanlışın, olumlu ve olumsuzun, erdemli olanla erdemsiz olanın, iyi olanla kötü olanın ne olduğu ve nasıl olması gerektiği puslu bir havaya büründürülerek, bu hava solutularak insanlık zehirlenmektedir. Böyle bir atmosferde yetişen gençlik köksüzleşmekte, toplumsal değerlere yabancılaşmakta ve bireyciliğe dayanan kişilik özellikleriyle komünal- toplumsal yaşama

ve örgütlülüklerle gelmekte zorlanmaktadır. Her şey hem düşünsel hem de maddi anlamda bir o kadar karmaşık ve dağınık gösterilerek edilgen, boyun eğen, maneviyat ve moral değerlerden kopartılarak mutsuz kılınan insanlık, maddi anlamdaki zenginliklerden de faydalanamayan gerçeğiyle sistemin yarattığı bir enkaz olarak orta yerde durmaktadır. İnsanlık, halklar bu yaşam felsefesine, ideolojisine endekslenerek yaşatılmaya çalışılmaktadır.

Devletçi toplum sisteminin ideologları tarafından olduğu kadar, sistemin en önde gelen güçleri de ' özgürlük, demokrasi ve daha iyi ve mutlu bir yaşam' sözlerini çokça sarfetmekte ve böyle bir yaşamın sistem içileşmekle olabileceğini belirtmektedir. Üst toplum sistemine ne kadar entegre olunursa o kadar bu toplumun imkanlarından faydalanılabilir demektir. Üst toplumun ' daha iyi bir yaşam anlayışı' kendi sınıf değerleri, toplum anlayışı içerisinde kendi içinde gerçekleşen, bir dönem Antikçağ Yunan uygarlığındaki sınıf anlayışına benzeyen ancak uygulama ve içerik olarak ondan da geri olan üst toplum eşitliğinin eşitsizliği içinde, gücünün egemenliğine dayanan bir yaşam felsefesine, kültürüne, ilişki sistematiğine dahil olunabileceğini belirtmektedir. Sistem içinde yaşama maddi bazı olanaklar sunsa bile bunlar insani değerlerin yitimi karşılığında ve insanlığın sömürülmesiyle olmaktadır. Çünkü sistemin işleyen çarkı insanı böyle yaşamaya itmektir. Toplumsal değerlerden kopuk, insani değerlerin ayaklar altına alındığı sermaye-kar mantığına dayanan, yaşam felsefesini bu anlayış üzerinden gerçekleştiren üst toplum yaşam anlayışının nasıl elde edildiğinin, daha iyi bir yaşamın nasıl olabileceğinin anlaşılması zor olmasa gerekir. Ya büyü ya öl' mantığına dayalı bir yaşam anlayışıyla kendini yaşatabilen ve varolmasını bu mantığa endeksleyen bir sistemde özgürlüğün başkasının köleleştirilmesi, demokrasinin başkasının demokratik haklarının ele geçirilmesi, daha iyi bir yaşamın başkasının yaşamının işkence haline getirilmesi üzerine kurulu olduğu açıktır. Paranın ve maddiyatın her şeyin önünde olduğu insani duyguların, hislerin parayla

alınıp satılabildiği, insanın parası kadar değer ifade ettiği bir değersizlik, erdemsizlik sınıfı olan üst toplumun yalan ve sahtelik üzerine kurulduğu ve bu çarkın gücünü bundan aldığı unutmadan anlamak, tanımak, tanımlamak ve mücadele etmek önemli olmaktadır.

Günümüz dünyasında en derinlikli ve kapsamlı savaş türünün ideolojik savaş olduğu, sistemin bütün askeri gücünden de öteye esas gücünün ideolojik alanda yürüttüğü savaşım olduğu açıktır. Bu anlamda günümüz savaş biçimleri stratejik olarak geçmişteki gibi binlerce, milyonlarca insanın öldürülmesi ve bu savaşlarda yerleşim yerlerinin ve doğanın imhası üzerine dayanan askeri güçlerle değil, daha çok ideolojik alanda yürütülen mücadelelerle gerçekleşmektedir. Askeri gücünü stratejik olarak korumakta ve büyütmede,

**Üst toplumun ideolojik
Bombardımanı ile insanı kuşatan
İnsani özünden boşaltan gerçeğinden
Nasıl kurtulabiliriz?
Özgürlüğe nasıl yürüebiliriz?
Toplumsal değerlere dayalı
Eşitlik, özgürlük, demokrasi ve
Hümanizm gibi değerleri
Nasıl etkin kılabiliriz?
İnsan olmanın erdemiyle
Nasıl onurlu yaşayabiliriz?**

taktik düzeyde caydırıcı ve tehdit güç olarak konumlandırmakta ve gerek duyduğunda kontrollü olarak kullanılmaktadır. Ancak ideolojik olarak yetmediği yerlerde sistem bölgesel ve bir bütün olarak tehlikeye girdiğinde nükleer silahlarda dahil tüm askeri gücünü kullanabileceğini de göz ardı etmemek gerekir. Günümüz dünya gerçeğinde askeri yollarla işgalin, tahakkümün, sömürünün insanlık tarafından kabul görmediği, bu tarzdaki açık ve açığa çıkmış sömürü biçiminin büyük tepkilere yol açtığı bir gerçektir. Dolayısıyla üst toplum sistemi yaşamını ve sürekliliğini ideolojik

alanda yürüttüğü mücadelelerle sağlamayı sisteminin varlığı açısından daha anlamlı bulmaktadır. Bu yönüyle insanı, toplumu, toplum adına mücadele eden sivil toplum örgütlerini, demokratik sol örgütlenmeleri, devrimci partileri sistem içine alarak mezhebi haline getirmeyi daha uygun görmektedir. Halkların komünal-demokratik değerlerine dayanan, gücünü ve ruhunu buradan alan örgütlülükleri, kendilerini yaşamsal ve örgütsel kılma noktasında zayıf kaldıkça ve bu yönlü yetersizlikler giderilmedikçe oluşan boşluklardan sistemin kendisini örgütleyerek şu veya bu zamanda sisteme entegre edeceği veya sisteme yedekleyeceği açıktır. Dolayısıyla ideolojik mücadeleyle halkların tüm değerlerinin içine sızarak bu değerlerin anlam ve yapılanma gerçeğini parçalayarak, muğlaklaştırarak, tanınamaz hale getirerek sistem içileştirmeye çalışması söz konusudur. Zaten ne olduğunun çok fazla bilincinde olmayan, büyük bir bilinç çarpıtmasına uğratılmış bunun acısını her gün yaşayarak ne olacağını bilemez kılınan, geçmişinden habersiz, yaşamından mutsuz, geleceğinden umutsuz ezilen, emekçi kesimler bunun derin etkilerini yaşamaktadır. İnım inım inletilerek, dirhem dirhem eritilerek insanlık böyle bir yaşam cenderesine tabii kılınmaktadır. Toplumsallıktan sapmanın gelişmesiyle beraber insanlık hep mutlu yaşamının, özgür olmanın çabası içine girmiştir. Aslında günümüzde yürütülen bu mücadelelerinde özü mutlu ve özgür yaşamı arama mücadeleleridir. Bunun karşısında ideolojik dayanaklarını başkalarının güçsüzleşmesi, sömürülmesi ve gerekirse yok edilmesi üzerine kuran bir sistemin mentalitesinden, onun aygıtlarından, kurum ve kuruluşlarından, elindeki bilim ve teknikten, bilgiden insanlığın payına sadece acı, gözyaşı, kan ve zehir akacağı da açıktır. 'Paran kadar insansın' felsefesi üzerine kurulmuş olan bu çarkta ne özgürlük, ne demokrasi, ne iyilik, ne dürüstlük, ne sevgi ve ne de güzellik olabilir.

Üst toplumun ve ideologlarının yoğun ideolojik bombardımanı ile bir ahtapotun kolları gibi insanı kuşatan, insani özünden boşaltan gerçeğinden

den nasıl kurtulabiliriz? Bu kölelik kollarını nasıl kesebiliriz ve özgürlüğe nasıl yürüebiliriz? Toplumsal değerlere dayalı eşitlik, özgürlük, demokrasi ve hümanizm gibi değerleri nasıl etkin kılabiliriz ve insan olmanın erdemleriyle nasıl onurlu yaşayabiliriz?

Daha fazlada çoğaltılabilecek bu sorulara çok kısa ve bir o kadar da çok uzun, çok kolay ve bir o kadar da çok zor cevap vermek mümkündür: İdeolojikleşmek, ideolojikleşmek, ideolojikleşmek.

Üst toplum sisteminin halkları, insanlığı tarumar eden yaşam gerçeği karşısında özgürlük ideolojisi, ütopyaları uğruna, halklar adına mücadele edenlerin ve bir bütün insanlığın, insanı insan yapan toplumsal değerlere dayalı ideolojikleşerek cevap vermesinin en anlamlı cevap olacağı kadar, en insani ve en yaşanılır olacağı açıktır.

Herşey kendi doğasında güzeldir. Çünkü onu anlamlı kılan, yaşanılır kılan, yararlı kılan özgünlüğü ve orijinalitesidir. Eko sistemdeki her varlık için olduğu kadar, insan içinde geçerli olan bir olgudur. İnsanın özüne inme, insanın doğasına ulaşma, doğa anaya dönme, orada doğanın doğasıyla buluşma ve insana ulaşmanın yolunun ideolojikleşmekten geçtiği açıktır. Çünkü ideolojikleşmek özgürlük çizgisinde büyümek ve bu çizginin dili, vicdanı, ahlakı olmak demektir. Komünal-demokratik değerlerle bütünleşmek, özgürlük halkalarına yeni halkalar ekleyerek eşitlik-özgürlük mücadelesinde acı çekenlerin acısını duymak, mücadelelerindeki anlamı hissederek onlara yakın olmak, onlar gibi işkence görmek, onlar gibi çarımha gerilmek, onlar gibi derisi yüzülmek ve idam sehplarından geçmek olacaktır. Onların özgürlük umutlarını yaşamak ve yaşatmak, bitmediklerini bitiremeyeceklerini haykırmak, bugünde yaşadıklarını yarında yaşayacaklarının bilinci, inancı, moral ve motivasyonuyla yaşama bakmak demektir. Tarihin en yaratıcı yapıcıları, en fazla eşit-özgür yaşam mücadelecileri, en alttakilerin sesi-soluğu, yaşam heyecanı, mücadele azmi olan bu güzellikleri tarihin yazılı

sayfalarında fazla bulamasak da, bir bütün tarihin içinde olduğunu, en gerçekçi ve en yaşanılır olanın, yaşama nüfuz edenin onlar olduğunu, özgürlük adına yaşanan ve hissedilenin onlar olduğunu bilmek gerekmektedir. Bu anlamda ideolojikleşmek özgürleşmek yoluna onun sonsuzluğuna girmek kadar, tarihe akan bir nehir olarak tarihten gelen çağlayan olmayı ifade etmektedir.

Tarihin çile çekicileri, özgürlük abideleri yaşamı en derinden hissedenler olmuşlardır. Onlarda özgürlük ideolojisi yaşamda gerçekleşen, yaşamdan kopmayan bir olgu olmuştur. En altta olanın, en fazla acı çekenin, en yoksulun gözüyle bakarak, onun gibi yaşayarak, hissederek, ruh alıp ruh vererek bu gerçeklikte eriyerek yaşam olmuşlardır. Dolayısıyla ideolojikleşmenin yaşamla kopmaz bir bağ içinde anda ve yaşamda gerçekleşen olduğu, güzellikleri açığa çıkaran, özgürlüğü büyüten ve süreklileştiren bir olgu olduğunu bilmek gerekiyor. Komünal-demokratik değerlere dayalı özgürleşmenin olduğu yerde kölelik olmaz, gericilik kol gezemez. Dolayısıyla ideolojikleşmenin günümüzdeki demagogların, şarlatanların, yaşamla bağını koparmış kendini düşünen, bencil yaşam anlayışlarıyla gerçekleştiremeyeceğini ve bu tür lafazanlıklarla bir şey yaratılamayacağını bilmek gerekiyor. Dar, bireyci çıkarılara dayanan, ahbap çavuş grupları ve maddi ilişkilere dayanan örgütlülükleriyle, küçük olsun benim olsun mantığıyla ele geçirilen bir yer üzerinde ağavari ve bastırmacı yaşam anlayışları ancak düzenin içimizdeki uzantıları olabilir. Özü kariyerizme, iktidara, devletçi zihniyete onun yaşam ve ilişki anlayışına, kültürüne dayanan, ruhunu ve gıdasını oradan alan bu tip yaşam anlayışlarının eşit ve özgür yaşam anlayışlarıyla pek alakalı olmadığını anlamak, görmek ve bilmek gerekir. Bilmek, görmek, anlamak ve yapmanın, günümüzün batınileri, tasavvufçuları, simyacıları, cadıları, hırkasız dervişçileri olmaktan geçtiğini, günümüz dünyasında görülmeyeni görmenin ideolojikleşmekten geçtiğini bilmekten gelir. Bunlar gerçekleştiği oranda kendimizi tanır, kendimizi

tanıdığımız oranda sistemin ideolojik bombardımanlarına karşı ayakta durabilir, mücadele edebiliriz. 'Kendini bil' sözünün tarihi olduğu kadar güncel olarak da felsefik, ideolojik ve pratik anlamının bilincine vararak ve kendini bilmenin kendi zaman gerçeğinde kendini aşmakla gerçekleşeceğini, tarihe akmakla buradan alınacak güçle geleceğe yürümekten geçtiğini bilmek olduğunu daha fazla hissetmek, ruhumuza, hücrelerimize, genlerimize işlemek gerekir. Önder APO Özgürlüğü 'Zorunluluğun bilincine varma ve aşma' olarak tanımlıyor. Bu anlamda tek başına zorunluluğun bilincine varmak eksik kalıyor onu aşabildiğin, pratikleştirebildiğin, süreklileştirebildiğin, etekemiğe büründürebildiğin, mücadele içinde yaratabildiğin ölçüde özgürsün. Dolayısıyla özgürlük olgusunun soyut olmadığı anda gerçekleşebildiği kadar yaşanabileceği bu anlamda özgürlüğün sadece ütopya olarak geleceğe aktarılması anlamı da taşımadığı bilinmelidir. Yaşanılan, varolan her anda, her nefeste özgürlüğe dayalı yaşamda ısrar edildiği sürece, özgürleşmenin gerçekleşeceği ve bu mücadele sürdüğü müddetçe süreklileşeceği ve halkların özgürlük mücadelesinde önem taşıyacağı açıktır.

İdeoloji ve özgürlük kavramlarının insanın yaşam gerçeğindeki, toplumsal varoluşundaki sıkı ilişkisi görmek buna göre kendini donatmak ve yapılandırmak önemli olmaktadır. İdeoloji ve özgürlüğün birbirinin varolma tarzı olduğunu bilerek, özgürlük ideolojisini yudumlama gücünü göstermek kadar pratikleştirme cesaretini açığa çıkarmak gerekmektedir. İdeolojinin, ideolojik mücadelenin gereksizliğini kabullenmek özgürlüğü, özgürlük için mücadele etmeyi gereksiz görmek demektir. Buda insanca yaşamı reddetmek anlamına gelir. Çünkü ideoloji insanın kendisidir. Kadın eksenli yaşamla açığa çıkan toplumsal değerler bütünüdür. Kadın özgürlük ideolojisi eksenli düşünmek, yaşamak ve mücadele etmektir. Kadının özgürleşmesinin toplumun özgürleşmesi olacağını bilmek ve kadının özgürlüğünde kendi özgürlüğünü görmektir. Tarihsel olarak yaşanan

tüm erdemlerin insanda, halklarda vücut bulan ve geleceğe aktarılan yüzüdür. Sistemin tüm yönelimlerini boşa çıkarmanın, sistem içinde erimemenin, temel kazanım noktasının ideolojikleşmek ve buna dayalı mücadele olduğunun anlam ve bilincine varmak her zamankinden daha fazla ihtiyaç hissettirmektedir.

Özgürlük olgusu ezilen, sömürülen her insan, halk için bir umut ifade etmektedir. Bu anlamda hep özgür olmak istenilir. Ancak özgürlüğün sadece istemekle kazanılamayacağı, istemin tek başına yetmeyeceğini dolayısıyla özgürleşmenin bir mücadele işi olduğunun iyi bilinmesi gerekiyor. Günümüz insanı ağırlıklı olarak özgürlüğü istemektedir. Çoban kulübesinde padişah rüyası görmek gibi özgürlük hayalleriyle yaşayarak özgürleşilemez. Ezilen insan psikolojisinin özgürleşme mücadelesinin çok daha zorlu, çok daha kapsamlı, çok daha yoğunluklu olacağı açıktır. Hele bu Kürt insanıysa tarife gerek kalmayacağı anlaşılırdır. Üst toplum sisteminin dayatmış olduğu yaşam alışkanlıklarının, davranış kalıplarının, ilişki sistematığının dışına çıkabilmenin eziklik ruhundan kurtulmakla, kendine özgüvenin gelişmesiyle sağlanabileceği açıktır. Buda iğneyle kuyu kazarcasına insanın kendini boşluk bırakmadan ve boşluğa düşmeden yapılandırmasıyla gerçekleşebilir. Kendi ayakları üzerinde yürüme kararlılığına, gücüne ulaştırmasıyla sağlanabilir. Sistem yaşam anlayışını aşmanın yolu özgürlükten korkmamakla sağlanabilir. Ezilen insan gerçeği özgürlük istediği kadar özgürlükten korkan bir ruh haline sahiptir. Özgürleşmekten korkuluyor çünkü özgürleşmenin gerektirdiği yaşam felsefesine, anlayışına dayalı yaşamı kaldırmalarının zorlukları yaşanmak istenmiyor. Sıradan, mücadelesiz yaşamak tercih ediliyor. Geri yaşam anlayışlarının birbirini besleyerek oluşturduğu ortamlar içinde kalmak, ahbap çavuş, hemşehrilik ilişkileriyle avunmak, boyun eğen ve hep dayanacak bir güç arayan kişilikler olarak kalmak daha rahat geliyor. Özgürleşme karşısında kendi geriliklerine sarılma, kendinde ısrar özgürleşmeye katılmama oluyor.

Mevcut yaşam anlayışları ve ilişki düzeyleri bu tür yaşama açık olmaktadır. Bu anlamda özgürleşmeyle yaratılacak olan yaşam anlayışını, ilişki tarzını, davranış kalıplarını özümsemek ona dayalı kendini yapılandırmak, köleleştireni reddetmek ve bu red üzerinde ayakta durabilmenin zorluğuna katlanmanın kolay olamayacağı açıktır. Dolayısıyla özgürleşmekten onun gerektirdiği sorumlu yaşamdan korkulmaktadır. Akıllı olup herkesin derdini çekeceğime, deli olurum herkes benim derdimi çeksın denilmektedir.

Özgürlük üzerine konuşmak, o yönlü teoriler dillendirmek, onun güzelliğinden, yarattığı umutlardan bahsetmenin tek başına özgürleşmeye yol açmayacağı açıktır. Tam tersine en derinden bir köleliğin cilalanmış bir şekilde sürdürülmesi olmaktan öteye bir anlam taşımayacaktır. Özgürlük, her türlü zorluk, gerilik ve olumsuzluğa rağmen kendini yapılandırma gücünü açığa çıkarmaktan, bunu pratikleştirmekten geçer. Yılmadan, yıkılmadan, yenilmeden kendi öz değerleriyle yeniden yeniden başlangıçlar yapabilmekle, yeniden yeniden yeşermekle gerçekleşebilir. Yoksa kendini kandırarak, başkalarını da kandıracağını zannederekten özgürleşilemeyeceği gibi en derin bir köleliği yaşamaktan da kurtulunamaz. Kendini yapılandırmaktan, yenilemekten korkan kendindeki geri yanlarla barışık yaşamaktan memnun olan insanın özgürleşemeyeceği açıktır. Bu anlamda özgürleşme, ideolojikleşme her şeyden önce insanın geri yanlarıyla mücadele etmesi ve özgürlük mücadelesine katılmasıyla gerçekleşir. Yaşam gerçeği içinde aldanmadan aldatmadan dürüstçe yaşayarak, mücadele etme gücünü göstermekle yaratılabilir. Diğerı laf-ı güzaftır. Aydın lafazanlıklarıyla, köylü-küçük burjuva ruh halleriyle, özgürleşme sağlanamaz. Özgürlük bir ölçü işidir. İnsanın kendindeki denge işidir. Ölçülü ve dengeli yaşamdır. Konuştuğu kadar yapan yaptığı kadar konuşan olmaktadır. Söylem ve uygulama arasındaki uçurumlar özgürlükten ziyade köleliğin düzeyini ifade eder. Anlam ve değer taşıyanın bu söylemlerin ne kadar pratikleştiği, ne kadar bunun

mücadelesinin verildiğidir. Yaşama nüfuz etmeyen, değişim-dönüşüme ve yenilenmeye yol açmayan söylemlerin bir tekrar olmaktan öteye bir anlam taşımayacağı gibi, her tekrarın daha fazla bozulmaya, anlam aşınmasına yol açacağı açıktır. Dolayısıyla anlamlı olanın yaşamla bağını kuran, yaşamda kazanılan olduğudur. İdeoloji yaşamın kazanılması, yaşamın mutlu kılınmasıdır. O mutluluk içinde her türlü mücadeleyi göğüsleme, omuzlama gücüdür. İdeoloji ayakları havada düşünceler, söylemler bütünü değildir. Yaşamdan süzülen ve yaşama dönen, onun üzerinde şekillenen toplumsal düşünceler bütünüdür. Yaşama duruştur. Her türlü engellere rağmen onları aşabilme gücünü, tarzını, temposunu, üslubunu yaratabilme ve pratikleştirme gücüdür.

**Önder Apo'da gerçekleşen
Cinsiyet özgürlükçü, demokratik
Ekolojik toplum paradigması
Sistem karşısında
Nasıl bir duruş sağlamanın
Düşünsel ve yaşamsal dayanaklarını
Vermektedir.**

Devletçi toplum sistemlerinin insanı özünden boşaltan ve kendisine yabancılaştıran tüm felsefik, ideolojik yaklaşımlarına ve sunmuş olduğu yaşam tarzına karşı sağlam bir duruş içinde olmak, sapmamak ve şaşmamak büyük önem taşımaktadır. Çünkü parçalanmış zihniyetler, dağıtılmış bütünlükler, savrulmuş örgütlülüklerle insanlığı kendi kışkacına alarak posasını çıkarmaya çalışan sistem karşısında ancak zihniyet devrimiyle, felsefik bakış açısıyla, ideolojik bilinçle, toplumsal ve örgütsel bütünlükle durulabilir. Bu anlamda Önder Apo'da gerçekleşen 'cinsiyet özgürlükçü, demokratik-ekolojik toplum paradigması' sistem karşısında nasıl bir duruş sağlamanın düşünsel ve yaşamsal dayanaklarını vermektedir. Her kadronun ve her insanın bu paradigmayı anlayabildiği kadar özümsemesi ve yaşamsallaştırması önemli olmak-

tadır. Bu paradigma kadroda ne kadar pratikleşirse o kadar sistem dışına çıkılır, özgürlük düzeyi yaratılır. Ne kadar özgürlük düzeyi açığa çıkarılırsa, yaratılırsa o kadar sistem dışına çıkılır. Dolayısıyla kadroların özgürlük düzeyi örgütün ve toplumun özgürlük düzeyidir. Bu anlamda ideolojikleşmenin, özgürlük çizgisinde yürümenin anlam ve değeri ölçülemez. Böyle bir özgürlük ideolojisinde pratikleşmek Önderlik çizgisinde erimekten, o çizgide büyümekten geçer. Dolayısıyla neden ve nereden güç alınacağına iyi bilinmesi ona göre kendini yapılandırmanın gerektirdiği bilinç, inanç, irade, ahlak, moral ve motivasyonla yürümenin anlamı her türlü zorluğa rağmen en değerli en özgürlükçü olanıdır. Önder Apo'nun belirttiği gibi 'hiçbir yasa özgürlük yasasının üstünde bir güce sahip değildir.' Bu gerçeklik ışığında ne kadar ideolojikleşilirse o kadar örgütselleşileceğini ne kadar örgütselleşilirse o kadar özgürleşileceğini bilmek önemli olmaktadır.

Özgürleşme olgusunun ideolojikleşmeye dayandığı ideolojikleşmenin de halkların yarattığı toplumsal değerlere dayandığı açıktır. Bu değerlerde doğal toplumdan, Tanrıça kültürünün yaratımı olan neolitik değerlerden süzülüp gelen ve günümüze ulaşan insana ait olan toplumsal değerler bütünüdür. Tek başına birey olunamayacağı gibi tek başına bir bireyinde özgürlüğünün olmayacağı ve özgürlük olgusunun mensup olunan halkın özgürlük düzeyiyle bağlantılı olduğu açıktır. Bu anlamda her halkın yaşadığı tarihsel-toplumsal gerçekleşmenin ve günümüze kendini taşıma biçiminin farklılığı özgürleşme sorunlarının da kendine özgü farklılıklarını ortaya çıkarmaktadır. Kürt halkının yaşadığı tarihsel süreç ve günümüz dünyasında içinde bulunduğu gerçeklik Kürt halkının-bireyinin özgürleşme sorunlarını ve nasıl özgürleşebileceğinin iç dinamiklerini, iç ve dış boyutlarını kendi özgünlüğünde taşımaktadır. Sorunun ağırlığı özgürleşmenin de, mücadele yol ve yöntemlerinin askeri, siyasal ve diplomatik ağırlığı ve zorluğunu ifade etmektedir. Bu anlamda ideolojiye dayalı yaşamın, mücadelenin, örgütsel-

liğin Kürt bireyi açısından hele özgürlük ideolojisine dayalı mücadele yürüten kadrolar açısından önemi tartışmasıdır. Hiçbir tartışmaya, muğlaklığa yer vermeyecek kadar açıktır. Sorun özümseme, yaşamsallaştırma ideolojiye dayalı askeri ve siyasi çizgiyi pratikleştirmedir. İdeolojiye dayanmayan pratiklerin örgüt dışı ve çeteci anlayışlara yol açtığı yaşanan tecrübelerden iyi bilinmektedir. Bu anlamda ideolojiye dayalı yaşam, ilişki ve örgütlülükler temel ölçülerdir. Dolayısıyla sorunun adını doğru koymak, kendini doğru yapılandırarak eksiklikleri gidermek ve yapılabiliriyorsa güç katabilmek en anlamlı olanıdır.

Toplumsal özgürlük mücadelesi her halkın mücadelesinde açığa çıkardığı değerlerin halkların mücadelesiyle bütünleştiği oranda gerçekleşebilir. Bu anlamda halkların çıkarları ortakdır. Dolayısıyla her halkın tarihsel-toplumsal gerçekliği içerisinde olduğu kadar insanlığın evrensel değerleriyle bütünleşerek özgürlüğe dayalı yaşam felsefesini, kültürünü, sanat ve edebiyatını gerçekleştirerek mücadele içerisinde halkların özgünlüğü ve çeşitliliğiyle yaşama nüfuz etmesi halkların özgürleşme yolu olacaktır. Eşitlik-özgürlük değerleri olarak ideolojik değerlere dayalı yaşam anlayışıyla küresel emperyalist ideolojik-kültürel saldırılara karşı etkili mücadelenin yolunun da halkların küresel komünal-demokratik mücadelesinden geçtiği açıktır.

Özgürlük ütopyalarına dayalı, ütoptik olmayan ancak ütopyasızda olmayan kadın-erkek, genç-yaşlı, ana-çocuk, insan-doğa, insan-evren bütünselliği içerisinde hepsinin bir yeri ve anlamının olduğu, hiçbirinin gereksiz olmadığı, hiçbirinin diğerinin karşısına konulamayacağı bilinciyle hepsini özgürlük ideolojisinde bütünleştirmek, çirkinlikleri açığa çıkarıp gidererek güzellikleri besleyerek büyütme anlamlı ve özgür yaşamın gereğidir.

Abdullah Öcalan
Sosyal Bilimler Akademisi

Toplumsal Tarihin İnkâr Edilemez Bir Gerçeği Olarak Antagonizm

Toplumsal tarihi kurgusal açıdan yorumlamak ile onu somut verileri içinde tanımlamak hiçbir surette bir ve aynı şey değildir. Kurgucu tarih anlayışları bilinçli ya da bilinçsiz kaçınılmaz olarak tarihi manipüle ederler. Bu tür tarih anlayışlarında ilk etapta göze çarpan en hafifinden bir kendine göreliliktir. Kendine göreli bir tarih olamayacağı gibi, işin bu tarafından bakan en iyimser yaklaşım bile çoğunlukla olan ile olması gerekeni birbirine karıştırır. Tarihi kendi somut verileri içinde doğru yorumlamak önemlidir. Sağlam bir tarih tezine dayanmayan bir kuram ya da bir görüş doğru bir yaşam ve gelecek perspektifini oluşturamayacağı gibi, toplumsal tarihin temel bir sorunu olarak oluşa gelen özgürlük ve eşitlik sorununa da doğru ve gerçekçi bir çözüm yaklaşımını getiremez.

Bu yüzden tarihi doğru yorumlamak, tarihin ve günümüzün bu en temel sorununa sağlam ve bilimsel bir çözüm perspektifinden bakmanın da bir gereğidir.

Tarihsel açıdan özgürlük ve eşitlik sorunu, birbirine indirgenemez değerlerin ve karşıtlıkların bir sorunudur. Toplumsal yaşamda birbirine indirgenemez bir karşıtlık oluşmadan bir özgürlük ve eşitlik sorunundan bahsetmek imkânsızdır. Tarihte ve günümüzde bu biçimde bir karşıtlığın olmadığını ileri sürmek, geçmişte ve günümüzde bir özgürlük ve eşitlik sorununun asla var olmadığını iddia etmekle eş değerdir. Böylesi bir iddia gayet bariz olarak hâkim sistemin her zaman ki iddiasıdır. Tarihin hangi dönemine bakılırsa

bakılırsın hâkim sistem, sistemi tüm yapısal dokuları ile birlikte bir "karşıtsızlık" içinde tezahür eder. Bu onun hâkimiyet tezinin bir gereğidir. Hâkim sistem açısından hiçbir zaman ve hiçbir biçimde bir özgürlük ve eşitlik sorunu olmamıştır ve olamazda. Onun nazarında ona indirgenemez bir karşıtlık ne vardır ve ne de olması gereken bir şeydir.

Elbette bu, hâkim sistemin bir iddiası. Şimdi burada sorun, mademki günümüzde bir özgürlük ve eşitlik sorunu vardır ve bu inkâr edilemez ise, o halde bunun tarihsel arka planda neden, niçin, nasıl ve neye göre oluştuğunun da doğru izah edilmesi gerekmektedir. Bu sorunun tarihsel köklerinin doğru anlaşılması, bunun her şeyden önce bir karşıt değerler sorunu olduğunun anlaşılmasından geçmektedir. Bu karşıt değerler sorunu,

**Tarihin hangi dönemine
Bakılırsa bakılırsın hâkim sistem
Sistemi tüm yapısal dokuları ile
Birlikte bir "karşıtsızlık" içinde
Tezahür eder. Bu onun hâkimiyet
Tezinin bir gereğidir.**

ne tarihe yapılan anlamsız ve gereksiz bir yakıştırma ve ne de tarihi ilerletme dinamiği adına arzulanmış bir uydurmadır. Bu karşıt değerler sorunu, toplumsal tarihin inkâr edilemez bir gerçeğidir. Bunun için tarihe hangi açıdan

bakılırsa bakılırsın onun gelişim mantığı bu biçimde oluşmuş ve bu biçimde bir gelişme göstermiştir. En genelde özgürlük ve özgürlük karşıtı bir bağlam içinde tanımlanması gereken bu karşıt değerler, son kertede birbirine indirgenemez uzlaşmaz bir çelişkiyi ifade ederler. Gayet açık olarak bunun anlamı antagonizmdir. Şüphesiz her çelişki antagonist bir yapı niteliğinde değildir. Antagonizm tarihin en köklü ve en temel çelişkisini ifade eder. Tarihin en köklü çelişkisi, özgürlükçü eğilim ile özgürlük karşıtı eğilim arasındaki çelişkidir.

Özgürlük ve özgürlük karşıtı eğilimler, tarihsel açıdan iç içe bir konum taşısalar bile hiçbir zaman bir ve aynı kulvarda yol almazlar. Burada üzerinde önemle durulması gereken bir sorun, antagonizmanın, tarihsellik bakımından hangi karşıt yapılar içinde oluştuğunun doğru tespitine ilişkindir. Bu sorun doğru tespit edilmeden hiçbir özgürlükçü ve eşitlikçi çabanın başarıya ulaşma şansı yoktur. Bunun en somut kanıtı, Marksist tarih tezi ve bu tez üzerinden gelişen özgürlük ve eşitlik deneyiminin sonuçlarıdır. Marksist tarih kuramının önemli yanlışlıklar içermesi, onun toplumsal tarihi antagonist bir karşıtlık içinde açıklaması kesinlikle değildir. Yanlışlık, toplumsal tarihin temel bir çelişkisi olarak görülmesi gereken karşıt değerlerin

**Antagonizm tarihin en köklü
Ve en temel çelişkisini ifade eder
Tarihin en köklü çelişkisi
Özgürlükçü eğilim ile
Özgürlük karşıtı eğilim arasındaki
Çelişkidir.**

doğru tespitine ilişkindir. O halde antagonizmanın ne olduğu ve tarihsel bağlam içinde nereye oturtulması gerektiği bir hayli önem taşır.

Antagonizm, çoğunlukla uzlaşmaz bir çelişkiyi dile getirmek üzere kullanılan bir deyimdir. Özellikle Marksist tarih anlayışında toplumsal kategorileşmeye bağlı olarak daha çok kapitalist toplumda sosyal ayrışmanın somutlanışını ifade eden proletarya ile burjuvazi arasındaki ilişkiyi dile getirmek üzere kullanılan bu deyim, aynı zamanda Marksist tarih anlayışının da en temel argümanlarından birini oluşturmuştur. Bu tarih anlayışı içinde birbirinin karşıtı olan burjuvazi ve proletarya birbirine indirgenemezler. Var oluşsal bir karşıtlık taşıdığı ileri sürülen bu iki sosyal kategorinin çatışması, genel Marksist tarih anlayışının özünü oluşturan sınıf çatışmasının birbirini yok etme üzerinden verilen mücadelenin nihai aşamasını oluşturur. Tarihin itici gücü olarak

sınıf savaşının bu zorunlu ve kaçınılmaz mahşer kavgasında "kendinde şey" olmaktan "kendisi için şey" haline gelen proletarya, ele geçirdiği devlet iktidarı ile proletarya diktatörlüğünü inşa ederek kendisi ile birlikte burjuvaziyi de ortadan kaldırır ve böylelikle sınıf insanından toplumsal ilişkilerin bütünü olan toplumsal insana geçişte tarihsel bir rolün de sahibi kılınır.

Sınıflı toplumun şaşmaz bir icadı olan devlet ve iktidar eksenine oturtulan bir sosyal ve sınıf mücadelesinin ne düzeyde bir uzlaşmazlık karakterini taşıyacağı önemle sorgulanması gereken bir konudur. İster toplumsal tarihin sosyal ayrışmasının başlangıcında isterse de sonul aşamasında bir temel çelişkiyi dile getirmek üzere sosyal kategorileşmenin en uçlarında yer aldığı var sayılan sınıfların kendi aralarındaki mücadelelerinin uzlaşmaz bir konum arz ettiği ileri sürülmesine karşın, gerçekte ise sınıfı yaratan sınıfın birbirine bağımlılık ilişkisi içinde oluştuğu, sınıfsal var oluşun doğası gereği başat ve başat olmayan bir bağımlılık ilişkisinin aynı zamanda bir hâkimiyet mücadelesini teşkil edeceği de unutulmamalıdır. Var oluşsal olarak da sınıf ve sınıf çelişkisi, bir bağımlılık ve hâkimiyet ilişkisini dile getirir. Örneğin sınıflı toplum tarihi boyunca gelişen sınıf mücadelelerinin, özünde bir iktidar mücadelesi ekseninde odaklanmaları, sınıf çelişkisinin kendine özgü bu doğasından ileri gelmektedir. Bu anlamda toplumsal sistemlerde ortaya çıkan sınıf çelişkisinin ne düzeyde bir uzlaşmazlık içerdiği tartışmalıdır. Bu yüzden de uzlaşmazlığın nerede ve hangi durumlarda geçerli sayılabileceği, hangi değerleri kapsayacağı ve neye göre saptanması gerektiği de bir hayli irdelenmeye değerdir. Sanıldığı aksine sınıf çelişkisi uzlaşmaz bir çelişki değildir. Sınıflı toplumun kendisi geniş yaygınlıkta bir sosyal farklılaşmaya yol açarken, esasta toplumun temel yapısını parçalayarak bunun yerine, parçalı olan sınıf yapılaşmasını koyar. Bu sosyal farklılaşma ve parçalı yapılaşma içinde bizzat sınıflı toplumun kendi yaratımı olan sosyal kategorileşmeler, eşyanın doğası gereği var oluşlarını

koşullayan ve beslendikleri zemin ile kopmaz bir bağ içindedirler. Sınıflı toplumun değerlerine göbekten bağımlılık içinde oluşan bütün sınıf kategorileri, çelişkinin genel yelpazesinin ister en dibinde, ister ortasında ve isterse en tepesinde yer alsınlar sistemin uzlaşmaz çelişkisini oluşturamazlar. Sınıflı toplum, esas olarak komünal demokratik toplum değerleri ile uzlaşmaz bir çeliş-

**Sınıflı toplumun değerlerine
Göbekten bağımlılık içinde oluşan
Bütün sınıf kategorileri
Çelişkinin genel yelpazesinin
İster en dibinde, ister ortasında
Ve isterse en tepesinde yer alsınlar
Sistemin uzlaşmaz çelişkisini
Oluşturamazlar.**

içindedir. Sınıflı toplum sistemi, ortaya çıktığı andan itibaren ve tarih boyunca da değişik formlar altında varlığını sürdüren konumuyla, temelde komünal demokratik değerlerle uzlaşmaz bir çelişki içinde olmayı ifade eder. Burada esas olarak birbirine indirgenemez olan, toplumun komünal-demokratik değerleri ile sınıflı ve devletçi toplum değerleridir. Sınıflı toplumun başlangıcından ve günümüze değin başat ve uzlaşmaz bir çelişkidir. Hayatın pratik akışında tarihin esas itici çelişkisi, toplumsal ve toplumsal olmayan yapılar arasındaki mücadelede odaklanmaktadır. Toplumsal gelişim anlamında tarihin temel tezi ve antitezi, bu iki yapı arasındaki karşıtlık ve bu karşıtlıktan doğan mücadele ile belirlenmektedir.

Sınıflı toplum hiçbir surette toplumsal değerler adına bir var oluş tezi değildir. En temelde insan toplumsallığına karşıt bir tezdır ve onunla sürekli bir mücadele içindedir. Nitekim sınıflı toplum daha başından itibaren doğal toplum dediğimiz insanlığın bu ilk toplumsal formu ile bir

çelişki içinde doğmuş, onun dayanak noktalarını parçaladığı oranda kendi dayanak noktalarını oluşturmuştur. Özellikle bu konuda çelişkinin esas özüne inme bakımından daha somut ve daha temelli bir çözümleme yaklaşımını sunan Önder APO, Bir Halkı Savunmak adlı eserinde şunları belirtmektedir:

"Sosyal bilimin en temel eksikliklerinden biri, tarih boyunca doğalında diyalektik bir ikilemi yaşamayı gereken hiyerarşik ve devlet bağlamlı toplumların diğer ucunu -partner göstermemesidir. Sanki tarih çelişkisiz, hâkim toplumsal sistemin çizgisel gelişiminden ibarettir. Her olgusal gelişmede gözlemlendiği gibi, tarih boyunca hiyerarşik ve devletli toplum da zıddı rolünde olan doğal toplumsal değerlerle çelişki halinde gelişir. Onunla beslenerek büyür, gelişir, çeşitlenir. Doğal toplumun gücünü küçümsememek gerekir. Bu toplum ana kök hücre rolündedir. Nasıl ki kök hücreden diğer tüm doku hücreleri doğarsa, doğal toplumdaki dokusu niteliğindeki kurumları doğar. Yine nasıl dokulardan organ ve sistemler doğarsa, doğal toplumun ilkel kurumlarından -ilkel hiyerarşik kurumlar- da diğer gelişmiş organlar ve toplumsal sistemleri doğar. Doğal toplum bastırılabilir, geriletilip kısırlandırılabilir, ama asla yok edilemez. Çünkü o zaman toplum olmaktan çıkılır. Sosyal bilimin bu tespiti yapamaması büyük eksikliktir. Hiyerarşi ve devleti besleyen, doğal toplumların milyon yıllara dayanan oluşum gerçeğidir. Diyalektik ikilem başka nasıl doğabilir? Toplumsal analizleri dar sınıfsal veya ekonomik araçlarla yapmak, gerçeğin asli, temel ögesini baştan itibaren dışta bırakmak demektir. Bu büyük hata, yanlıgı ve yanlıgı yapılmıştır. Hele Marksizm gibi iddialı bir yaklaşımın komünal dedikleri doğal toplumu sanki ömrü binlerce yıl önce bitmiş, yok olmuş bir sistem gibi algulamaları bu olumsuzluğu daha çok körüklemiştir.

Doğal toplum hiçbir zaman bitmedi. Zıtlarını beslemesine rağmen tükenmedi. Kendini hep var edebildi. Etnisite, köle ve serflerin

dayanakları olarak, işçi sınıflaşmasının aşılması ve yeni toplumun yükseldiği zemin olarak, çöldeki ve ormandaki göçebe toplum olarak, özgür köylü ve ana varlıklı aile olarak, tüm tahriplere rağmen toplumun yaşayan ahlakı olarak varlığını hiç eksik etmedi. Sanıldığı aksine toplumun ilerletici motoru sadece dar sınıf mücadelesi değil, komünal toplumsal değerlerin büyük direnmesidir. Sınıf mücadelesini inkâr etmek doğru olmaz. O sadece tarihin dinamiklerinden biridir. Başat rol oynayan, hep gezgin orman, dağ, çöl göçebesidir. Form olarak yaşadıkları etnisite -kabile, aşiret, halk- hareketleridir. Etnisitenin binlerce yıldır her tür amansız saldırılara ve doğal zorluklara dayanarak ayakta kalma gücüdür. Yarattıkları direnme kültürü, destanları, dilleri, saf, soylu insani değerleri, ahlaklarıdır."

Bu tarihsel gerçeklik görülmeden sadece kapitalist toplumun maddi ve sosyal yapı çözümlemesinden hareketle tarihin esas itici ve uzlaşmaz çelişmesini dar sınıf yapılarına, kapitalist toplumda ise bunu burjuva ile proletarya arasındaki çelişkiye indirgemek Marksist tarih tezinin en önemli bir yanlışlığı olmuştur. Şüphesiz burjuva ile proletarya arasındaki çelişkinin mahiyeti ve önemi göz ardı edilemez bir çelişkidir. Tarihsel anlamda sınıf çelişkisi vardır ve tarihsel bir dinamik olarak rolü inkâr edilemez. Ama asli anlamda bir toplumsal çelişki olmadığı, salt proletaryaya dayandırılan bir mücadele stratejisinin var sayıldığı anlamda toplumun temel kurtuluş perspektifini oluşturmadığı bizzat ilerleyen hayatın kendisi bunu ispatlamıştır. Konuya ilişkin yine Önder APO şunları belirtmektedir:

"Sanıldığı aksine, kapitaliste karşı işçi, antagonist denilen çelişki türü içinde değildir. Günümüz kapitalizmine baktığımızda, iyi bir işi ve ücreti olan işçi, toplumun kaymak tabakasından sayılır. Sistemden asıl darbe yiyenler muazzam işsizler ordusu, sömürge halklar, etnik ve dini gruplar, ezici kadın kesimidir; yine çocuklar ve gençlerin durumu, ihtiyarlık, eko-

çevre sistemi iç çelişkileri, kapitalist toplum içinde çıkar ağlarındaki kademe çelişkileri, köy-kent, büyük-küçük kent, bilim-iktidar, ahlak-sistem, asker-siyaset vb. yüzlerce çelişki odağı sistemi belirlemektedir. Tüm bu olguları temel almadan sistemin en rahat yönetebileceği, ayrıcalıklı işçiye dayanan bir devrim-değişim teorisinin fazla şansı olmayacağı derinlikli bir toplum anlayışıyla fark edilebilir."

Kapitalist toplum, sınıflı toplumun daha derinlik ve daha genellilik kazanmış bir biçimi olarak tanımlanabilir. Bu anlamda bu toplum biçiminin kendine özgü bir yapısı olacağı gibi, çelişkileri, kendine özgü bir nitelik arz edebilir. Bu toplum biçiminin niteliği ne olursa olsun o, sınıflı uygarlığın bir devamı niteliğindedir. Tarihsel mayasını buradan almakta ve kendisini bu yapı değerleri üzerinden var etmektedir. Dolayısı ile bu toplum biçimi ile karşıtlık içinde olacak olan doğal toplum dediğimiz komünal ve özgürlükçü değerlerin direnmesi olacaktır. Kapitalist toplumun var

**Özgürlüğün doğasında
Kölelik yoktur
Kölelik, yaratılmıştır.**

oluş doğasına bağlı olarak kendisini var etmiş olan yapılar bir çelişki içinde olsalar bile onunla uzlaşmaz bir yapıyı oluşturamazlar. Çünkü kapitalist toplum kendi karşıtını kendi bağrında doğurmaktadır. O tarihsel açıdan, özgürlükçü ve eşitlikçi değerler ile bir karşıtlık içinde var olmaktadır.

Çok sınırlı bir değerlendirme niteliğinde de olsa, antagonizmanın mantığına ilişkin ortaya konulan bu değerlendirme ile amaçlanan, toplumsal tarihin temel çelişkesinin hangi yapılar üzerinden geliştiği, dolayısıyla söz konusu edilen bu çelişkinin doğasına ilişkin bir takım sonuçlara ulaşmaktır. Kuşkusuz toplumsal tarihin somut bir gerçekliği olarak sınıfa ve sınıfa dayanmayan toplum biçimleri şeklinde oluşa gelen tarihin temel çelişkesini uzlaşmaz bir karşıtlık içinde açıklamaya

çalışırken, bunun doğru bir mantık yapısı içinde olabildiğince doğru anlaşılmasında yarar vardır. Dikkat edilirse uzlaşmazlık toplumsal özgürlük eksenine oturtulmuş bir bağlam içinde ele alınmaktadır. Tarihsel anlamda oluşmuş olan temel karşıtlıklar sorunu, mantıksal açıdan bir ak veya kara sorunu değildir. Somut, fiziksel varlık anlamında bir arada bulunmazlık sorunu da değildir. Uzlaşmazlık, kavramsal açıdan özgürlüğün doğasından kaynaklı bir sorundur. Doğal düzlemde gelişen bir çelişkinin doğası ile yaratılmış olan bir çelişkinin doğası bir ve aynı şey değildir. Özgürlüğün doğasında kölelik yoktur. Kölelik, yaratılmıştır. O halde özgürlük ile kölelik birbirine indirgenemez bir karşıtlığı ifade ederler. Bu bir birine indirgenemezlik sorunu, bir var etme veya yok etme sorunu

da değildir. Özgürlüğün ne olduğunun biline bilmesi için köleliğin ne olduğunun bilinmesi şartı da yoktur. Özgürlük ile kölelik bir birinden

**Hayatın dili bize şunu öğretmektedir
Bazen bir uzlaşma bir uzlaşmazlık
Nedeni olabilmekte
Bazen de bir uzlaşmazlık bir uzlaşma
Nedenine dönüşebilmektedir.**

doğmazlar, birbirini koşullamazlar. Doğa diyalektiğinde ise olgular ve süreçler birbirinden doğar ve birbirini koşullar. Öyle ise bu şart doğanın zorunlu bir diyalektiği değildir. Sınıflı toplum en nihayet özgürlükçü değerlere karşıt bir yapı içinde ve ne yazık ki doğal toplumun içinden doğmuştur. Ama nasıl çıkmıştır? Bu doğuş, bilinçli bir çabanın ürünüdür. En genelde bilinç olgusu hesaba katılmadığından bu doğuş, çoğunlukla zorunlu ve doğal bir diyalektik içinde sunulmuştur. Bu toplum biçimi insan yaşamı açısından özgürlüğün ve eşitliğin doğasını bozmuştur. Doğal ve zorunlu olmayan bir yolla, bilinçli bir saptırma ile kendisini doğurtmuştur. Dolayısıyla insanın doğasına zarar veren onu yaşanamaz kılan bir olgu, doğal bir zorunluluk nedeni ile doğal bir sonuç olarak gösterilebilir mi? Elbette buna "hayır" denilecektir. Toplumsal tarih açısından antagonizmayı yaratan

işte tam da sınıflı toplumun bu var oluş doğasıdır. Hiçbir kuram, hiçbir tarih tezi sınıflı uygarlığın bu var oluş biçimini özgürlüğün ve eşitliğin doğası ile bağdaştıramaz. Sınıflı uygarlık özgürlüğün doğasından bir sapmayı ifade eder. Bunun için, tarihsel anlamda gelişmiş olan tüm biçimleriyle sınıflı uygarlığın var oluş tezi, toplumsal var oluşun özü olan özgürlüğün ve eşitliğin doğası ile uzlaşmaz bir karşıtlık içinde olmayı gerektirmektedir. İşin özü budur. Bu, aynı zamanda mücadelenin sürekliliğine ilişkin bir sorundur. Ne var ki uzlaşmazlık ile sürekli mücadele sorunu dogmatik bir bağlam içinde ele alınmaz. Uzlaşmazlık ve sürekli mücadele özgürlüğün idealizmine ilişkindir. Sınıflı toplum var olduğu sürece bu durum sürekli bir olgu halinde kendisini sürdürmek durumdadır. Ancak şu

da bir gerçek ki, uzlaşma ile uzlaşmazlık bir arada yürürler. Bu nedenle uzlaşmazlık, biçimsel bir mantık içinde

algılanamaz. Bir karşıtın diğer karşıtını yok etmesi biçiminde de nitelendirilemez. Geçmişte uzlaşmazlık hep bu biçimde kaba bir diyalektik yaklaşım ile ele alınmıştır. Somut hayatın dilinde sürekli savaş durumu ve ya birbirini yok etme yoktur. Hayatın dili bize şunu öğretmektedir. Bazen bir uzlaşma bir uzlaşmazlık nedeni olabilmekte, bazen de bir uzlaşmazlık bir uzlaşma nedenine dönüşebilmektedir. Örneğin uzlaşma vardır egemen sisteme koşulsuz bir eklemlemeyi getirmekte, ama aynı zamanda uzlaşma vardır onu dönüştürmeye zorlamaktadır. Bütün bunlar somut hayatın kendine özgü zenginliği içinde yaratıcı ve tutarlı bir siyasal mücadele çizgisinin sorunları olarak karşımıza çıkmaktadır. Sözelimi özgürlük ve eşitlik eğilimine sahip ideolojik-siyasal bir çizgi, egemen sistem ile hem mücadele ve hem uzlaşma içinde olabilir. Eğilimler bir arada, iç içe bir uzlaş

içinde olabilirler. Nispeten bir denge konumunu yaşayabilirler. Ama aynı zamanda bir birini yaşamama anlamında bir uzlaşmazlık içindedirler. Kısacası uzlaşma ile uzlaşmazlığın mantığı bu şekilde açıklanabilir.

Sonuç olarak toplumsal tarih açısından antagonizmanın mantığını dile getirmek kendi başına çelişkinin doğası çözümlenmiş anlamına gelmemektedir. Aslına bakılırsa çelişkinin yeniden tanımlanmasına bir ihtiyaç vardır. Toplumsal yaşam itibarıyla temel çelişkinin antagonist bir nitelikte olması bir bakıma çelişkinin doğal olmayan karakterinden kaynaklanmaktadır.

Örneğin sınıflı toplum uygarlığını çelişkinin doğal bir sonucu olarak nitelendirmeye kalkıştığınızda onu, yaşanması gereken tarihin zorunlu bir kader çizgisiniymiş gibi meşrulaştırmış oluruz. Oysaki tarih bu biçimde gelişmeyebilirdi. Çelişkinin doğasında bu biçimde bir zorunluluk yoktur. Bilinç faktörü, yaratılan bir çelişkinin zorunlu bir hal almasında önemli bir etken olarak rol oynayabilir. Bu açıdan doğa durumundaki bir çelişki ile toplumsal yapılanmalardaki çelişkiler birebir aynılaştırılmazlar. Bu ayırım yapılmadığı durumda hiçte olmaması gereken ve insanlarca yaratılmış olan bir çelişki sanki doğal bir zorunlulukmuş gibi

algılanılmış olur. Fakat öte taraftan çelişkinin genel mantığından hareket edildiğinde nasıl ki doğa çelişkileriyle açıklanabilmekte ise, aynı biçimde toplumda çelişkilerle açıklanabilmektedir. Bu anlamda doğa ile toplum karşı karşıya getirilemezler. Toplum doğa dışında bir olay olmadığı gibi doğada olup bitenler de kendisini toplumda yansıtmaktadır. Diğer taraftan ise toplum doğanın her hangi bir olgusu gibi ele alınmamaktadır. Çünkü toplum, yaşamı belirleyen doğa yasalarından farklı olarak kendi özgün yasalığına sahip, kendi yasalarını kendi belirleyen bir olgudur. Elbette bu farklı bir tartışma konusu.

Burada bağlantısını kurmaya çalıştığımız antagonizma çerçevesinde çelişkinin yeniden tanımlanmasına bir ihtiyacın olduğu ve bu bakımdan doğada ve toplumsal yaşamda örtüşen ve birbir örtüşmeyen yanlardan hareketle bir takım mantıksal sonuçlara ulaşmaktır. Yaşamı belirleyen çelişki olduğuna göre doğal ve doğal olmayan çelişkilerden hareketle çelişkinin doğasına dair doğru sonuçlara varmak gayet önemlidir.

Abdullah Öcalan
Sosyal Bilimler Akademisi

YARIDA KALMIŞ SESİMİZ

Timur Fidan

Sesimiz, Mizgine...

Oy le le limin daye... unutturulmuş, kaybolmuş sesimizin kalan son sözleri olmuş bu ezgi... Kürtlerin sosyal ve kültürel tarihinin geriye kalan son sözleri gibi... Gerçekte bir son söz gibi de değil. Yarıda kalan boğazda düğümlenen mırıldanış. Söylenecek çok şeyin başlangıcına girişin seslenişi. Başımıza gelenler bu dercesine. Derin bir özgürlük eğiliminin isyan çağrısı. Sessiz, sakin kendi kendine yeterli bir yaşamın başına getirilenlerin özetlenişi. Çünkü doyasınca gülmeye ağızları alışık Kürtlerin tıpkı dudaklarına korku, belirsizlik, yabancılaşmanın bulaşması ile başlayan ağıt. Nede olsa ilk önce analar sevinir ya da ağlar. İnsanlığın karşılıksız emek yaratıcıları onlar. Ağıt ananın üzünc durumlarının sonucu. Ağıt ilk onlarda döllen-di. Her şeyi öğrettikleri gibi ağıt hallerini de ninnileri ve ezgileriyle küçük kulaklara hasretle aktardılar. Ondan sonradır ki öğrenmişiz ağıtı. Ağıt yakılır. Çünkü yakılası durumların sonucudur da ondan. Ve Kürtlerde ağıt bir isyan tohumu gibi hepekilmeye çalışılmıştır. Ağıtlar isyana sebep olayların sonucunda yürekte kopan ses fırtınalarıdır.

Her şeyiyle yarıda bırakılmış ya da kalmış Kürtlerin sesi de dağların kuytuluklarında, ninni(lorin)lerin içerisinde gizlenmiştir. Bir gün görenleri, bulanları, duyanları olur diye. Yarıda kalmışlık bir beklentiye ve umuda işaretidir. Umudu kendisinde değil de dışarıda aramaya meyilli olanların asla bulamayacağı kadar da gizlenmişlerdir. Hiç olmazsa işin sahipleri, arayışçıları bir gün bulsunlar ve ele avuca ya da talana uğramasınlar diye derinlere gömülmüşler. Biraz kendileri gömmüş, birazda başkaları gömmüş ya da hırsızlamıştır. Kürt müziğinin kısa bir öyküsüdür bu...

**Ne de olsa ilk önce
Analar sevinir ya da ağlar.
İnsanlığın karşılıksız emek
Yaratıcıları onlar.**

Sesi soluğu kesile kesile geriye birkaç kadının bin bir belayı başına alarak yarıda kalan sesi aktarma çabasına dönüşen bu çırpınış artık bir noktaya geldi ki can çekişir oldu. İşte Meryemhan'lar, Ayşe Şan'lar ve diğerlerinin yaşam öykülerine bakılsa bile bu kendisini hatırlatır.

Ve sonunda seslenişler yarıda kalmış yerinden vazgeçilerek, yabancılaşmayla kendisini arama gibi bir ham hayale doğru çırpınmaya başladı. Kendisini dışında aramaya kalkıştıkça kendisinden daha da uzaklaşmaya, başkası olmaya değil de onun bir kopyası olmaya özendirildi. Özenti kendisini derinleştirdikçe duyma ve söyleme hevesleri yabancılaşma da bir yarış içerisine de girdi. Kendisine ait ne varsa ondan utan-

maya onu beğenmemeye başladı. Sözlerinde ne kadar kendisini anlatma olsa da seslenişinde kendisi olmadığını artık sesi de kaybolmaya başladı. Bu son anlatılanlar, kendi müziğini yapma isteminde olanlarla dinleyicilerin başına gelenlerin kısa bir öyküsü.

Üzerine basıp geçilen kır çiçeklerini görmeyip de bir türlü yaşama olanağı olmayan bu topraklarda kaktüs yetiştirmek gibi tuhaf bir tutkuya sarılıştı bu. Kaktüste sevilmiydi. Ancak sayısız kır çiçeklerinin günahı neydi. Neden basılması, ezilmesi, görülmemesi gereken olmuşlardı. İşte bunu bile soramaz duruma düşülünce tehlikenin ölüm işaretleri gelmeye başlamıştı. Kürt sesi ya kendisi olmalıydı. Ya da kendisine başkalarının eliyle rahmet okumalıydı. Kendi eliyle bile rahmet okumaya utanacak kadar uzaklaşmanın yaşandığı yüreklerin kendi ana öğütlerini, ağıtlarını, umut ve özlemlerini duyması hissetmesi nasıl beklenebilirdi ki. Zaten umutlar,

hisler, duygular, özlemler de kendi kökünden çok uzaklara kaçmaya arzulanmışlardır. Tutabilene aşk olsun dercesine.

Özgürlük hareketimiz insanlığın kaybolmuş sesini, umudunu ve potansiyelini açığa çıkartmayı kendisi için bir var oluş nedeni ve amacı olarak ortaya koymanın günceldeki özgürlük anlayışı olarak koydu. Yarıda kalanın tamamlanması da denilebilirdi buna. Yeni bir

**Özgürlük hareketimiz
İnsanlığın kaybolmuş sesini
Umudunu ve potansiyelini
Açığa çıkartmayı kendisi için
Bir var oluş nedeni ve amacı olarak
Ortaya koymanın günceldeki özgürlük
Anlayışı olarak koydu.**

adım dışarıdan değil de yarıda kalanın güncelleşmesiyle kendisini yenileyebilirdi. Yani kendi evindeki pirinci bırakıp yabancından hazır pilav satın almaya kalkışmak gibi gözü dışarıda bir kültür salgın hastalık gibi yayıldı. Öyle ki kendisi olmak diye tanımlanan şeyin yegâne ölçüsü yabancılaşmayı özümseme oranıyla belirlendi. Övülmeler dışarıya dövülmeler kendisine bir ruh hali peydahlandı. Oysa ana öğüdümüz vardı; "gözün dışarıda olmasın; aç gözlü olma", diye. Hani analarımız asla unutamayacaklarımızdı, diye sormamak elde mi şimdi.

Arayış insanın en güzel yanı. Ama aramayı yanlış yerde başlatmak için en acınası yanı. Hindistan cevizini gidip de kaktüsün yetiştiği yerde aramak gibi. Amed karpuzunu Afrika da aramak gibi. Kendisini bir başka ananın doğumunda aramak gibi bir şey değil mi... Her coğrafya kendi güzellikleriyle vardır. Güzelliği kendisindedir. Kendisine aittir. Her coğrafyanın bir sesi vardır. Seslenişi vardır. Ses mantalitesi vardır. Dağların yankılarıyla beslenmiş seslerin ovadaki yansıması farklı olur. Nasıl ki tam tam sesleri kara Afrikasının bir orjinliği ise arbana sesleri de Ortadoğu ve Kürdistan'ın bir orijinliğidir. Sevgiler nerede başlar: insanın kendisini sevdiği yerde elbette. Kendisini sevemeyenlerinin başkalarını sevmeye kalkışmaları ne kadar sahici olur. Tabi sözümüz kendine sevdalıya değil. Ötekini sevdiği-

ni söyle kendinden nefret et ya da utan. Bu ruh halini bir insan nasıl olurda kendi bedeninde taşıma zahmetinde bulunur. Kendisi olmak bir anlamda sözünü tutmaktır. Sözüne güvenilir, arkadaşlığına güvenilir, sevgisine güvenilir olmak için kendisi olmak tek ama yalnızca tek koşul değil mi. Kendin oldukça başkalarını sevmenin bir inandırıcılığı olabilir ancak. Bütün bunlar bizi yaşadığımız dünyada nasıl yaşamak istediğimize

ilişkin soruların nasıllığına götürür. Büyük ve özgür yaşama tutkusu sonuçta insanın kendi kökleri üzerinde yenilenmeye ve açılmaya yöneltecektir.

Kürt halkının müzik düzeyi ve arayışlarına ilişkin çalışmalar yapılmadı ya da yapılmıyor değil. Güzel ve istekli oluşlarda var. Ne var ki hala istenilen bir düzeyin yakalandığını kolayca söylemek zorlaşıyor. Nedenler çok. Bir türlü gerçekleşmemesine gerekçeler bulmak kolay. Sorunu koşullar, olanaklar ve yeteneklerde aramak da yetersiz. Neredeyse bunların tümü istenilen düzeylere varmakta. Peki, nedir ki düzeyi yakalatamayan. İşte bu soruyu sormak tartışmak nereden başlamalı sorusundan kaynağını almadı mı bu soruyla başlayan tartışmalarda sonuca götürmüyor. Bu nedenle sorumluzu yineleyelim: müziğimize nereden başlamalı...

Müziğimize kaldığı, yarım kaldığı yerden sürdürmeli dersek doğru ama kolay ve kestirme bir yanıt vermiş oluruz. Yarıda kalan şeylerin ne olduğu tespit edilmeli. Ya da yarıda kalan yerden sürdürürelim derken orayı tekrarlayarak ilerleyemeyiz. Yani güncelleştiremeyiz. Demek ki önümüzde duran sorunların başında birincisi kökün tanınması, ikincisi de bunun güncelleştirilmesidir. Yani nereden başlamak sorusu bu anlamıyla önem kazanıyor. Kürt müziği dengbejlerde ve stranlarda kendisini çakılı bırakmıştır. İçerik güncelleş-

memiş. Biçim kendisini gözden geçirememiş. Bu nedenle müziğimizin de kendisini yabancılaşma ve yok oluşa karşı bir diriliş içerisinde olması gerekmektedir. Yapılan stranlarda sonuçta ağırlıklı olarak yaşayabilmek için mirlerin, reislerin yaşamlarına övgü dizmeye dönüşmüştür. Ve Kürt'ün yaşam tarihi bir anlamıyla tıpkı edebiyatımız girdiği handikaba uğrayarak ki zaten kaynağını oradan alıyor, yenilgilerin ve Kürt egemen

**Yürek
özgürlük eğiliminin
tutkularıyla attığında
başka seslerin ve yorumların
kendisini onda baskın çıkarması
olanaksızdı.**

sınıflarının hizmetine koşmak durumunda kalmıştır. Sanatçılar olarak ta topluma öncülük yapacak kudret ve formasyon olmayınca bu durum kendisini tekrarın ötesine götürememiştir.

Bir kez daha: NEREDEN BAŞLAMALI?..

Mizgin-GURBET AYDIN arkadaşımız belki güçlü bir müzik araştırması yapamadı. Ancak Meryemhan'ların yarıda kalmış ve kendisinde de olan sesini, melodisini, tınısını, yorumunu arkasına alarak içeriğe özgürlük eğiliminin umut ve hayallerini katarak bir başlangıç yapmıştı. Yani Meryemhan'lar özgürlük eğiliminin bir seslendireni olarak Mizgin arkadaşımızla kaldığı yerde, yarım kalan yerden bir başlangıç yapmıştı. "Oy le le limin daye" derken Kürt ağıtı değil de Kürtlerin ağıtına ağıtını yakmıştı. Kürt yüreği halk özgürlük eğiliminin yüreğini seslendirmekteydi. Halkın yoksul Kurmanç çoğunluğunun dirilişini seslendirmekteydi. Mirlere övgü, yabancıya özendenden uzak Kürt halkının seslenişiyse kendimizin sesini, yüreğimizin sesini seslendirmekteydi müziğiyle. Tarihin unutulmuş yerlerinden, dağların özgürleştirici esintilerinden toplanıp getirilmiş sesimizi bizlere dinlettirmişti.

O kaybolmuş sesimizin bulunduğu, başladığı yer olmuştu.

Özgürlük tutkusu ve çabası onu kendisine yönlendirmişti. Özgürlük savaşçısı kadının müzik sanatıyla çıkışının başlangıcını yapmıştı.

O eski ile yeni arasında bir köprü olmayı da başarmıştı. Açıkçası ona nasip olmuştu.

Tüm bu kısa tanımlar bizi demek ki çok geniş araştırma yapılmadan da doğru yerde durulduğunda doğru duymak, hissetmek, anlamak olduğunda yeniye dair başlangıçlar yapılabilmemiş sonucuna götürüyor. Müzikte kulak sağlamlığı denen şeyin bir yanı da hangi sesi duyduğunu bilmektir. O Meryemhan'ların sesine kulağını vermişti. Sesinin notası da oydu. Gerisi güncel içeriğin yedirilmesiydi. Yapıldı da. Sanatçı duyarlılığı denen şey ise yaşanan ortamın acı ve sevinçlerini hissetmek ona öncülük yapmaktı. Öyle de yapmaktaydı. Özgürlük eğiliminin bir savaşanı olarak da kendisini tamamlamaktaydı. Yürek özgürlük eğiliminin tutkularıyla attığında başka seslerin ve yorumların kendisini onda baskın çıkarması olanaksızdı. Öyle de olmuştu.

Gurbet aydın arkadaşımızı ele alırken Kürt müziğinin neresinden başladığını tespit etmek onun anısına sahip çıkmak istemenin koşulu oluyor.

Ancak istek ve hayallerini ilerletmeye ömrü yetemedi. Ve yarıda kaldı...

En güzel sözler en anlamlı duruş ve üslupla yapılmadı mı, düzey için bir ölçü olamıyor.

Gurbet aydın-MİZGİN!..Tıpkı adındaki anlam gibi, yani müjde, hareketimizin müzik adına yapılması gerekenin nereden başlanması gerektiğinin de bulunduğu müjdesidir. Genç Mizginin hayallerini gerçekleştirmek sadece görevimiz değil ki. Zaten hayallerimizdi. Artık sesimizi tanıdık. Kaybolduğu yerden de bulduk. Biraz da kendimizi dinlemiyelim mi?..

TOPRAK KOKUYOR ÇİÇEKLER

Jêhat Bêrtî

Toprağa ekilenler, ürün vermeye başlıyor. İnsan, topraktan hep kendini biçer. Ve toprağa hep kendini eker. Toprağın ilk ekildiği topraklarda ürün, hep bereketli. Hiç kaybolmuyor. Verimli tohum, her toprakta bereketle ürün veriyor. En çok da, kayaları delen tohumlar verimli oluyor. Dağlar ürün veriyor. Çiçek bahçeleri yaratılıyor dağlarda. Nereye düşmüşse tohum, orada, ürün vereceği güne gebe bekliyor toprağın altında. Ve toprak, vefanın adı. Ekileni koruyor, besliyor, büyütüyor, ürün zamanı, sancısız doğumları ile yeniden ürün olarak geri veriyor. Toprak, en çok da çocuklarını kucaklayan bir ana şefkatinde alıyor bağrına, kendisini en çok sevenleri ve en sevdiklerini.

İnsan hep yarımına dair, 'bir gün toprak olacağız' der. Ve gerçekten insan, toprak olur. Topraktan geldik, toprağa gidiyoruz. Toprak bizi nasıl doğurur? Biz nasıl toprak oluruz? Bunlar, bugüne kadar kafamda hep mecazi şeylerdi. Şimdi, bir kazıya tanık oluyorum. İnsanın toprakla bu kadar bütünleştiği, toprak olduğu ama asla yok olmadığı başka bir gerçek olabilir mi? Öldükten sonra, ne olacağız sorusu, her insanoğlunun ve insankızının kafasını en çok meşgul eden sorulardan biri olsa gerek. Bunu da hep mecazi anlamda algıladım. Yani, öbür dünya, cennet-cehennem ya da, ruhun göçmesi olarak algılar ve anladım. Ama ya, gerçekten insan bedeni ne olur? Ve insan toprakta yıllar sonra ki kendi halini görse, ne düşünür acaba? Son günlerde bu sorularla çok meşgul oldu kafam.

Son bir kaç yıldır dağlarda tuhaf bir kazı çalışması yapılıyor. Savaş sırasında yaşamını yitiren gerillaların cenazeleri, yapılan şehitliklerde toplanıyor. Araştırmalar yapılıyor, bilgiler toplanıyor, yerler tespit ediliyor ve gruplar görevlendirilerek, yıllardır toprağın altında bekleyen cenazeler bulunup çıkarılıyor ve büyük bir özenle yapılmış şehitliklere taşınıyor. Bütün bu işler, büyük bir sessizlik ve özenle yapılıyor. Özel kurumlar oluşturulmuş. Herkes işini büyük bir saygı, huzur, hüznün ve en önemlisi de, sevgiyle yapıyor. Sevgiyle arıyor, sevgiyle buluyor, toprağı büyük bir sevgiyle kazıyor ve aradığını bulunca, büyük bir şefkatle dokunuyor, kucaklıyor, omuzlayıp yatacağı yeni mekâna taşınıyor. Ve herkes ilginç bir biçimde sanki kendisini bulmuş, kendi kendisiyle bulmuş duygusunu yaşadığını söylüyor. En güzel sohbetler, en güzel sözler bu kazı çalışmalarında dile geliyor. Topraktan geldik, toprağa gidiyoruz. Herkes toprakla bir sevgi ilişkisi içinde. Toprak olmak, onlar için korkutucu değil, huzur verici. Birisini aradıklarında, mezar, gömülme, kabir kavramlarını kullanmıyorlar. Her hangi bir gerillanın bulunduğu yere, 'filan arkadaş burada uyuyor' diyorlar. Ve ölüm kavramını, hiç mi hiç kullanmıyorlar. Onlar 'toprağa düşmek' diyorlar. Ve bunu söylerken, bir son, bir bitiş, bir yok oluş duygusundan değil de, toprağa düşen tohumun ve ürün verileceğinden emin olunan bir ekim işinden bahseder gibi bahsediyorlar. Birisinin yerini tespit edip onu çıkarmaya giderlerken, soranlara, 'kazı yapmaya gidiyoruz' diyorlar. Herkes bunu anlıyor ve büyük bir sevgiyle 'kolay gelsin' diyor.

Kazı yapmak, daha çok arkeolojik çalışmalarda kullanılan bir kavram. Toprağı kazmak, toprağın altında saklı tarihi bulup çıkarmak için kullanılıyor. Bu topraklar sadece insanı besleyen bitkilerin ve hayvanların ürünleri ile zengin değil, belki de hem kendisini, hem de bütün insanlığı en çok besleyen zenginlik kaynağı, büyük bir özenle toprağın korumasına bırakılmış tarihin zenginlikleri ile besliyor insanlığı. Dünyanın en eski tarihi eserlerinin bu topraklarda binlerce yıl saklı kalabilmesinin ve binlerce yıl sonra gün yüzüne çıktıklarında, ilk günkü gibi canlı olmasının bir tesadüf olmadığını söylüyorlar. Bu

topraklar, kendisinin ürünü olan bütün değerleri büyük bir özenle koruma yeteneğine sahip. Dağların kazıcıları buna yürekten inanıyorlar.

Toprağı hissediyorlar. Duyuyorlar. Sesine kulak veriyorlar. Çağrı zamanı geldiğinde, çağrıldıklarında tebessümle yürüyorlar toprağın bağına. Toprağın altındakileri toprağın yüzeyine çıkardıklarında, bir gün kendilerinin de toprak olacağını derin bilinciyle bakıyorlar toprağın bağına yatanlara. Toprak onları koruyacak, iyi biliyorlar. Her seferinde bunu yeniden görmenin sevinci ve huzurunu görebiliyorum yüzlerinde. Şair, 'toprak olmak ne garip şey anne!' diyordu. Korkunca, annesine sığınır çoğunlukla insan. Orada arar ve bulur huzuru. Toprak, ana biliniyorsa, anaya dönüş acı değil, huzur verir. Toprak olmak, garip değil toprakla bütünleşmiş insan için. Bu, birçok biçimde anlatılabilir belki, ama kazı yapan insanların gözlerinde bunu görmek apayrı bir duygu.

Xakûrkê alanında yapılan kazılara katılıyorum. 15 yıl, 10 yıl, 5 yıl toprağın altında beklemiş cenazelerin topraktan çıkarılışına tanık oluyorum. Önce ürkütücü gelmişti. İlk cenazeleri bulduğumuzda bir şey dikkatimi çekti; hepsi askeri elbiseleriyle birlikte toprağa verilmiş. Geçen yıllar içinde vücuttan geriye, sadece kemikler kalmış. Ama elbiseler genellikle sağlam duruyor. Cenazelerin çoğu gömülmeden önce, yağmurluklara sarılmış. Bazıları ise, yüzlerine kefiyeleri örtülü ya da, battaniyeye sarılmış.

Tuhaf bir duygu! Hareket halindeki gerillalar, genellikle hafif olduğu için yağmurluk taşıyorlar. Uzun yürüyüşlerin ardından dinlenme zamanı geldiğinde, herkes çantasından yağmurluğunu çıkarıp bir köşede ona sarılıp yatıyor, ya da bir bahar vakti, bir ağacın altında yüzüne kefiyesini örtmüş, uyuyan bir gerilla görmek, dağların en sık rastlanılan görüntülerinden biri. Ve kış kamplarında rengârenk battaniyelerin içinde kıvrılmış uyuyan gerilla görüntüleri hep anacıl bir duygu yaratır insanda. Toprağın altında da yağmurlukları, kefiyeleri ve battaniyeleri içinde uyuyorlar. Bir kaç kazının ardından, toprağın altındakiler için neden burada uyuyor denildiğini daha iyi anlıyorum.

Bir gerillanın nerede yattığı tespit edildiğinde, bir grup gerilla oraya gidip yerini bulmaya çalışıyor. Çoğu zaman dümdüz bir arazide her hangi bir işaret olmaksızın gömülmüşler. Bir yamaçta, bir ağacın altında, bir kayanın dibinde, düşmanın görüp bedenlerine zarar vermemesi için bir işaret bırakılmadan toprağa verilmişler. Kazıları yapan gerillalardan birisi, mezar taşlarından söz edildiğinde, 'mezar taşı mı, bak, şu dağ hepimizin mezar taşı. Şu taş, şu ağaç, şu biten çiçek, çiçeğe konan kelebek, şu bulut, şu yıldızlar hepsi, her şey mezar taşı. Hatta bu mezar taşı lafını hiç sevmedim. Hepsi de kucağında uyuduğumuz toprak anamızın süsleri, renkleri ve orada yaşamışlığımızın işaretleridir. Silinmez, yok olmaz işaretler. Ölümün değil, yaşamın işaretleridir. Mezarımız yok ki taşımız olsun. Ölenler içinse, ölüm o kadar çok ki, taş yetmez mezarlara. Biz de bazen sembolik taşlar diyoruz. Ama doğrusunu istersen, ölümü de, mezarı da, mezar taşlarını da pek sevmiyoruz. Çünkü ölüme inanmıyoruz. Bak, battaniyeleri, kefiyeleri ve yağmurlukları içinde toprağın bağına sadece uyuyorlar,' diyor. Bir şeyler daha diyecekmiş gibi bakıyor, sonra vazgeçiyor. Yeni yaptığımız kazının bulunduğu yerden bir avuç toprak alıyor, biraz kokluyor sonra, önünde yağmurluğa sarılı uyuyana bakıyor sonra bana bakıyor, tekrar toprağa bakıyor. Avucundaki toprağı yere döküyor. Toprak toprağa karışıyor. Göz göze geliyoruz. O konuşmuyor, ben de başka söz beklemiyorum. Toprak olmak, belki de garip şey.

Hissetmek çok güçlü bu topraklarda. Herkes bu topraklarda uyuyan birilerini arıyor. Remzi Kartal, Xakûrkê`de uyuyan oğlu, Bala Bager`i ziyarete gelmişti. Bala, Xakûrkê`de uyuyor. Yeri bilinmiyor. Bir alan tarif ediliyor. Gidiyoruz. Arıyoruz. Yerini tahmin etmeye çalışıyoruz. Bilinmiyor. Baba Remzi Kartal, bir yeri işaret ediyor. Orada kazı yapılmasını istiyor. Ama yeri bilinmediği için, kazı yapılmıyor. Oturduğu yerde toprağa bakıyor. Bir damla tuzlu su karışıyor toprağa. Yeri bilen birisine soruluyor. Aylar sonra aynı alana gidiyoruz. Tarif edilen yer geniş bir alan. Bir ağaç işaret olarak ver-

ilmiş. Yaşlı bir ağaç. Yanımızda, ilk aramaya gelenlerden Nûda Karker bulunuyor. İki grup halinde tahmini kazılar yapıyoruz. Nûda Karker, durup düşünüyor. Bala'nın hikâyesini anlatıyor. Bala, toprağa düşmeden bir kaç gün önce kendisiyle görüşmek istemiş. Ama görüşmemiş. Hikâyeyi anlatırken hep, 'keşke görüşseydim' diyor.

Toprağı hissediyor. Bir yerde duruyor. O damla tuzlu suyun toprağa karıştığı yer. 'Burada,' diyor Nûda. Biz başka yer kazıyoruz. O bir kazma alıyor, gidip orayı kazıyor. Bir süre sonra, büyük bir sevinçle 'buldum,' diyor. Yanına gidiyoruz. Kazıyı bitiriyoruz. Yağmurluğu içinde, toprağın bağrında Bala Bager uyuyor. Çıkarıyoruz. Toprağı duyuyorlar. Sesine kulak veriyorlar. Toprak aldatmıyor. Zamanı geleni geri veriyor. Alıyoruz. Götürüyoruz. Çiçek bahçesinde yeni yatağına bırakıyoruz.

Kazılar devam ediyor. Devam edecek. Toprağın bağrında uyuyanlar, yeni yataklarına taşınacak. Yatakları çiçek bahçesi. Ziyaretlerine gelenler, orada bulunan çiçekleri koklayacaklar. Ne kadar çok çiçek bahçesi gördüm. Ne kadar çok çiçek kokladım. Hepsi toprak kokuyordu. Garip şey! Toprak çiçek kokuyor, çiçek toprak. Her şey toprak oluyor. Ve toprak, her şey. Toprağa ekilenler çiçek oluyor. Çiçekler her sonbahar tohum düşürüyor toprağa. Tohum uykuya dalıyor, çiçek olacağı zamana kadar.

Bu gezilerimde hangi bahçeye gitsem, çiçek tohumu topladım. Çantamda o kadar çok tohum topladım ki, ben bile şaşıyorum. Görenler takılıyorlar, 'Bu çiçekler, her iklimde ve her toprakta yeşermez,' diyorlar. Gülümsüyorum. Söyledikleri mantıklı. Ama ben, toprağın bereketi kadar, tohumun gücüne de inanıyorum. Ben de takılıyorum, 'bu çiçekler, taştan uyuyan, bulutla ve yıldızlarla emzirilen, karda donmayan, ateşte yanmayan insanların diyarından gidecek. Sibiry'a da eksen, çiçek bahçesi olur. Avustralya çöllerinde Uluru kayalığına eksen, bahçe olur kaya. Bu tohum beton gültünün, ateş çiçeğinin, uçurum çiçeklerinin tohumudur. Merak etmeyin, ben onları nereye ekeceğimi ve nasıl büyüteceğimi biliyorum. Ekimi kolay, bakımı daha kolay. Biliyorum. Bir tebessümle ve iki güzel sözle kayayı bile çatlatır bu tohum, çiçeğe çevirir. Eh! Onları da biriktirdim biraz. Valla bahçıvan bile olabilirim,' diyorum. Toprağa ekilenler bol ürün veriyor. Toprak bereketli, tohum güçlü. Kazımasını bilersen, ekmesini bilersen, ekilmesini bilersen ürün olur. Kazı yapmayı öğrendim, toprak olmayı, toprakta uyumayı. Tohumları tanıdım, çiçek ekmeyi, çiçek büyütmeyi. Çiçekteki toprak kokusunu, topraktaki çiçek kokusunu, her şeyin toprak olduğunu, toprağın her şey olduğunu. Dağın toprak olduğunu, dağlıların toprak olduğunu ve toprağın bağrında ne kadar çok tohum olduğunu. Toprağa ve tohuma inanmayı öğrendim. Toprak gibi hissediyorum kendimi, tohum gibi, çiçek gibi. Ve galiba biraz da bahçıvan. Kazı yaptım. Tohum topladım. Çiçek kokladım. Toprakla konuşmayı öğrendim. Dağlarla, çiçeklerle. Uyuyanlarla. En çok uyuyanlar konuştu. Ben sustum. Herkes sustu. Tohum konuştu. Dağlar çiçek bahçesi. Ekilenler çiçek.

Çantamda çiçek tohumları taşıyorum. Gittiğim her yere ekeceğim. Hepsi çiçek olacak. Onları iki sözcükle sulayacağım. Bir kazı sonrası bir dağlı, toprağın bağrında uyuyanı çıkarıp toprağın üzerine bıraktı. Sonra, usulca kulağına eğilip 'Rojbaş' dedi. Uyuyan rüzgârın sesine karışan bir sesle, 'Rojbaş heval' dedi. Gıdası iki güzel sözcük olan tohumlar taşıyorum çantamda. Her yere ekeceğim. Ve 'Rojbaş!' diyeceğim. Sonra duyacağım. Hepsi rüzgâr sesinde 'Rojbaş heval' diyecekler bana. Toprak kokusu, çiçek kokusu olacak. Sonra bir gün, ben de ekileceğim. Yatağımda uyurken, yanıbaşına gelenleri bir sözcükle tanıyacağım, 'Rojbaş!' Ve uyku mahmurluğunda, zulamdaki iki sözcüğü fısıldayacağım, 'Rojbaş heval'...

GÜNEŞİ İÇENLERİN TÜRKÜSÜ

Bu bir türkü:

toprak Çanaklarda

güneşi içenlerin türküsü!

Bu bir örgü:-

alev bir sac örgüsü!

kıvrıyor;

kanlı; kızıl bir meşale gibi yanıyor

esmer alınlarında

bakır ayakları çıplak kahramanların!

Ben de gördüm o kahramanları,

ben de sardım o örgüyü,

ben de onlarla

güneşe giden

köprüden

geçtim!

Ben de içtim toprak çanaklarda güneşi.

Ben de söyledim o türküyü!

Yüreğimiz topraktan aldı hızını;

altın yeleli aslanların ağzını

yırtarak

gerindik!

Sıçradık;

şimşekli rüzgara bindik!

Kayalardan

kayalarla kopan kartallar

çırpıyor ışıktaydızlanan kanatlarını.

Alev bilekli süvariler kamçılıyor

şaha kalkan atlarını!

Akın var

güneşe akın!

Güneşi zaptedeceğiz

güneşin zaptı yakın!

Düşmesin bizimle yola:

evinde ağlayanların

göz yaşlarını

boynunda ağır bir

zincir

gibi taşıyanlar!

Bıraksın peşimizi

kendi yüreğinin kabuğunda yaşayanlar!

işte:

şu güneşten

düşen

ateşte

milyonlarla kırmızı yürek yanıyor!

Sen de çıkar

göğsünün kafesinden yüreğini;

şu güneşten

düşen

ateşe fırlat;

yüreğini yüreklerimizin yanına at!

Akın var

güneşe akın!

Güneşi zaptedeceğiz

güneşin zaptı yakın!

Biz topraktan, ateşten, sudan, demirden doğduk!

Güneşi emziriyor çocuklarımıza karımız,

toprak kokuyor bakır sakallarımız!

Neşemiz sıcak!

kan kadar sıcak,

delikanlıların rüyalarında yanan

o "an"

kadar sıcak!

Merdivenlerimizin çengelini yıldızlara asarak,

ölülerimizin başlarına basarak

yükseliyoruz

güneşe doğru!

ölenler

döğüşerek öldüler;

güneşe gömüldüler.

Vaktimiz yok onların matemini tutmaya!

Akın var

güneşe akın!

Güneşi zaaaptedeceğiz

güneşin zaptı yakın!

Üzümleri kan damlalı kırmızı bağlar tutuyor!

Kalın tuğla bacalar

kıvrılarak

ötüyor!

Haykırdı en önde giden,

emreden!

Bu ses!

Bu sesin kuvveti,

bu kuvvet

yaralı aç kurtların güçlerine perde

vuran,

onları oldukları yerde

durduran

kuvvet!

Emret ki ölelim

emret!

Güneşi içiyoruz sesinde!

Coşuyoruz,

coşuyor!..

Yangınlı ufukların dumanlı perdesinde

mızrakları göğü yırtan atlılar koşuyor!

Akın var

güneşe akın!

Güneşi zaaaptedeceğiz

güneşin zaptı yakın!

Toprak bakır

gök bakır.

Haykır güneşi içenlerin türküsünü,

Hay-kır

Haykıralım!

Nazım Hikmet

Komünar

